

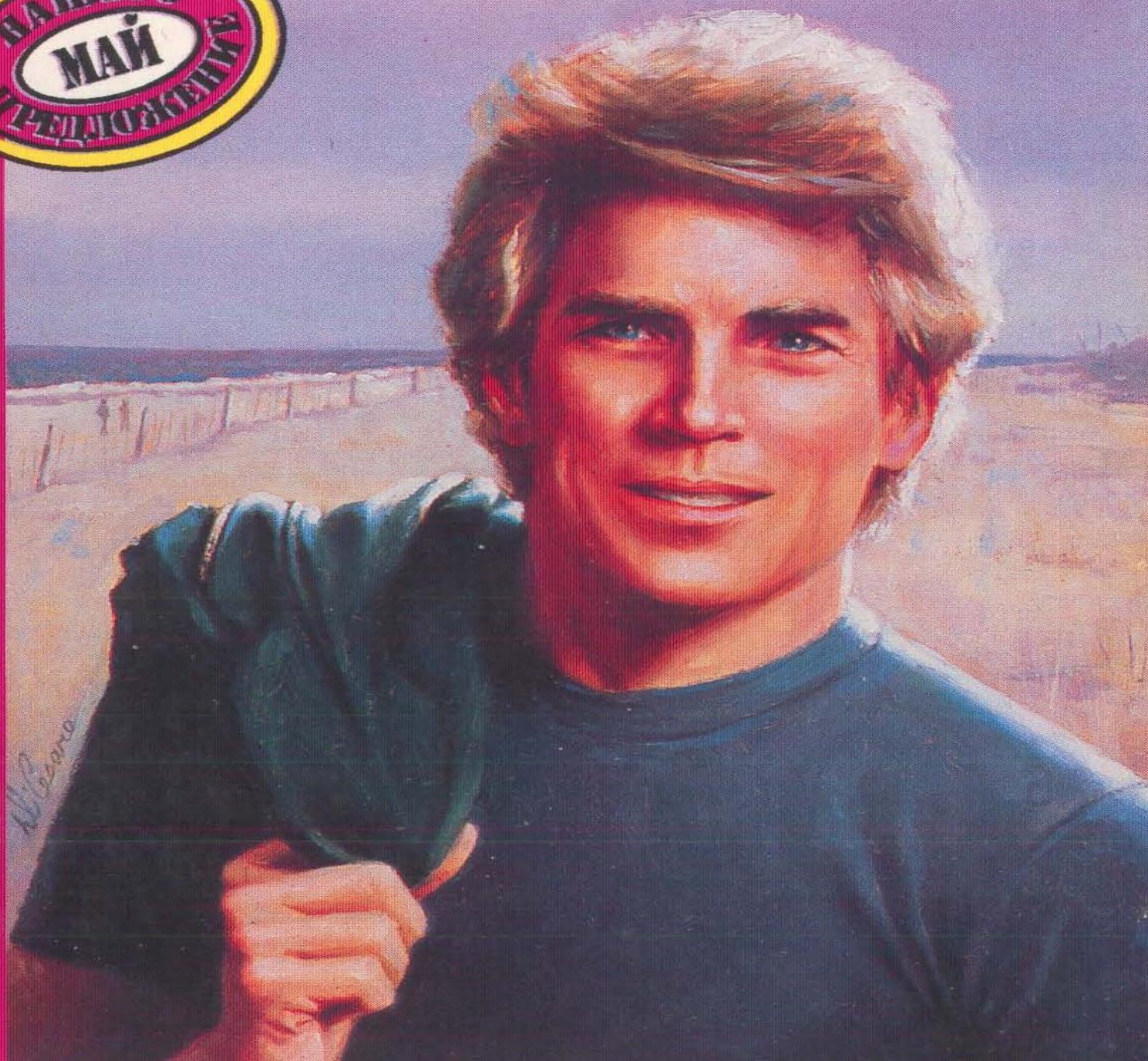

HARLEQUIN®

Страси®

77

ГЛАСЪТ НА СЪРЦЕТО
ДИКСИ БРАУНИНГ

ДИКСИ БРАУНИНГ ГЛАСЪТ НА СЪРЦЕТО

Превод: Милена Кацарска

chitanka.info

След двадесет години, прекарани във военновъздушните сили, пилотът Рич Киган се завръща в родния си град. Скоро научава, че е наследил къща и заминава, за да прибере някои семейни вещи, но... внезапно към него се насочва дулото на револвер! Заплашва го непозната очарователна жена.

Независимата, смела Модри не подозира, че необичайната среща с наследника на къщата, в която живее, е съдбоносна и за двама им...

ПРОЛОГ

— Вече не издържам, скъпи! Трябва да направиш нещо!

— Имаш предвид да се отървем от него ли?

— Искам да кажа да направиш нещо, каквото и да е! Вчера накара Бенджи да му лъсне ботушите. Представяш ли си?

— О, Бейб, не е кой знае какво! На човек му трябва време, докато преодолее синдрома на лъснатите ботуши и строевата подготовка.

— Отгоре на всичко ги глези. Прекарва с тях цялото си време и децата го боготворят, дори когато ги кара да изпълняват команди мирно и равнис! Не е честно!

— Скъпа, той им е чичо, а чичовците имат специални привилегии като бабите и дядовците. Така поне децата не правят бели. Това никак не е малко, особено що се отнася до Еди.

— О, аз обичам Рич! Когато го държаха в плен на онова ужасно място, се молих от цялото си сърце за него, но, честна дума, Кен, той понякога ме влудява!

— Влудява всички ни, Бейб, но трябва да проумееш, че Рич си е такъв. Спомням си как ни командваше, докато бяхме деца без баща, а майка ни беше болна. Шест седмици след постъпването му във Военновъздушната академия той строяваше всички и там. Мама казваше, че той е точно като татко. Не го прави от злоба, просто си е такъв. Ако не беше...

— Зная, ако не беше войната, ако не го бяха изпратили да лети с онзи отвратителен, шумен, чудовищен...

— F-15!

— Няма значение. И аз се гордея с него, Кен, но, за Бога, ако още веднъж се опита да ми състави списък за пазаруване, ще му цапна един!

— Хубаво, само внимавай да не нараниш гърба му.

— Зная, зная, аз съм снахата-чудовище, а той е героят от войната, ранен военнопленник и...

— Точно така, Бейб. Всъщност... Дали Алис би се върнала при него? Може би, ако успеем да ги съберем...

— Само през трупа ми! Може и да ме вбесява, но той все още е любимият ми девер. Освен че е повлекана, зная със сигурност, че още преди да бе минала и година от сватбата им с Рич, Алис и онзи счетоводител...

— Добре де... Може би не Алис... Все пак Рич е само на четиридесет и две.

— Повярвай ми, любими, по-големият ти брат Рич Киган съвсем не е за пренебрегване!

— Хей, я не се увличай толкова! Да говорим сериозно. Нали си спомняш старата къща, превърната в ловна хижа, която дядо Киган построил някъде на юг в Каролина? По-точно в северната ѝ част, на някакъв остров.

— Хижата беше ли включена в завещанието? Точно когато го четяха трябваше да заведе Стиви до тоалетната, а когато се върнахме, вие вече бяхте разпределили имотите.

— Тази къща била дадена под наем за деветдесет и девет години и те изтичат съвсем скоро — през март. Хорнстайн знаеше само толкова от книгата, които намери в старото ковчеже за документи на дядо. Както и да е, никой от нашето поколение не е виждал мястото. Чудя се дали все още съществува.

— Тогава защо се занимаваме с него? Щом не може да излекува бронхита на Бенджи или да плати таксата за колежа на Битси...

— Не, но може да ни освободи от нещо друго, което през последните няколко месеца ни побърква.

— Имаш предвид...

— Точно така. Брат ми има нужда от нещо, което да преследва докрай.

— Тогава защо да не...

— Ами да, защо не?

ПЪРВА ГЛАВА

Моди се наведе и се вгледа с присвити очи в следите по мокрия пясък. Стъпките бяха големи, може би четиридесет и втори номер, прецени тя, след като постави своето стъпало тридесет и пети номер в най-ясната от тях. От дълбочината предположи, че той или е върлина само кожа и кости, или е дебело джудже. А може би — нещо по средата...

Проследи стъпките, докато се изгубиха в боровите иглички. А сега какво? Дали да не провери най-напред във вилите? Най-вероятно крадецът се бе насочил натам. От друга страна, в хангара ѝ, освен моторната лодка имаше и един скутер.

По дяволите! Ако след сутрешната си обиколка не се бе върнала по краткия път, щеше да го хване на местопрестъплението.

Добре, че поне бе „той“, а не „те“. Това изравняваше шансовете им. Сигурно бе някой отегчен турист — неграмотен или бунтар, който не се съобразява с поставените табели.

Тя се обърна и тръгна към брега. И по-рано ѝ се беше сторило, че чува шум от моторница, но не му беше обърнала внимание. Това бе страна на лодките. През лятото тук имаше тълпи ловци на раци, миди и риба. Затова бе свикнала с шума на моторите и не го забелязваше.

Но сега беше януари. Твърде рано за раци и миди, а в района на Кронок никой не ловеше риба с търговска цел. Имаше твърде много препятствия. Малко по малко водата рушеше къщите и бе унищожила дори моста, който навремето свързваше острова с Хатерас, както и стария пристан. Но сега островът бе встрани от главните маршрути и съблазняваше новоизлюпените последователи на Колумб да го преоткрият.

Тихо потропвайки с крак по пясъка, Моди си мърмореше нещо. Не ѝ стигаше, че един клон бе паднал и съсипал канализацията на „Хоук Нест“ или че проклетият енот бе прегризал прага на „Херонс Рест“ една седмица, след като го бе поправила! Имаше си достатъчно работа и без да ѝ се налага да проследява и преследва по целия остров

някакъв идиот нарушител, който сигурно мислеше, че надписите „Частна собственост“ и „Не преминавай!“ са предназначени за обикновени простосмъртни.

Проклети туристи! Едно време туристическият сезон свършваше през ноември. Оставаха само няколко сърфисти и някои заклетри рибари, а после местните жители можеха да се отпуснат за кратката и спокойна зима. А сега, щом слънцето изгрееше за два или три дни, през който и да е месец от годината, туристите направо обсаждаха острова.

Моди имаше силно развито чувство за отговорност. То и връзките на семейството помогнаха да я назначат на тази работа, а и нямаше други кандидати. Екипите по поддържане на вилите бяха оредели дори и на Хатерас. Отговарящият за недвижимото имущество на Кронок едва не подскочи от радост, когато разбра, че тя възнамерява да поеме работата...

Няколко минути по-късно Моди излезе на една поляна, от която се виждаше малкия кей. Той също влизаше в задълженията ѝ, заедно с вилите и съборетината, която тя обитаваше, откакто преди година и половина дъщеря ѝ отиде да учи в колеж.

Точно както бе предположила! Една чужда моторна лодка бе привързана до нейния сърф. Явно беше взета под наем, но беше два пъти по-мощна от необходимото, а това означаваше, че ще си има работа с някой търсач на силни усещания.

— Страхотно! — промърмори недоволно тя. — Точно от това имах нужда, за да придам смисъл на деня си — среща с любител на високите скорости и няколко часа „развлечение“.

В такива случаи бе по-безопасно да повика подкрепление. Зелените ѝ очи заискриха от гняв и тя се упъти за по-пряко през гората. Нарушителите бяха различни. С любителите на птици и костенурки се справяше лесно.

Нехранимайковците пък, разгорещени от алкохол и плътски желаниа, бяха нещо съвсем различно, но Моди си имаше свои методи да се оправя с тях. Жена, която живее сама на изолиран остров, бързо научава да се защитава.

Всъщност, що се отнася до мъжете, обучението ѝ бе започнало отдавна. Преди около двадесет години...

След половин час се озова в дъбова горичка с изглед към кея. Държеше в ръка незаредения револвер, а изражението на лицето ѝ бе мрачно. Вратата на дома ѝ беше откряната. Тя винаги я затваряше, за да не влизат вътре животни. Досега никой не бе нахълтвал тук — вероятно защото не би могъл да си представи, че някой живее в такива съборетина. Точно това искаше да внуши на неканените посетители. Бедната фасада бе идеална защита.

А сега някакъв нахалник се бе промъкнал в дома ѝ! Направо в хола! Слава Богу, че останалата част от къщата бе заключена. Предната стая нямаше брава, всъщност почти нямаше и врата, а само парче шперплат, което сама бе закачила.

Това нищожество! Като внимаваше да не привлича вниманието му, Моди огледа гората и брега. Нищо не помръдваше. Дали мъжът се е опитвал да открадне нещо и от другите вили? Ако не я беше страх, че той ще се измъкне, можеше да се върне до къщата на шерифа в Хатерас.

Отказа се от идеята. Нямаше време. Точно в този момент съзря трите кашона и *нейните* картини, подредени до стената на хангара.

Моди изтича към чуждата лодка и откочи стартера. Прибра го в джоба си при салфетката, пирона и печените фъстъци, после бързо се върна в гората да чака. „Да те видя сега колко далеч ще стигнеш без твоите двадесет и пет конски сили!“, закани се тя на грабителя.

Щеше да се пръсне от яд. По дяволите! Не бе рисувала всичките тези фарове, пясъчни дюни и рибарски лодки само за да задоволява вътрешния си импулс. Това представляваше цялата ѝ „продукция“ за зимата. Заплатата ѝ от поддържането на петте вили в Кронок отиваше за колежа на дъщеря ѝ. А парите от рисуването — за лични нужди. От тях също спестяваше и за времето, когато Ан-Мари завърши и си потърсят някое кътче за живеене на континента.

Чу го, преди да го види. Не полагаше никакви усилия да бъде тих. Крадецът даже си подсвиркваше! За момент Моди съжали, че няма патрони за револвера си.

Ричмънд Киган се чудеше как, по дяволите, дядката е забравил целия този багаж. Някои от нещата изглеждаха като нови. Къщата, наречена „Ловът на Киган“, бе построена от пралядо му и използвана

от него. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се срути. В единия край на стаята имаше врата, но явно бе затисната с нападали боклуци, а не му се искаше да я насилва. От първата стая измъкна само това, което бе леснопреносимо, не че имаше някаква стойност. Но децата сигурно щяха да се радват да имат частици от историята на фамилията Киган.

Като клекна внимателно, без да се навежда, за да пази кръста си, Рич остави на земята още една кутия с книги и две картини. После пъкна в джоба си чифт евтини червени очила. Бяха на масата, сякаш някой ги бе използвал вчера, и привлякоха погледа му, затова ги взе. Жената на Кен можеше да ги хареса.

Книгите сигурно също бяха боклук. Вероятно бяха пожълтели, но би било интересно човек да прегледа заглавията, за да разбере от какво са се интересували предишните поколения от рода Киган.

Картините го изненадаха. Той не разбираше нищо от живопис, дори не знаеше, че старецът е колекционирал такива неща. Въпреки това, не биваше да ги оставя тук, където при някой ураган щяха да бъдат унищожени.

Жалко за старата къща. В дните на пралядо му сигурно е била внушителна. Разрухата я бе засегнала твърде много и не си струваше да бъде ремонтирана.

Вятърът бе свеж и той за момент остана неподвижен с взор, реец се над водната шир на Памлико Саунд към Хатерас — мъглява ивица в далечината. Чудеше се кога ли е бил тук последният Киган. Толкова много неща се бяха случили през последните четиридесет страшни години! Войни — без да споменаваме интервенциите и миротворческите инициативи. Женитби — седем, включително неговата. Раждания — имаше повече племенници и племеннички, отколкото би могъл да понесе. Смърт — родителите му, бабата и дядото, бебето на Кен и Бейб, един чичо, само няколко години по-възрастен от самия Рич. И разводи, включително неговият.

„Ловът на Киган...“, мислеше си той в така неприсъщ за него изблик на носталгия. Странно. Един човек бе посветил целия си живот, за да изгради империя, но всичко се бе разпаднало. Какво бе останало накрая? Няколко кашона с мухлясали книги и няколко морски пейзажа без рамки.

Е, някъде в северен Кънектикът имаше малко градче, в което всички произхождаха от рода Киган, от стария Киган, дошъл тук, за да избяга от глада. Ако животът му се беше развил по друг начин, може би и самият той щеше да има наследници, но явно не му било писано и без да изпада в самосъжаление, помагаше в отглеждането на племенниците си.

Като потриваше кръста си, Рич се изправи и се вгледа в кашоните — някои от тях бяха дяволски тежки, а от утре му предстоеше дълго и уморително пътуване. Преди това трябваше да ги товари, после да разтоварва и пак да товари имуществото от лодката в колата. Време бе да започва. Заради състоянието на гърба си бе пътувал бавно, а с тази скорост кой знае кога щеше да се прибере у дома.

Тъкмо вдигаше първия кашон, за да го внесе в наетата лодка, когато зад гърба му се раздаде твърд, леко дрезгав глас:

— Стойте на място, господине!

Рич замръзна.

— Няма проблеми — отвърна той, като се чудеше кой, по дяволите, го е набелязал и защо. Винаги беше нащрек, въпреки че дните, изпълнени с опасности, останаха в миналото.

— Оставете кашона внимателно. И гледайте да не изпуснете картината! Внимателно, казах!

Жена! Жена ли?!

— Спокойно, мила. Не си търся белята.

— Твърде късно е. Вече си я намерихте. Сега се обърнете. Бавно, с ръце на тила! Това нещо тук е заредено!

Той бързо прецени обстановката — имаше въоръжен неидентифициран враг, който се приближаваше бързо.

Трябваше да го обезоръжи и да изчезне!

Времето обаче си бе казало думата. Както и пленничеството, болниците и объркването от факта, че е извън армията след двадесет и две години служба. Тялото му, с изключение на кръста, все още бе в отлична форма.

Коя бе тази жена, и то с револвер?

Той се обърна бавно. Беше дребна, колкото единадесетгодишната му племенничка, но тялото на непознатата бе изключително женствено!

— Искате ли да ми кажете какъв е проблемът ви? — попита той с равен глас.

— Не можете ли да четете?

— Да чета ли? — присви очи. Тя бе с гръб към слънцето, още едно предимство, освен оръжието, разбира се.

— Табелите. Като тази в края на кея, на която пише: „Частна собственост“ и другите, по целия остров, с надписи: „Не преминавай! Стреля се без предупреждение!“

— Последното си го измислихте! — дулото се повдигна и сега вече бе насочено към гърдите му. — Някой да ви е учил, че не е учтиво да се насочва зареден револвер към невъоръжен човек?

— А някой да ви е учил, че с нарушителите на „частната собственост“ се постъпва точно така?

Киган усети как по лицето му избиват капки пот. Спомни си, че е оцелявал и в по-сложни ситуации. Но винаги е бил наясно с шансовете. Този път не беше така. Първо, нямаше никаква представа какво става. Второ, дребната жена с револвера — нищо че имаше слаби бедра, тясна талия, женствен ханш и голям бюст, беше най-интригуващата, която бе виждал.

Крехка, нежна и решителна, тя изглеждаше от типа жени, които събуждат плътските желания на мъжете. Дяволски странно, при тези обстоятелства!

— Изкушавам се да ви накарам да върнете всичко обратно в къщата — заплаши жената. — Ако не желаех така силно да се отърва от вас, щях да го направя.

— Вие сте шефът. Тъкмо спасявах някои семейни реликви за младото поколение, но не мога...

— Семейни реликви ли?! Кой сте вие? Отдавна изчезнал далечен братовчед?

Киган не ѝ обърна внимание.

— Вижте, бихте ли свалили оръжието?

Дулото помръдна на сантиметър-два встрани.

— Госпожице, мисля, че има някакво недоразумение. Вие явно...

— Да, прав сте. Има недоразумение. Не сте разбрали, че онези табели се отнасят и за вас.

Киган не желаше да се заяжда. Беше уморен, дявол да го вземе!

Без да обръща внимание на револвера в ръката ѝ, той започна да се катери към нея с очи, присвити заради слънцето и впити в нейните. Освен в оръжието, проблемът бе и в това, че тя изглеждаше страхотно — като се започне от обърканите от вятъра кичури копринена светлокестенява коса, и се свърши с трапчинката на малката ѝ брадичка. В момента обаче не му бе до игрички, с която и да било привлекателна жена в тесни джинси.

— Вижте, госпожице, не зная коя сте... — оставаха му няколко крачки до жертвата. Бе толкова близо, че виждаше златистия ѝ тен и долавяше уханието на детелини, което доминираше над кедровия, боровия и соления аромати на въздуха. — Но и двамата знаем, че няма да стреляте. Защо не оставите оръжието и не ми кажете коя сте и за кого ме вземате? Налице е едно недоразумение, прераснало в объркване.

— Няма никакво объркване! Не ми пука на...

— Тц-тц-тц, ама че обносики! — пропя Киган. Чак сега видя, че очите ѝ са тъмнозелени с по-светли петънца, обрамчени с гъсти мигли. Бавно протегна ръка, за да отмести дулото.

Тя реагира моментално. Отскочи и той загуби равновесие. Не падна, но острата болка в гърба го прониза и той се свлече на колене със стон.

— Не съм ви докосвала! Така че без номера! — извика жената.

Киган успя само да поклати глава. Дявол да го вземе! Пет дни шофиране, четири нощи, прекарани върху изтърбушени дюшеци по мотелите... Издържа на всичко това, само за да бъде победен от една миниатюрна Венера!

Моди се изплаши. Това гаден номер ли беше? Никога не бе виждала мъж да реагира така. В редките случаи, когато не успяваше да убеди нарушителите с думи, само видът на револвера бе достатъчен. Никой от тях обаче не беше пребледнявал като платно и не започваше да стене.

— Гърбът ми... — промълви той. Тя отстъпи няколко крачки, все още изпълнена със съмнение. — Ела тук и ми помогни!

— Стой на място! Не съм вчерашна!

— Ох... — изстена отново той и каза една дума, която забраняваха на Моди да употребява.

— Виж, сега едва ли съм в състояние да застраша целомъдрието ти, съкровище, така че просто се поусмихни и свали гърмящата пръчка.

Моди свали оръжието и се приближи. Той наистина изглеждаше ужасно — преbledнял, треперещ, потен. Очите му, допреди малко ясни като октомврийско небе, сега бяха помътнели от болка.

— Боли ли ви?

— Аха, познахте! — каза той саркастично.

— Сърцето ли?

— Не, по дяволите! Това е схващане на гръбните мускули! Нарича се мускулен спазъм! Когато ме блъснахте...

— Искате да кажете, когато се опитахте да ме обезоръжите.

Рич затвори очи.

— Точно така. Трябва да легна върху нещо гладко и твърдо. Този склон ме убива.

— Искате ли да отида за лекар до Хатерас?

— Нямам нужда от лекар. Искам твърдо легло. Или под. Каквото и да е, само да полежа няколко часа.

— А лекарство?

— То е в сака ми в колата, а тя е на отсрещния бряг.

— Ще ви помогна да стигнем до къщата ми — каза тя. — Ще си починете, докато се почувствате готов да си тръгнете.

Да си тръгне ли? Едва преди шест седмици започна отново да излиза с жена. Нямаха още физически контакт, разбира се, но се надяваше да се получи. След Алис възнамеряваше да действа бавно и внимателно, без обвързване и ангажменти. Просто една приятна, безопасна приятелска връзка с малко секс, щом гърбът му позволи.

— Госпожице, дайте ми оръжието си, за да се подпра на него.

Моди неохотно му го подаде. Революерът на баба ѝ заедно със старата шевна машина „Франклин“ бяха единственото ѝ наследство.

— Не забивайте дулото в пясъка — напомни му тя.

— Позволете ми да претендирам, че имам поне малко акъл! — промърмори мъжът и бързо провери дали е зареден. Не беше. Хвърли ѝ презрителен поглед, надигна се с усилие и ѝ подаде ръка, която тя неохотно пое...

След по-малко от час, Ричмънд Киган лежеше върху едно легло в стаята зад тази, която бе видял. Старата кухненска маса се оказа твърде къса и домакинята реши проблема, като сложи една врата върху леглото. Той се почувства по-удобно, доколкото удобно може да се чувства човек със схващане на гръбните мускули, проснат в къщата на непозната жена, която ситни наоколо и му хвърля крадешком подозрителни погледи.

Понечи да се представи, но думите му завършиха със стон и не бе сигурен дали го е чула.

— Как се казвате, в случай, че се наложи да уведомите най-близките ми роднини, госпожице?

— Моди Уинтърс. Наричайте ме госпожица Уинтърс. Но се надявам да не умрете, защото това би усложнило нещата, а аз нямам време да се забърквам в каши.

Или с мен, допълни Киган наум. Трябваше да легне по корем, за да прикрие въздействието ѝ върху него. Но в момента по-скоро би изял парче сурово месо, отколкото да помръдне.

— Най-добре да отида да взема лекарството ви. Колкото по-скоро се оправите, толкова по-бързо ще си тръгнете!

„Да си тръгна ли?“, помисли отново Рич с горчивина. Тя уж не беше негов тип, а му въздействаше като никоя друга...

— Ще ми трябват ключовете. Как да откроя колата ви?

— Ключовете са в десния ми джоб. А колата е на паркинга на отсрещния бряг. Номерът е от щата Кънектикът. Няма друга с такъв номер.

Тя се приближи и впи поглед между бедрата му. Поколеба се, а Киган направи гримаса.

— Ако вземете лекарство, веднага ще ви мине — промълви тя. — Може би дори ще си тръгнете, преди да се смрачи. Бихте ли...

— Съжалявам. В момента не бих могъл дори да мигна, без да ме заболи. Госпожице Уинтърс...

Тя мушна ръка в джоба на панталона му и докосването на пръстите ѝ накара тялото му да реагира по недвусмислен начин. Отбягна погледа му и той разбра, че го е забелязала.

— Всъщност съм госпожа — измърмори тя едва-едва.

Киган изпита разочарование, но така беше по-добре. Не му трябваха проблеми, дори да беше във форма.

— Госпожо Уинтърс, сигурно няма да ви зарадвам, но ще се наложи да ме търпите повече от няколко часа. Последния път бях обездвижен шест дни — малко попреувеличи той.

Моди се вцепени.

— Шест дни! Но не можете... Ами аз къде ще... Всъщност отивам да взема лекарството. — Тя припряно се облече.

— Сакът ми е в багажника — каза той. — Наистина оценявам това, което правите за мен, госпожо Уинтърс. Да очаквам ли появата на, ъ-ъ-ъ, господин Уинтърс, докато ви няма? Ще ми бъде трудно да му обясня.

Тя се стресна. После поклати глава и се усмихна. На неговото лице също се появи лека измъчена усмивка.

Киган остана сам и се опита да отвлече мислите си от прекрасното създание. Бе свикнал да отклонява мислите си от настоящите проблеми в онази отвратителна дупка — затвора. Спомняше си есета, стихотворения, таблици. Всичко, което знаеше почти наизуст. Сети се за Уолтър Скот — по-добре да мисли за него, отколкото да се мъчи да съставя уравнения! Опита да се усмихне, но нов пристъп на болка го накара да изстене.

Всъщност тази дребна госпожица, хладна като зимен ден, беше направо невероятна!

ВТОРА ГЛАВА

Моди предпочете двадесет и петте конски сили на скутера пред трите на моторната лодка, защото днес бързаше. Докато стигне до пристана и завърже лодката на обичайното място, небето се покри с облаци.

— На гости на Джанин и баща ти ли? — попита Джери, като ѝ подаде ръка.

— Не и днес — отговори тя и си помисли без съжаление, че ако беше попитал новата съпруга на баща ѝ, отговорът щеше да бъде „никога“. Но старият Уинтърс беше щастлив и това бе най-важното.

— Видя ли онзи тип, който сутринта тръгна към острова ти? Създава ли неприятности?

— Нищо, с което да не мога да се справя сама — отвърна мрачно тя. — Само трябва да взема нещо от колата му, и веднага се връщам.

Беше доволна, че размени няколко думи с Джери. За нея приятелите и семейството бяха над всичко. Ценеше и независимостта си. Бе се справила отлично за жена, която се е омъжила на осемнайсет и станала майка на двайсет, при това — без пукнат грош. Имаше сравнително здрав покрив над главата си, достатъчно време да рисува, както и заплатата през цялата година — нещо рядко за място, където повечето работни места са сезонни. Ако през зимните месеци почувстваше липсата на човешки глас, просто трябваше да отиде на Хатерас или да дочака неизбежния нарушител.

Тя стремглаво прекоси паркинга. През последния един час бе раздразнена, уплашена и разтревожена. Истински емоционален ураган за жена, която се гордееше с улегналия си нрав. Бе му изневерила само веднъж — преди двадесет години, когато Санфорд Уинтърс ѝ бе казал, че не се чувства готов да издържа семейство. Тогава, като че ли, беше изразходвала целия си гняв.

Моди също не бе подготвена за семейство, но то вече беше налице. Върна се у дома, за да роди, а Санфорд — под предлог, че го е изоставила, започна бракоразводно дело. По онова време той бе

студент по медицина и живееше от неговата малка стипендия и нейната чиновническа заплата. При развода той прие да открие сметка на името на дъщеря им до нейното пълнолетие. Именно с помощта на тези средства плащаха таксата за колежа на Ан-Мари. Санфорд си имаше недостатъци, но те се оказаха много повече, отколкото Модис представляваше, когато се омъжи за осемнадесетгодишния първокурсник с искрящи очи. Все пак, той се погрижи за бъдещето на дъщеря им — единственото, за което го бе помолила, и единственото, на което той се бе съгласил...

Рязката болка понамаля и Киган най-сетне огледа обстановката. Когато пристигна тук, се озова в помещение с пропадащ таван. Тогава набързо събра книгите и взе две чаши и очилата от масата, както и няколко картини, оставени до вратата сякаш на произвола на съдбата и крадците. Бе опитал да отвори вратата в дъното, но реши, че е залостена. Ако я беше насилил, щеше да открие убежището ѝ. Преди години стаята явно е била предназначена за кухня. Имаше порцеланова мивка до стената без канализация, която сега бе превърната в кош за ненужни вещи — един грозен бюст, няколко рибарски такъми и зацапан буркан с мармалад.

Отстрани имаше сместена поцинкована мивка с помпа и странно на вид приспособление за оттичане. На отсрещната стена, между два безкрайно мръсни прозореца, се мъдреше ръждив хладилник от онези с компресор в горната част, както и двоен газов котлон, над който висяха три почернели тигана от времето на дядо му. Имаше и стара чугунена печка, чийто кюнец бе изведен навън през един прозорец със счупено стъкло. Вероятно топлеше, но Киган не смееше и да си помисли за противопожарната безопасност. Мебелировката включваше няколко различни стола, дървена маса, три табуретки и леглото, на което в момента лежеше. Въпреки че стените и таванът изглеждаха сравнително безопасни, мястото си беше долнопробна дупка. Не си струваше идването и нямаше да губи време тук.

А жената или щеше да изгони, или... Или какво?

Ричмънд Киган бе човек на реда. Беше израснал в дом с още шест невръстни деца и майка инвалид и знаеше, че средно положение

между ред и хаос няма, а в този дом цареше безпорядък. Това означаваше, че Модри Уинтърс е...

Както и да е. Тя явно едва свързваше двата края. Бог знае как е открила това място и от колко време се е погребала тук. Той просто трябваше да се отърве от нея. Ами ако я изгони и тя остане без покрив над главата си? По дяволите, той не би могъл да спаси целия свят. Идеализмът, ръководил го в младостта му, се беше превърнал в истински прагматизъм и сега го устройваше напълно.

Преди време проумя, че хората водят войни и носят разрушения, убийства, смърт. От време на време, доброто надделяваше над злото. Киган се надяваше, но не беше уверен, че е помогнал за добруването на света. Нямахше кой да го задължи да се погрижи и за една жена, насочила към него револвер.

Лека усмивка пробяга по суровото му лице. Малката сладурани нито за миг не бе повишила тон. Висока не повече от метър и петдесет и тежка не повече от петдесет килограма с мокри дрехи, въоръжена с незареден револвер и впити в него леденостудени зелени очи, тя не се беше поколебала да предизвика добре тренирания едър мъж.

Киган се възхищаваше от куража, а малката лейди имаше от него в излишък. Дали да не ѝ разреши да остане? Можеше да си позволи да бъде щедър. Имаше дарбата безпогрешно да преценява ситуацията, както и усет, който го бе превърнал в ас и забележителен офицер. Умееше да анализира и оценява положението. Жената не беше от Киганови, значи бе нарушила частната им собственост. Мястото несъмнено принадлежеше на дядо му — бе открил покритата с патина табелка „Киган’с Хънт“, тоест — „Ловът на Киган“. Ако я изгонеше, тя най-вероятно щеше да остане без дом, а ако я оставеше тук, би могла да пострада от някоя падаща греда на тавана. А едно дело за обезщетение щеше да разори три поколения Киганови.

Бе дребна, добре изваяна, привлекателна, ухаеща на сапун, слънце и детелина, с трапчинка на брадичката, с красиви вежди над морскозелените очи, с мек дрезгав глас и...

О, по дяволите!

Идеята му да остане тук за ден-два сигурно не беше лоша. И без това нямаше какво друго да прави. Можеше и да постегне това място — да укрепя някоя и друга стена, да поправи покрива... Не основно, разбира се, а само толкова, колкото да е сигурен, че госпожа Уинтърс

ще живее по-добре. Дори би могъл тактично да ѝ остави пари. Човек, изпаднал в крайна бедност, като нея, щеше да намери за какво да ги похарчи. А той по-лесно щеше да свикне с промените и с факта, че след толкова години в униформа вече е цивилен.

След дрямката, умът му изцяло бе погълнат от планове за добруването на Моди. Киган чу шума от приближаващия се скутер и погледна часовника си. Тя бе отсъствала по-малко от час, който му се бе сторил безкраен.

— Нося го — каза тя малко по-късно, когато влезе в къщата.

— Ще ти се отплатя.

Тя го погледна изненадано:

— За сака? Не ставай смешен!

— За изгубеното време, разбира се.

— Не е необходимо — отвърна спокойно, докато сваляше грейката си.

Вече познаваше този тип хора. Бе се сблъсквал с тях в страните от третия свят. Нужда и уязвимост, съчетани с гордост, достатъчна да задави и камила. Или да разбие нечие сърце.

Тя остави войнишкия сак до него и се запъти към хладилника.

— Искате ли да изпиете лекарството с нещо безалкохолно?

— Първо ми трябва ръка, която да измъкне лекарството. Освен ако не държите да видите как един мъж плаче.

Моди го погледна косо и отвори ципа на сака с надеждата, че лекарството е най-отгоре. Като видя колко грижливо е подреден багажът, си спомни, че бившият ѝ съпруг също беше откачен на тема чистота и подреденост.

— Не можете ли да го откриете? Би трябвало да е някъде отгоре.

— Място за всичко и всичко на мястото си — промърмори тя.

— Да не би да ви създава проблеми?

— Кое?

— Всичко да си бъде на мястото.

— Това не е мой проблем, а ваш.

— Хапчетата са в несесера — отвърна той с раздражение.

Естествено, и в несесера всичко бе подредено. Моди също бе привърженик на реда и чистотата, но по свой начин. При нея всичко се

свеждаше до средствата. Намери шишенцето и прочете етикета на глас:

— Ричмънд Киган, полковник, ВВС на САЩ. Това вие ли сте?

— Извинете, че не ставам на крака. Ще ви се поклоня два пъти утре.

Тя само сви устни в отговор на неговата ирония и му подаде таблетките и чаша вода. Той опита да отпие, без да се полее, но като видя колко е безпомощен, тя милостиво подложи ръка под тила му.

— По-полека — каза той и се намръщи от болка.

Главата му тежеше сякаш тон. И е изключително твърда, помисли тя. Тъмнорусата му коса, посивяла тук-там, беше пораснала и нямаше следа от обичайната войнишка прическа. Бе невъзможно да не забележи мъжествените черти на лицето му и искрящите сини очи.

— Как смятате, след колко време ще можете да си тръгнете? — попита тя.

— Самата гостоприемност сте, няма що! — той попи потта над горната си устна, а Моди не можеше да отмести поглед от него.

Бе свалил коженото си яке и сега гърдите му изглеждаха внушителни в синята риза. Дори легнал, той наистина беше великолепен, мъжествен и привлекателен... Изобщо бе от типа мъже, с които тя не искаше да си има работа.

— Съжалявам, полковник Киган, но...

— Наричайте ме Ричмънд — поправи я той — или Рич, както предпочитате.

Тя стисна устни и в очите ѝ проблесна раздражение.

— Ако желаете, мога да ви закарам до колата ви. Полковник Киган, удобствата у дома за гости са изключително ограничени.

— У дома ли?

— Тук. Това някакви проблеми ли ви създава? — нападна го тя и Киган се намръщи.

Моди извърна очи. „Намръщването му е ужасно, той не е привлекателен мъж и аз ни най-малко не се интересувам какво прави тук този полковник от ВВС, легнал върху леглото ми обездвижен, в средата на януари!“, опитваше да се убеди тя.

— Госпожо Уинтърс, май ще трябва да обсъдим чие притежание е това място, но ако ви е все едно, ще го оставим за друг път.

Моди загуби дар слово.

— Само ви казах... — опита да обясни тя, ала млъкна.

— А аз ви казах, че няма да си тръгвам скоро и щом не желаете да споделите с мен пространството си, млада госпожо, предлагам да си потърсите друго място. Доколкото зная, на острова има още пет вили и ако започнете да се приготвяте веднага, ще успеете да се пренесете, преди да се стъмни.

— Явно вече сте обмислили всичко. Много ви бива да унищожавате домашния уют, полковник. Виждате ли, случайно имам идеално легло с чисти чаршафи и три топли одеяла. А и защо да се нанасям в някаква студена и влажна къща, чиито стаи не са проветрявани от месеци?

— След като нямате нищо против съвместното съжителство... От моя страна проблеми няма — погледът му оценяващо се плъзна по съблазнителното ѝ тяло, като се спря за миг на женствената извивка на гърдите, преди да обходи стройните бедра в избелели сини джинси. — И мога да гарантирам, че не представлявам заплаха за вас. Поне не тази вечер.

Моди не успя да си спомни кога за последен път е губила самообладание, но бе твърдо решена да не му позволява да ѝ влезе под кожата, което той се опитваше да направи. Бившият ѝ съпруг също бе майстор в манипулирането, но за съжаление, тя установи това след две години брак и много страдания.

— Желаете ли чаша кафе? — попита тя, решила да преглътне раздражението си.

— Бих желал много повече, но засега ще се задоволя само с кафе — тя се обърна и го изгледа, а той допълни: — Пропуснах закуската тази сутрин, а...

— Вината едва ли е моя.

— ... а сега вече е време за вечеря.

— Ще ви направя сандвич и ще отворя консерва супа. Ще можете ли да се храните легнал, без да се задавите?

— Ще опитам. Но ако това се случи, винаги бихте могли да ме потупате по гърба — тя му хвърли смразяващ поглед, а той ѝ се усмихна в отговор. Този път беше сигурна, че чаровната му усмивка е твърде опасна! — Вижте, дойдох дотук само, за да видя дали има нещо ценно за прибиране. Семейството ми е голямо и може би след време децата ще се радват да притежават нещо от техния дядо или прадядо.

Той има семейство, помисли Моди със съжаление. Но какво я интересуваше? Той бе само един непознат, който не различава една съвременна рисунка с акварелни бои от истинско произведение на изкуството, каквото дядо му би могъл да притежава.

— Бихте могли да вземете бюста и някои от мебелите, но ви предупреждавам, че повечето от тях често са се мокрили и едва ли си заслужават усилието. По-старите части от къщата са пострадали доста през 40-те и 50-те години. Тогава наистина имаше няколко ужасни бури.

— Едва ли говорите като очевидец — каза Киган, като се опитваше да познае възрастта ѝ. Тя можеше да бъде и в средата на двадесетте, и в средата на тридесетте си години. Притежаваше особена красота — светлокестенява коса, мургава кожа, страхотна фигура, въпреки миниатюрните размери — върху която възрастта не оставя отпечатък.

Моди направи още една кана кафе. Докато разговаряха, навън се стъмни. Вятърът свиреше и старата къща изглеждаше уютна въпреки пукнатините по стените.

— През последните години нямаше много бури. Мисля, че те зависят от някакви природни цикли.

Рич даде воля на въображението си. Нещо в тази жена го привличаше невероятно, но все още не можеше да си обясни какво точно.

— Вашият дядо е притежавал земи на Кронок, така ли? — попита той.

— Моят прадядо.

— Добре. А родителите ви все още ли живеят на Хатерас?

— Баща ми и новата му съпруга.

Мащеха! Това би могло да обясни някои неща.

— Ваши ли са останалите вили на острова? — попита той.

— Не. Навремето семейството ми е притежавало целия остров, но в следствие го е разпродадо на парцели. Някои земи просто бяха погълнати от океана. Предполагам, че прадядо ми е дал под наем земята за вашата къща. Зная и това, че дядо ми е ловувал тук. А татко е работил на острова като водач, когато е бил на тринадесет години.

— Толкова млад?

— Навярно е било незаконно, но никой не го е издал. Твърде добре се е справял. Той дори е бил от екипа по поддържането дълго, след като ловците са спрели да идват насам. Не мисля, че са му плащали, но той все пак е бил заинтересован по някакъв начин.

— Предполагам, че имаме общи интереси тук — каза Киган в проточилото се мълчание.

Той все още се чудеше как ще я остави тук толкова беззащитна и съвсем сама. Ами ако се появи някой истински мошеник? Ами ако върхлети ураган? А ако тя се разболее?

— Вие всъщност живеете тук постоянно, нали? — попита той, въпреки че знаеше отговора.

Щом баща ѝ живееше на Хатерас, защо тя да прекарва отпуските си в тази дупка, а не у дома? Заради мащехата ли? Някак не можеше да си представи госпожица Уинтърс, изгонена от собствения ѝ дом от друга жена. Тя се бе справила с него — закаления в битки непознат с буен характер и го бе предизвикала, без да ѝ мигне окото. Можеше да си навлече много неприятности.

Погледът му проследи спокойните ѝ, грациозни движения, докато тя се приближаваше към печката. Модри простря ръце над нея, за да ги стопли. Времето беше сравнително топло за януари, а в къщата бе уютно. За миг Киган си спомни ужасната кашлица и болките в гърба, когато бе военнопленник, без каквото и да било медицинско обслужване...

— Добре тогава — каза тя примирена. — Можете да останете да спите тук или на леглото в стаята за гости. Когато дъщеря ми ме посещава, спи там.

Стая за гости ли? Тя приема гости в тази дупка? Дъщеря ѝ?!

— Ако леглото е поне малко по-дълго от това, ще спя на него.

— Смятате ли, че ще успеете да се придвижите? — погледна го скептично.

— Ако ми помогнете да седна, ще мога да продължа сам, макар и с доста усилия.

„Усилия“ не беше точната дума. Тя му помогна и го изправи до седнало положение, при което копъринените ѝ коси докоснаха лицето му, а съблазнителните ѝ гърди се притиснаха към неговото тяло. В този миг Киган бе готов да се предаде.

Господи! Той знаеше, че му е липсвал секс, но не предполагаше, че положението е толкова сериозно. Дългото му пленничество, а после и болницата, си бяха казали думата. Не че беше от мъжете, които не подбират връзките си, но дребничката госпожа Уинтърс бе истинско изкушение. За нещастие, в момента състоянието не му позволяваше да се възползва от възможността да провери страстта ѝ.

Стаята, в която го въведе, бе широка около шест и дълга десетина метра. Бог знае какво е било предназначението ѝ някога. Единственото, което го вълнуваше в момента, беше дали стените са горе-долу вертикални, а таванът и подът — хоризонтални. Имаше легло, което изглеждаше като мраморна гробница. Имаше и баня. Страхотно! Слава Богу, нямаше посред нощ да се препъва в търсене на тоалетна.

Той се облегна сковано на рамката на вратата, а домакинята му подаде хавлиена кърпа.

— Страхувам се, че ваната не се ползва — каза тя и той не се изненада особено. — Топлим вода за къпане на печката.

Макар че в момента би дал половината от пенсията си за половин час във вана, той каза:

— Няма проблеми.

— Ами... Щом това е всичко, което ви е нужно...

Не беше всичко, но Рич предполагаше, че изобщо не я е грижа от какво наистина има нужда...

Помисли си, че му предстои дълга нощ, и колкото по-скоро се настрои за нея, толкова по-скоро тя ще свърши.

Леглото се оказа влажно и студено. Беше прекалил с кафето и не му се спеше. Имаше и куп неща, които да обмисли. Бе едва девет часът, а той си лягаше винаги след късните новини. На острова нямаше будка за вестници, да не говорим за телевизия. Как ли успяваха хората тук да се почувстват в крак с времето, ако то изобщо ги интересуваше?

Идеята да дойде тук, за да вземе някои вещи, които да напомнят на Киганови за историята на рода, вече му се струваше нелепа. Киган обаче реши да остане поне още един ден, за да отстрани най-явните опасности, които криеше къщата. После щеше да се отпрати отново на север. Най-много — за няколко дни. Той имаше собствен живот и трябваше да планира бъдещето си.

Бе дошло времето да се замисли над възможностите за кариера, откриващи се пред един бивш ас и сегашен инвалид от армията. Не заради парите. През всички години на службата си бе инвестирал внимателно и като се изключи слабостта му към прецизната техника, независимо дали се отнасяше до елерони, колесници или хронометри — водеше доста аскетичен начин на живот.

Особено откакто не бе обвързан с екстравагантната си съпруга. Не можеше да си представи, че ще мързелува дълго. Докато размишляваше над перспективите за един четиридесет и две годишен мъж в лошо физическо състояние и без опит в цивилния живот, порив на вятъра разклати дървените стени на паянтовата постройка.

— По дяволите! — промърмори той и избърса с ръка струя вода от лицето си. — Покривът тече!

ТРЕТА ГЛАВА

Когато Моди почука на вратата и влезе, Киган, увит в най-запазения от влажните юргани, седеше на една табуретка в ъгъла.

— Предполагам, че носите спасителен пояс.

— Съжалявам. Когато вали, Ан-Мари обикновено ляга при мен.

— Ако това е покана...

— Не е. Ще се задоволите ли с кушетката?

— С или без врата върху нея?

— По избор — тя се опитваше да овладее треперенето си.

— Врата върху леглото ли е най-доброто, което можете да ми предложите? — замърмори недоволно той.

— Предлагам ви сухо място за през нощта, полковник Киган. Можете да се възползвате или да си тръгнете.

— Ужасно съм ви задължен, мадам — изрече той не без известна доза ирония.

— Няма за какво. Според вас, това си е вашият покрив.

— Според мен ли? Мислех, че вече сме изяснили нещата. Нима подлагате думите ми на съмнение?

— Не се съмнявам, че сте един от Киганови, но това не означава, че произхождате от същия род, който е построил къщата.

— Какво ви накара да промените мнението си през последния час? — изръмжа той.

— Не съм го променяла. Всъщност все още не съм определила становището си.

— Но ме приютихте.

— Не можех да ви оставя полумъртъв върху земите на острова ми — каза тя с усмивка, пред която Мона Лиза изглеждаше като цирков клоун.

— По дяволите, не съм полумъртъв! — избухна той.

Моди повдигна вежди, а спокойствието ѝ даваше преимущество.

— Така ли?

Проклинайки, Киган сви ръце в юмруци и одеялото му започна да се смъква. Той го хвана, ала от рязкото движение изстена от болка и отново избълва яростни проклетия.

— Повтаряте се, полковник. Смятах, че сте били в армията достатъчно дълго, за да имате по-добър речник. Искате ли леглото, или не?

Той не отговори веднага и Моди се върна в дневната, която бе и кухня, и трапезария, и работилница за поправки, и ателие. Овехтелият халат ѝ причиняваше неудобство, а и нощницата се подаваше под него. Тя се изпъна, сякаш така щеше да стане по-висока. Но както често казваше баща ѝ, достойнството е въпрос на маниери, а не на височина.

Полковникът духна свещта си и я последва. Моди си каза, че мъж с неговото телосложение и характер би трябвало да изглежда абсурдно, увит с юрган от благотворителна разпродажба, но не беше така. Ричмънд Киган се държеше с достойнство. Баща ѝ бе прав. Разбира се, това частично би могло да се дължи на факта, че е с около една стъпка по-висок от нея, и имаше тяло, за каквото повечето мъже само биха могли да мечтаят. С или без дрехи, полковник Киган май бе по-опасен, отколкото тя смяташе в началото.

— Ако ви трябва още една възглавница, ще ви дам от моите.

— Благодаря. Ще мина и без нея.

— Настанявайте се — промърмори тя и се запъти към стаята си.

— Това кафе за сутринта ли го пазите? Около една трета от джезвето е пълна.

— Не — отвърна тя, въпреки че, ако не я беше попитал, наистина щяха да го пият на закуска.

— Имате ли нещо против да си сипя?

— Моля, заповядайте.

Силен порив от дъжд и вятър блъсна прозорците и един от кепенците се разби в стената. Моди не му обърна внимание, но Киган реагира така, сякаш това бе изстрел от пистолет.

— Не се безпокойте — успокои го тя. — Кепенците са прикрепени към стената, но понякога куката се изважда и те влитат вътре.

Отново се чу оглушителен трясък. Един клон удари покрива. Моди бе свикнала със звуците в старата къща, но полковникът явно

имаше проблеми с нервите и едва ли бе разумно да пие още кафе. Това обаче си бе негова, а не нейна грижа.

— Ами... Лека нощ, полковник — спокойно изрече тя и отново се упъти към уютната си спалня.

— Мога да изляза навън и да оправя проклетото нещо, иначе и двамата няма да можем да мигнем.

— Точно сега ли? Но навън вали!

— Къде са инструментите?

— Добре, добре, отдръпнете се. Просто ще го затворя отвътре до сутринта. — Тя опита да се пресегне, но той препречи пътя ѝ. — Може ли да мина?

— Ако сега отворите, направо ще се наводни! Вятърът блъска водните струи точно от тази страна.

— Забелязах, но вие сте този, който не търпи никакъв шум.

— Но съм и този, който предложи да го оправи!

— Да не би да изпитвате горещо желание да валсирате под дъжда посред нощ със секнат кръст?

— Кръстът ми не е секнат! — извика той.

— Ами защо тогава днес следобед буквално лазехте на четири крака?

Погледът, който ѝ хвърли, би срязал и гранит.

— Беше мускулен спазъм, ясно ли е? Сега всичко ли е наред?

— Всичко, като изключим характера ви.

— По дяволите, госпожице, характерът ми е много добър! Сега ще ми дадете ли инструменти, или да свърша работата с голи ръце?

— Защо просто не оставите нещата така? — Моди се усмихна сладко, взе мушамата и я постла под прозореца. Вдигна стъклото и вятърът нахлу. Купчина листа се разпиляха из стаята, една картина падна, а Киган едва удържа юргана около себе си и започна да проклина отново. За по-малко от минута Моди захвана кепенка с куката отвътре.

— Готово, ако куката не се измъкне от старото дърво, ще издържи до сутринта — нави мушамата и я напъха зад порцелановата мивка.

В погледа му се четеше желание да я удуши.

— Обслужете се с кафето, полковник Киган — каза тя и се усмихна. После — за кой ли път, се запъти към спалнята си.

— Госпожо Уинтърс!

Моди спря, без да се обръща. Въпреки че бе полковник, излайваше заповедите си като фелдфебел.

— Да, сър?

— Бихте ли ми казали нещо?

— Ако мога, сър.

— Миличка, бих могъл да понеса цялото безочие, на което си способна, ако това ще ти достави удоволствие.

— Радвам се да го чуя — този мъж я изнервяше, а тя не се ядосваше лесно.

— Защо просто не ме помолихте да оправя проклетия кепенк, вместо да се фукате с независимостта си? Вие сте от онези жени, които държат да докажат, че са по-добри от всеки мъж!

Тя бавно се обърна и впи поглед в лицето му. Не биваше да го прави! Очите му бяха невероятно красиви, а тя не искаше да се разсейва точно сега.

— Няма нужда да го доказвам, полковник. Първо, полковник, аз...

— Името ми е Рич.

— Както вече казах, първо аз...

— Кажете го!

— Да кажа какво?

— Кажете името ми, по дяволите!

Левият крак на Модите, обут в чехъл, започна нервно да потропва по пода.

— Първо, полковник Киган, съм свикнала и способна да се грижа за себе си и за моя дом — изчака дали той ще реагира на думите „моя дом“, но Рич не го направи и тя продължи: — Що се отнася до независимостта, всеки, който е поне малко с ума си, би се въздържал да излиза навън в такова време. Дори ако го бяхте заковали, при истинска буря щеше да се наложи да го отскубвам, за да го затворя и старото дърво можеше да не издържи. Лека нощ, полковник.

Той я проследи с поглед, докато изчезваше зад белязаната от годините орехова врата. Преброи наум до петдесет, за да се поуспокои, ала това не помогна.

Какво им ставаше на жените в днешно време? Дори сестрите му, изведнъж, се оказаха твърде горди, за да приемат помощта му.

Тази Уинтърс наистина имаше нужда от помощ, но трябваше да намери начин да заобиколи проклетата ѝ гордост. Само в това бе проблемът — гордостта! Дявол да го вземе, той не се стремеше да я унижи! Харесваше жените. Дори се възхищаваше от независимостта им. Всяко дете знаеше, че мъжете са по-силни. Ненапрасно Бог ги бе създал такива! Жените трябваше да се грижат за дома и семейството, а мъжете да ги защитават и да печелят пари. Но в момента цялото женско съсловие отричаше естествената подредба на света.

Киган посегна към сака и измъкна колосана униформена риза, нави я на руло и я постави точно на осемнадесет инча от края на вратата. Върна се в стаята с течащия покрив, взе възглавницата и я обърна от сухата ѝ страна. После легна внимателно, като внимаваше навитата риза да е точно под врата му, а краката си постави върху възглавницата. Притисна болното място към дървото и придърпа завивката до брадичката си.

С поглед, прикован в тавана, продължаваше да се чуди защо жените са така дяволски решени да се справят без мъже. Без него! Отначало — Алис. После — сестрите и снахите му. А сега и тази миниатюрна статуетка с прекрасни зелени очи...

— Сигурно вече искате да си отидете — каза Модри на следващата сутрин, докато пиеха кафе и закусваха бекон и препечени филийки.

Тя отново бе облечена с джинси и няколко ката фланели отгоре. Той преброи поне три: розово поло, черен вълнен пуловер и покрита с петна от бои риза. Нищо обаче не можеше да скрие съблазнителните форми на тялото ѝ.

— Не бързам — повдигна рамене Киган, без да обръща внимание на леките бодежи там, където вчера бе мускулният спазъм.

— Ами... Добре. Всъщност това си е ваша работа, но не очаквайте да играя ролята на домакиня. Имам доста грижи, за да чакам, докато решите.

— Какво да реша?

Кое от двете бе тя, чудеше се Киган — ученичка, както изглеждаше, или зряла страстна жена, каквато той подозираше, че е? Имаше нещо в погледа ѝ, което му подсказваше, че не е толкова млада,

колкото изглежда. По-скоро бе около тридесет и пет годишна, плюс-минус няколко години. Интересна възраст. Достатъчно млада бе, за да се наслаждава на зрелостта си. А защо не и на неговата?

Очите му се спряха на чувствените ѝ устни и нишката на мисълта му се скъса. Моди ги облиза несъзнателно и той усети, че се облива в пот.

— Вие, ъ-ъ-ъ, май искахте да реша нещо?

— Да решите какво искате да вземете за семейството си.

— Семейството ми... А, да! Значи все пак се съгласихте, че къщата е моя.

— Никога не съм твърдяла противното.

— Опитайте се да ме изгоните от острова, а снощи...

— Да, но островът не е ваш — Моди отпи от кафето и положи усилия да не се впечатлява от привлекателния мъж срещу нея. Самото му присъствие предизвикваше приятни тръпки, които пролазиха по гръбнака ѝ. — Реших да ви присъдя къщата. Въпреки че едва ли сте от онзи род Киганови, сигурно имате повече основания от мен.

— Не мога да повярвам! Каква отстъпчивост! — Рич отново си бе възвърнал чувството за хумор.

— Не казвам, че ще се изнеса, просто споменавам, че вероятно наистина сте роднина на хората, построили това място преди сто години.

— Деветдесет и девет!

— Както и да е. Сега, след като дойдохте, видяхте и победихте, предполагам, че бързате да се приберете там, където живеете.

— Кънектикът. Северен Хартфорд. Но не бързам.

— Добре... Забавлявайте се. След няколко минути аз излизам. Имам работа от другата страна на острова, но ако мога да ви помогна с нещо, преди да тръгна, например да занеса багажа ви до лодката, само кажете. Старите неща са ваши, а новите — мои. Имам ви доверие. Надявам се, че различавате старо от ново.

— Бюстът... Той тук ли беше, когато се нанесохте?

Моди погледна към поочукания бюст изпод слънчевите си очила.

— Имате предвид Йохан ли? Не мислите, че бих купила такава грозотия, нали? — тя отново се усмихна и Киган остана като поразен от гръм — усмивката ѝ беше невероятна! Най-сетне откри

разковничето. В нея нямаше никакъв фалш. Беше това, което е, и му харесваше.

— Йохан ли? — огледа бюста. Едното ухо липсваше, носът и едната вежда бяха сериозно повредени. Явно често бе падал по очи.

— Йохан Бах. Отначало го помислих за Бетховен, но косата беше различна. Заради липсващото ухо би могъл да е и Ван Гог, но повече прилича на музикант, нали?

— Тогава е Йохан и тъй като с него вече сте на „ти“, можете да го задържите.

— Дали децата ви няма да имат нещо против?

— Моите деца, ако изобщо имах такива, нямаше да разберат за него.

— Не казахте ли, че имате деца?

— Нямам. Ако съм споменал нещо за деца, се е отнасяло за племенниците ми. А те са почти дузина.

— Явно сте доста близки — заключи тя, а Киган я изгледа подозрително.

Съжаление ли долови в думите ѝ? Като че ли „госпожица Независимост“ имаше пробойни в металната си броня!

— Да, сигурно. Какво ще кажете, ако тази сутрин огледам мястото и отскоча да напазарувам за следващите дни? Какво ни трябва?

— Да ни трябва ли? За какво?

— Ами... Става дума за храна, инструменти, материали за покрива...

— Аха. Момент, полковник! — тя се изправи. — Ако се тревожите за откачения кепенк, имам си собствена система и ще се погрижа за него до следващата буря, а ако се тревожите за...

— Не се тревожа за нищо, Моди. Докато съм тук искам да се уверя, че покривът няма да се срути върху вас. Семейството ми би могло да мине и без дело за обезщетение.

— Я виж ти!

— Така че, както вече казах, ще огледаме всичко, ще изготвим списък на наложителните на първо време поправки. И докато се занимавам с това, ще се погрижа да не оставаме без храна.

— А, не! Няма да се бъркате в работите на моята къща...

— Чия къща?

— Никакви запаси, ако съм ви разбрала правилно. Не ми трябва нищо от вас, полковник Киган.

— По дяволите, името ми е Рич! Няма да умрете, ако го кажете.

Той отново беше вбесен. Моди сви рамене — този мъж избухваше много лесно.

— Както и да е. Не искам да ровичките из моята къща...

— *Моята* къща!

— *Нашата* къща тогава. Достатъчно безопасна е, иначе не бих позволила на дъщеря си да стъпи тук, пък и...

— Ако наистина имате дъщеря и мястото е толкова безопасно, защо тогава тя не живее при вас?

— Има основателна причина. Ходи на училище.

— Училището на Хатерас ли?

— Не. Посещава колеж.

— Дъщеря ви посещава колеж?

— Да, полковник Киган. Колкото и да ви е чудно, ние, хората от Аутър Банкс, сме грамотни — Моди трудно се сдържаше, а това не бе в стила ѝ. Обикновено беше толерантна, но този свръхедър, свръхнахален и свръхмъжествен оловен войник имаше нужда от здраво разтърсване и тя се изкушаваше да го направи.

— Причината, поради която не желая да се мотаете из къщата ми, е да не се нараните отново, полковник. Не и на моя остров. Нямам време за губене като медицинска сестра. Съжалявам за това, което се случи вчера, но сам сте си виновен. Трябваше да ме уведомите за пристигането си — можеше да се закълне, че Киган кипи от гняв, но тъй като той не протестира, тя продължи: — Същината е в това, че човек с лоша координация като вашата не бива да човърка такава съборетина. Може да стане опасно, ако не сте наясно какво вършите, а вие явно не сте. Не знаете кои части на къщата са здрави и кои — не. Най-вероятно ще пропаднете в някоя дупка на пода и ще трябва да ви измъквам, а честно казано, смятам да прекарам времето си по-приятно. Освен това... — не успя да измисли нищо друго. — И... Да, това май е всичко, което имах да кажа — о, да, той несъмнено кипеше от гняв! — Сега, полковник, ако нямате нищо против, ви казвам довиждане.

Той заобиколи масата, преди тя да успее да направи и крачка. Надвесен над нея, бе толкова близо, че тя можеше да види ръбовете на изгладената и колосаната му риза. Тя отстъпи назад, а той я последва.

— Името ми е Рич — каза той толкова меко, че гласът му звучеше като мъркане на котка. Кажи го!

Очите ѝ отбягнаха погледа му. Изведнъж се почувства нервна. А тя никога не се чувстваше така!

— Моля ви... — прошепна.

— Кажи името ми!

— Какво значение има дали аз...

Въздухът около тях съдържаше достатъчно заряд, за да задвижи бомбардировач Б-12. В мига, в който ръцете му я обгърнаха, Моди можеше да се закълне, че е разтърсена от токов удар.

Той я повдигна и устата му заглуши всичките ѝ протести. Сърцето ѝ пропусна няколко удара, а коленете се подкосиха. Не ѝ достигаше и въздух. Последната ѝ мисъл беше, че това е реакция на тялото ѝ, породена само от плътско желание. Една целувка. Голяма работа!

Знаеше обаче, че е нещо повече...

Наистина ставаше нещо необичайно. Целувката се превърна в страстен порив, опожаряващ всичко край себе си.

Малките юмручета на Моди безпомощно заудряха гърдите му, после се отпуснаха и се плъзнаха по стомаха му, като спряха на колана. Бе зашеметена от усещанията, които той предизвикваше у нея.

Рич имаше вкус на кафе и излъчваше някакъв екзотичен мъжки аромат, който тя не можеше да определи — нещо по-опияняващо и от домашното вино на чичо ѝ Бъстър.

При първия допир на езика му, пръстите ѝ потънаха под колана, а земята сякаш се изплъзваше изпод краката ѝ като подвижни пясъци.

Моди не си спомняше кога се е целувала истински за последен път. Как би могла да забрави тази силна, дива и сладостна тръпка, която се разливаше по тялото ѝ и помиташе всяка искрица здрав разум?

„Защото никога преди не ти се е случвало, ето защо! Никога! Не и по този начин!“, мерна се в замъгленото ѝ съзнание.

О, Господи, защо просто не излезе от къщата? Защо не приключи с това, докато предимството беше на нейна страна?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Защо направи това? — въздъхна тя, когато успя да дойде на себе си.

— Защо ли? — гласът му звучеше странно. — Защото исках и не можах да се сетя за нито една причина, поради която да не го направя.

„Нито една, а всъщност — хиляди“, помисли Киган, като вече съжаляваше за импулсивността си. Той не бе импулсивен. Бързо мислеше, бързо реагираше, бързо избухваше, но никога не действаше импулсивно.

„Така ли? Защо, по дяволите, го направи тогава? Само за да й покажеш кой командва тук ли?“, питаше се той и сам си отговаряше: „Да, затова.“ „Тогава върви по дяволите!“

Моди забеляза няколко неща наведнъж: странният израз в сините му очи, който той се постара да заличи, ненадейната слабост в коленете си и смътното разочарование от бързия край на целувката. Последното отхвърли бързо.

С усилие възвърна самообладание и каза:

— Добре. Поне си извел причините системно.

В отговор той изръмжа нещо нечленоразделно.

Беше само една целувка, успокояваше се тя. Най-обикновена целувка! Не се целуваше за първи път. Проблемът обаче се състоеше в това, че я целуваше не някой друг, а Рич Киган, което правеше всичко съвсем необикновено.

— Е... Засега довиждане — каза накрая Моди с ледено спокойствие. — Имам поне половин ден работа в другия край на острова.

Внезапно тя се запита: „А после?“

Какво щеше да й остане? Очакваха я дълги години, през които да проверява за мишки, повреди, крадци... Години на общуване с миещи мечки, сменящи се сезони, промени на времето. Оставаха й безкрайните самотни и безсънни нощи, надеждата да получи някое от

редките писма от Ан-Мари... Години, през които щеше да наблюдава как косата ѝ побелява...

Пое дълбоко дъх и се усмихна така лъчезарно, че Киган прокле наум. Каза си, че тази жена е непреклонна и това го вбесява до полуда. Би я сграбчил и...

Дяволите да я вземат, нищо ли не бе почувствала? Би могъл да се закълне, че е потресена от тази целувка не по-малко от него. Индикаторите на всичките му системи тревожно светеха с пулсираща червена светлина!

Той отстъпи. Тя — също. Под маската на безразличието ѝ прозираше объркване. Не бе имал намерение да я плаши. Но, по дяволите, какво още да стори, за да ѝ направи впечатление?

Наблюдаваше я как се скри зад паянтовата врата на спалнята си.

Киган помисли, че това място е пълна развалина и Господ да му е на помощ, защото той самият не беше в по-добра форма. Все още стоеше, загледан във вратата на спалнята ѝ, когато Модиз излезе с едно старо яке, което би трябвало да я загрозява, но всъщност не беше така.

— Като привършиш със закуската и нещо остане в чиниите, прибири го, моля те, в хладилника. Събирам огризките.

— Няма проблеми.

Събира огризките ли? Ако има нещо останало от храната — разбира се, но огризки? Ако имаше домашни животни, би ги забелязал. Ами ако ѝ подари едно куче? Голямо. Със запаси храна за цяла година.

О, по дяволите! Сигурно бе погълнал храната ѝ за цяла седмица — шест парчета бекон, яйца и шест препечени филийки, обилно намазани с масло. Кафето също не беше евтино.

Няколко мига преживяваше обзелото го чувство на вина, тъй като вината не беше нещо, което изпитваше често или дълго. Ако нещо не беше наред, той го оправяше. Толкова беше лесно!

Постави си задачата за деня съвсем по военному: пълна инспекция по безопасността и изготвяне на списък за най-необходимото.

От първостепенна важност бе също да достави хранителни запаси, достатъчни да ѝ стигнат за цяла зима при ураган, наводнение или каквото и да е бедствие. Щеше да купи и качествени инструменти, защото един мъж не може да свърши добра работа с лошокачествени

инструменти. А ако Моди закъсаше с парите, би могла да ги продаде на добра цена.

Киган доволно потри ръце и напрегна мускулите си. Огледа се със задоволство и каза на глас:

— А сега да се погрижим за госпожица Моди.

Както обикновено, ситуацията бе под негов контрол!

Когато Моди се върна, приближаваше пладне. „Прибирам се в гнезденцето си“, помисли тя, въпреки че откакто Киган се появи с гръм и трясък, „гнезденцето“ ѝ вече не бе толкова уютно и сигурно.

Той я очакваше, облегнат на бора, до който тя обикновено чистеше риба. От пръв поглед се виждаше, че е ядосан, а при по-внимателно вглеждане се разбираше, че направо е бесен.

— Все още си тук, както виждам — каза тя вместо поздрав.

— Така изглежда — озъби се той.

Охо! В добро настроение Рич Киган беше горе-долу поносим. Но полковник Киган, и то в лошо настроение, ставаше напълно различен!

— Нещо не е наред ли?

— Бих могъл да взема и твоята моторна лодка. Единствената причина, поради която не го направих, беше, че ако случайно връхлети ураган, ще си като заточена на тази купчина пясък.

Моди примигна.

— Би ли повторил, ако обичаш?

— Не си играй с мен, млада госпожице, освен ако не си готова да загубиш!

— Не съм свикнала, но ще се справя — каза тя внимателно, като същевременно се чудеше какво ли се е случило от времето, когато си казаха довиждане преди три часа. — Имам предвид със загубата. Ще обядваме ли?

— Да извадя ли отново същите чинии? Мисля, че в твоята остана половин парче бекон, но се страхувам, че в моята няма нищичко...

— Киган, добре ли си? — Моди вече се чудеше дали е с всички си.

— Не, по дяволите, не съм! Разярен съм като див звяр.

— Добре де, това едва ли е по моя вина — отсъди Моди. — Нямахте ме цяла сутрин.

Тя се вмъкна в къщата, усещайки погледа му, впит като свредел в гърба ѝ. Киган я последва. Модри остави кутията с инструменти и свали якето си. Ако имаше флейта, би я извадила и би засвирила като Орфей, защото според легендата музиката укротява освирепели диви зверове...

— Виж, има ли нещо, което би искал да споделиш? — попита тя най-сетне.

— Кой, аз ли? — натрапникът се направи на изненадан.

— Не ти, Доли Партън! — сопна се тя и допълни: — Разбира се, че ти. Няма да си играем на гатанки, я!

— Добре, само един въпрос — каза той кисело. — Като например къде си ги сложила?

— Сложила какво? — извика тя. — Може би, без да искам, съм преместила някоя твоя вещ? Кажу какво и кога за последен път си го видял и аз...

— „Случайно, без да искам“... — изимитира я той. — Така-а-а. Случайно си се разхождала покрай лодката ми и стартерът е паднал. Не чу ли поне плясък? Да не би да е паднал зад борда? Претърсих всеки сантиметър от двете лодки, но го няма. Изкушавах се да задигна твоя, но ме спря мисълта, че ако в мое отсъствие ти се наложи нещо спешно...

Мълчанието се превърна във вакуум. После Модри каза тихо:

— О-о-о!

— Само това ли ще кажеш? Едно „О-о-о“, а?

— Бях забравила.

— Забравила си?!

— Ще повтаряш всяка моя дума ли?

— Все още не съм решил.

Модри не хареса блясъка в очите му. Много важно! Преглътна нервно, посегна към якето си и извади стартера от джоба.

— Извинявай. Щом така или иначе си закъснял, защо първо не хапнем?

— Не, благодаря — каза Киган троснато, но в същия момент стомахът му го издаде.

Модри сви устни в победоносна усмивка.

— Мъжът може и да не е гладен, но звярът в него — винаги — пошегува се тя.

Гневът на Киган се стопи като пролетен сняг. Тази дяволска жена придобиваше невероятна власт над него!

Накрая решиха да хапнат сандвичи със сирене, сардини и лук — странен избор за една миниатюрна женичка със зелени очи и мек глас, помисли си той.

Моди наля мляко в двете червени чаши, които той се бе опитал да плякоса предишния ден. Няколко минути се храниха в пълно мълчание.

— Най-добре да тръгвам — каза той най-сетне, когато изяде четвъртия си сандвич.

Попи устни в избеляла салфетка, която подозираше, че някога е била част от панталон.

За тази дама явно хартиените салфетки не съществуваха. После му хрумна, че на това странно място никак не е лесно да се отървеш от отпадъците — боклукът трябваше да се закопава или изгаря.

— Някакви последни желаня? — попита учтиво той и се изправи, за да занесе чинията си в мивката. Изми я, сякаш това се разбираше от само себе си.

— Преди да си тръгнеш ли? Не, нямам — отвърна Моди, макар че ѝ хрумнаха три наведнъж: приятна, топла и утешителна прегръдка; целувка — от типа на онези, които карат тялото ти да пулсира от страст и дълга мързелива вечер, прекарана в приятни неангажиращи разговори за това-онова. Все глупави неща...

Рич взе стартера, пхна го в джоба на панталона си, а тя проследи движението му с поглед. Когато установи, че се е вторачила неприлично, бързо се обърна към мивката.

— Да, добре... Лек път до... Където живееш — промърмори тя. — Карай внимателно. Чуваш ли? Ако искаш нещо от покъщнината за племенниците си, пиши и ще ти го изпратя.

Киган се засмя многозначително.

— Благодаря за всичко, Мод.

— Моди — поправи го тя. — Мод е леля ми. Радвам се, че се запознахме, Рич Киган.

Той кимна. Взе коженото яке и си го наметна. Затвори вратата след себе си и пое към кея. Бе сигурен, че тя го наблюдава през прозореца и иначе войнишката му походка загуби малко от увереността си.

— Още не съм приключил с теб, Моди — промърмори той нежно.

Току-що изкъпана, затоплена и облечена във фланела, Моди работеше върху пролетното разпределение на градината си, когато чу шум от моторница. Заслуша се с наведена на една страна глава, после хвърли молива и отиде до прозореца. Вятърът отнесе звука.

Навярно някой отиваше до Хатерас. Последните отблясъци на деня угасваха, а още не беше късно. Чудеше се какво да си приготви за вечеря и се спря на сандвич с фъстъчено масло. Не си струваше да готви за сам човек.

Един от недостатъците на самотния живот бе, че за сам човек не си струваше да се предприемат някои неща. От седмици ѝ се ядеше царевична питка, но беше безсмислено да замесва тесто само за себе си. А и Реджина — енотът, не си падаше много по царевичните питки. Гларусите биха я дояли, но да приучва към леност диви животни бе против принципите ѝ.

Случаят с Реджина бе съвсем друг. Тя сигурно не би оцеляла, ако Моди не ѝ беше помагала. Понякога се чудеше кой от кого има повече нужда.

Почти задряма в стария люлеещ се стол, когато чу приглушен тропот. Естествено отначало си помисли за Реджина. Старият енот често се промъкваше нощно време. Веднъж дори бе влязла в стаята. Чу звука отново. Не беше енотът.

Отвън имаше някой! Дали наистина бе чула шум от моторница преди малко? Шум от допира на алуминий до кея? Невъзможно. Нейната лодка бе от фибростъкло и дърво. От алуминий беше наетата от Киган лодка, но той си бе заминал... Да не би...?

По пътеката проблесна фенерче. С ръка върху револвера Моди отвори външната врата.

— Татко, ти ли си? — попита тя меко.

— Аз съм Киган. Свали револвера, Моди.

— Как разбра? — попита тя, когато Рич нахлу в стаята и донесе аромат на тъмнина и мъжественост. Пулсът ѝ се ускори и тя повтори: — Как разбра за револвера?

— Защото не си чак толкова глупава да отвориш вратата си, без да вземеш предпазни мерки. Този път зареден ли е?

Моди захвърли незареденото оръжие, скръсти ръце пред гърдите си и попита:

— Да не би да си забравил нещо? Мислех, че вече си от другата страна на устието на Орегон.

— Да съм казал, че заминавам на север?

— Да си...? Какво? — тя направо се втрещи.

Киган повдигна брадичката ѝ и с нежен натиск на палеца си затвори устата ѝ.

— Отскочих до обществената пералня. Изпрах, изсуших и сгънах всичко. Нямах ютия, нали? Нищо.

— Нямам и препарат за колосване и избелване.

— Лошите навици трудно се изкореняват — довери ѝ той с усмивка.

— Защо не продължи на север? — настоя Моди.

— Все още не съм готов да тръгна. Когато реша да си отида, ще разбереш.

Зад простите му думи прозираше скрит смисъл. Рич се надяваше, че тя ще схване подтекста. Когато това не стана, продължи:

— Много магазини са затворени по това време на годината. Не ме беше предупредила за това. Все пак успях да купя повечето неща от списъка ми. Джери много ми помогна и между другото ти праща поздрави.

— Какво каза, Киган?

— Наричай ме Рич. Само децата ми казват Киган. Жените и членовете на семейството се обръщат към мен на малко име.

— Не съм нито член на семейството ти, нито някоя от жените ти, полковник! — тя се извърна с пламнало лице.

Киган се огледа. Въпреки разрухата къщата изглеждаше гостоприемна и уютна.

— Хубаво е пак да си у дома — каза той полушеговито. — Но щом слънцето залезе, тук става студено като в...

— Застани до огъня, за да се сгрееш — прекъсна го тя, като опита да си внуши, че не се радва на завръщането му. Знаеше обаче, че се самозалъгва.

— Хей, не си тъжна, нали? Нима си мислеше, че съм си отишъл завинаги? Че ще си тръгна, без да се сбогувам с теб?

— Да, мислех, че си заминал завинаги. Разчитах на това. Забравил си нещо и затова се върна, нали?

— Да — кимна той. — И така може да се каже — рязко се обърна, отиде до вратата и миг по-късно се върна с няколко огромни пакета, които остави върху масата.

Моди гледаше през замъгления прозорец към зелената светлина в началото на протока. Не желаше да бъде въввлечена в малките му игрички. От години не се бе чувствала така болезнено уязвима.

Трябваше да преодолее това. Не биваше да позволява на този мъж, който сега беше тук, ала утре нямаше да го има, да нарушава спокойното ѝ и подредено съществуване. Значи нямаше да се тревожи. Беше толкова просто. Изборът бе неин!

Киган започна да вади покупките от пликовете.

— Ето яйца. Сигурно съм изял всичките ти запаси тази сутрин на закуска. Мляко с двупроцентова масленост... Добре ли е? Тези ябълки изглеждаха прекрасно и купих една дузина. Малко сирене, масло, пържоли и...

— Киган — изрече тя мрачно, — какво си мислиш, че правиш? Не бих изяла такива количества за цял месец!

— Ще ти помогна — усмивката му разруши старателно издигнатите от нея защитни прегради.

Той спомена, че е хапнал нещо на Хатерас, но тя му приготви още един сандвич със сирене и направи кафе. Ябълките бяха сладки и сочни. Изяде две и запази огризките за Реджина.

Докато пиеха кафето, Киган ѝ разказа за покупките от магазина за инструменти и за инспекцията си по безопасността на къщата. После сподели с нея плановете си.

— Не съм строител, но един от братята ми е предприемач. Нямаше как, научих какво трябва да се прави, защото Кен говори само за работата си. Учудващо е, но старата къща е по-здрава, отколкото изглежда. Малко са пострадали основите на северозападното крило, където покривът е...

— ... пропаднал — прекъсна го Моди и обясни: — Водата разруши пода и той рухна, повличайки една стена.

— Е да, и това също. Важното е, че ще пооправя, за да си в безопасност, преди да се из... Всъщност сигурно имаш планове да... Хм.

— Киган — поде Моди меко, — защо просто не се прибереш вкъщи и не забравиш за къщата, острова и...

— И теб ли? — бе се изтегнал на люлеещия се стол и приличаше на голям, ленив и доволен лъв.

Кафето, което бе купил, би нарушило крехкия й паричен баланс — то представляваше някаква особена екзотична смеска.

Сега му се наслаждаваха, а Моди размишляваше какво знае и какво не знае за мъжката половина от човечеството.

Баща й, например. Жена му, майката на Моди, почина година, преди да се роди Ан-Мари и той с ентузиазъм се беше вживял в ролята на дядо. Гледаше бебето, докато Моди работеше в кантората пет дни седмично, а като сервитьорка — три нощи в седмицата.

Освен това, баща й ходеше за риба, занимаваше се с градинарство и правеше дървени играчки за любимата си внучка.

Преди две години и половина обаче срещна вдовица от Бъфало и за една нощ сякаш се подмлади. Джанин направи чудеса с баща й, Модлин Бъръс, но не си помръдна пръста за дъщеря му. Моди се почувства гостенка в собствения си дом и затова потърси работа на Кронок...

— Искаш ли още кафе? — попита тя и посегна към кафеника.

Приятно бе човек да се отпусне, а не да се насилва да води разговор. Бившият й съпруг, Санфорд, когато не се мусеше, задължително приказваше. Клюки от болницата, винаги интимни и злостни.

Това бе едно от нещата, които Моди веднага не хареса у него. Имаше и други недостатъци. Невероятно наивно, ала тя се бе влюбила в него заради красивото му лице, светските маниери и упорития стил на прелъстяване.

Най-странното беше, че той се ожени за нея. Но си беше наумил, че ще вземе за съпруга девствена жена, защото в наше време това бил единственият начин човек да е сигурен в партньора си...

По-късно откри, че е разбрал погрешно какво е социалното й положение. Един негов приятел беше наследил разкошна земя с

плажна ивица в Хаягс Хед и Санфорд бе помислил, че след като семейството ѝ притежава земя на Аутър Банкс, са богаташи.

Но земите на баща ѝ нямаха първокласна плажна ивица. Повечето местни хора знаеха, че плажовете са нещо краткотрайно и залагаха на по-сигурни места. По ирония на съдбата, повечето от владенията на баща ѝ бяха без стойност от съображения за околната среда. Санфорд бе направо бесен.

Мъже... Не бяха от най-сполучливите творения на природата. На тях не можеше да се разчита. За щастие, Модри рано разбра, че трябва да се доверява само на собствения си ум и на двете си ръце.

Не се боеше от физически труд. Дори и нищо да не бе постигнала в живота си, надяваше се поне да е предала на дъщеря си увереност в собствените сили.

— Давам един долар, за да споделиш мислите си — прекъсна спомените ѝ Киган.

В печката пропукаха съчки. Навън вятърът виеше сред клоните.

— Добре ли подсигури скифа си? — попита тя, без да реагира на последните му думи. — Ако вятърът се обърне към североизток и не си отпуснал въжетото достатъчно, лодката ще се удря в кея.

Киган се изправи и протегна ръка към нея. Тя му подаде чашата си. Той я остави на масата и протегна ръката си отново. С чувството, че нагазва в дълбоки непознати води. Модри му подаде своята ръка.

— Защо не оставиш на мен да се погрижа за всичко, а, скъпа?

ПЕТА ГЛАВА

Бе пладне на следващия ден, когато Моди проумя мащаба на неговите намерения. Побесня. Единственото нещо, което я възпираше да му цапне един, като видя купищата покупки и подробния план за ремонт с диаграми, начертани върху любимия ѝ скицник, бе мисълта за болния му гръб, колкото той и да се стараяше да прикрие болката. По дяволите! Състраданието, което изпитваше, щеше да ѝ попречи да се наслади на една прекрасна бурна кавга. От години трупаше яд и сега яростта ѝ буквално вдигаше пара. Пралеля ѝ Етелдра имаше собствена теория за равновесието — ако преглъщаш твърде много от яда си, накрая той ще си проправи път „през стомаха ти“, както се изразяваше тя. Най-добре, от време на време, да изпускаш по малко от лошото си настроение. Бе казала и нещо относно плача, което Моди бе забравила да спазва — ако сдържаш сълзите си, ще се поболееш. Моди обаче нямаше намерение да плаче.

След като предишната вечер си легна, целуната нежно за лека нощ, тя дълго не можа да заспи. Ето какво бе направил с нея този мъж! Проблемът беше в това, че не можеш да се разкрешиш на някого, който ти помага от добро сърце. Той ѝ правеше услуга. Защо иначе би се старал да стегне тази стара развалина?

— Киган, кажи ми как ВВС ти позволиха да си тръгнеш? Ами ти сигурно си се справял с цялата армия съвсем сам!

Той я изгледа накриво и се запъти сковано към печката. Едвам бе успяла да го възпре да не мъкне целия дървен материал, който бе докарал от Хатерас предишния ден, като се престори, че ѝ трябва съвет за един запушен комин. Трябваше да избира между това и гледката на изопнатото му от болка заради ново схващане на тръбните мускули, лице.

— Искаш ли да допиеш кафето, за да мога да измия каната? — попита тя.

Той промърмори нещо, докато мушкаше един железен прът в кюнеца, излизащ през прозореца. Моди наля претопленото кафе в една

чаша и му я подаде през масата. Изми каната и я остави да се отцежда. После напълни няколко буркана с вода и пригответи спрея. Беше се събудила в настроение да рисува — още един фар, този път на фона на буреносни облаци. Обикновено рисуваше пейзажи с ведро небе, но днес желаше да опита нещо драматично. Например потъващ кораб и яростно разбиващи се в брега вълни. Докато приготвяше палитрата си, Киган изучаваше тръбите на печката и си мърмореше нещо под носа. Бе изпил кафето, измил чашата и сега вече разопаковаше закупените инструменти. Моди мълчаливо го наблюдаваше над рамката на платното си. Би могла да му услужи със собствените си инструменти, ако той се бе потрудил да я попита, но той, разбира се, не го направи.

— Баща ти не се ли притеснява от факта, че си сама с непознат мъж тук? — попита той няколко минути по-късно.

С четка, потопена в циана, тя прокара хоризонтална линия по грундираното платно.

— Достатъчно съм голяма. Освен това той добре ме познава.

Той подреждаше инструментите си в другия край на масата. Моди стисна клепачи, пое дъх и призова цялото си търпение.

— Какво, за Бога, означава това? — промърмори той.

— Точно това, което си мислиш. Рич, това ще претовари генератора — Моди държеше в ръка четката, а погледът ѝ бе впит в купчината електрически инструменти, които той подреждаше с прецизността на хирургическа сестра. И всичко това, смаяно си помисли тя, за една нищожна малка запушена тръба! Тя и сама би могла да се справи, но бе решила да прехвърли тази работа на него, за да не забърка някоя каша.

Киган хвърли един поглед към жената, после погледна инструментите. Почервения като рак. По дяволите! В къщата имаше газова печка, печка с дърва и ръчна помпа. Генераторът явно едвам смогваше да захранва двете крушки от по двадесет и пет вата.

— Знаех си! Всъщност те... Ъ-ъ-ъ... Имаше разпродажба.

Горкото момче! Разбира се, че бе така, помисли тя в ненадеен пристъп на съчувствие към него.

— Всъщност, това, което наистина ни трябва, е нож с тънко острие — едвам промълви той.

— Потърси на полицата в ъгъла.

Той посегна към буркана с ножовете и избра най-хубавия — този за почистване на риба. Тъкмо го бе наточила.

— Внимавай, остър е.

Киган я изгледа ядно и провери острието. После промуши с него кюнеца. Тя се изкушаваше да му каже, че е необходим само един удар на точното място, а не хирургическа намеса с най-добрия ѝ нож, но прехапа устни и отново се обърна към платното. Материалите, които използваше, бяха съвсем евтини, защото тя не хранеше илюзии относно таланта си. Не бе велик художник, а просто една практична жена. Тъкмо екипираше основните линии на композицията, когато се чу трясък, после проклетие и стон, след което стаята се изпълни с облак сажди. Тя потопи четките във водата, намокри палитрата и я пъкна в един найлонов плик. Следващия път ще му възложи само да лепи етикети върху тубичките с бои! Дано поне това успее да свърши, без да срути покрива върху главите им!

— Нарани ли се?

— Господи! Как не сте подпалили целия остров с това ръждясало чудо, млада госпожице!

— Това ръждясало чудо си върши работата или по-скоро си я вършеше. Ела насам, за да те измия от саждите.

— Сам ще се погрижа за проклетите си очи! — изръмжа той и като се опитваше пипнешком да прекоси стаята, събори с трясък два стола.

Моди се примири с перспективата да прекара следобеда в чистене вместо в рисуване и огледа бъркотията, която цареше в стаята. Да, наистина тръбите бяха ръждясали. Отдавна трябваше да ги смени, но все се надяваше, че ще изкарат още една зима.

Киган се приближи до мивката опипом и напомпа купа вода. Наплиска с шепи лицето си, а ризата му, стената зад мивката, както и подът се покриха с грозни сиви петна.

Моди търпеливо стоеше сред развалините на някога чистата си и подредена кухня и очакваше той да я помоли за помощ, тъй като в лявото му око бе попаднало нещо, което предизвика сълзене.

— Трябва ли ти помощ? — предложи тя, когато стана ясно, че той по-скоро ще ослепее, отколкото да я помоли.

— И сам ще се справя.

— Чудесно! — каза тя, обърна се и започна да събира частите от съсипания кюнец.

— Всъщност, Моди, би ли погледнала окото ми? В него сигурно е попаднала част от кюнеца.

— Най-вероятно е ръжда. Ела до прозореца, за да мога да виждам.

Ако бе с всичкия си, Моди щеше да се държи на разстояние. Онази целувка би трябвало да ѝ подсказе, че е алергична към огромни мъже като Ричмънд Киган — полковник от ВВС на САЩ, пенсионер по болест. Но за първи път от почти двадесет години здравият ѝ разум я бе напуснал и тя протегна ръце към лицето му. Той се надвеси над нея и докосването му я разтърси като електрически шок. Откога не бе държала лице на мъж между дланите си? Откога не бе изпитвала възпламеняващата искра на сексуалното привличане?

— Лявото — прошепна той със странен глас. Тя видя движението на устните му и чак тогава проумя, че той наистина е проговорил. С усилие откъсна поглед от тях и погледна сините му сълзящи очи.

— Стой мирен и не мигай! — Моди пое дълбоко дъх и доближи пръст до клепача му. — Хванах го! — възкликна тя и му показа ръждивата частица, залепнала за пръста ѝ. Киган премигна няколко пъти, за да провери.

— Край! — възкликна той и опита да се изправи, но в този момент последната част на кюнеца се срути на земята с трясък и Рич избълва още едно проклятие...

Два дни по-късно Моди едва се сдържаше да не избухне. Киган бе настоял да разчисти предната стая и да премести кушетката, вратата и големия стол в нея, за да не пречат. Така че тя вече нямаше къде да си почива. Наложил се да изтърпи и предсказанията му за това колко още ще издържат подпорите на покрива, преди да се срути върху главата им.

— Нали ти предложих стаята на Ан-Мари? — припомни му тя.

— С прогизналото легло и единствения прозорец без стъкло? Не, благодаря.

— Ще изсуша матрака, ако ми помогнеш да го измъкна на навън, ще махна кепенците, за да може слънцето да влиза в стаята и до вечерта всичко ще бъде сухо и проветрено.

Киган наблюдаваше слънчевите лъчи, които се промъкваха през западния прозорец и образуваха ореол над главата ѝ. Косата ѝ определено бе светлокестенява, а не тъмноруса. Странно как никога не беше осъзнавал каква огромна разлика има между двата нюанса.

— Но като се замисля, това усилие сигурно ще навреди на гърба ти. Нищо, ще се справя и сама. Имам ръчна количка в хангара за лодки.

Това направо го втрещи. Независимите жени бяха едно, но нима бе необходимо тя непрекъснато да му напомня, че е недъгав?

— Не си прави труда само заради мен — промърмори той.

Той не се потруди да добави, че тъмната стая твърде много му напомняше карцер. За момент се почуди дали тя ще откликне, ако я попита дали би могъл да сподели нейното легло.

Спокойно, момче, тя не е твой тип, каза си той. Нали харесваше високи и ефектни жени? А тя бе твърде дребна, а гърдите и ханша — прекалено женствени. Освен това жена с нейното непоклатимо спокойствие сигурно щеше да заспи още по време на любовната игра!

Така че Киган се премести в предната стая, а Моди продължаваше да се отнася към него като към счупен, никому непотребен стол, като към нежелана вещ, която само ти се пречка в краката. Това ту го ядосваше, ту го натъжаваше. Защо тя просто не му каже направо, че иска да си обира крушите от острова? Какво трябваше да направи, за да разклати спокойствието на Моди Уинтърс? Каза си, че би трябвало да се измъкне навреме, докато още се чувства добре. Но той продължаваше да се мотае наоколо и въздухът между тях се наелектризираше с всяка измината минута. И, по дяволите, ако тя не избухне първа, той щеше да го направи, защото всеки път, когато се заяждаше за нещо, тя му отвърщаше с неизменната си усмивка, а той започваше да се чувства като в небрано лозе.

Тя искаше Рич да си тръгне, но все още се държеше учтиво. Вътрешният му радар улавяше обаче, че той не ѝ е безразличен като мъж. Това бе обнадеждаващо, тъй като тя със сигурност го интересуваше като жена. Чисто физически и, разбира се, временно, защото наистина не беше негов тип. Всъщност представляваше

миниатюрна амазонка. Киган си каза, че е разумен човек. Харесваше жените, децата, животните и от време на време дори ходеше на църква. Защо, за Бога, тя не го одобряваше? Без да повиши глас, без дори да промени провлечения си южняшки маниер на говорене, тя му бе дала ясно да разбере, че не е желан.

Докато седеше на слънце, за да прогони влагата и студа, които проникваха в тялото му, Киган се опита още веднъж да прецени ситуацията. Защо тя не го харесваше и защо, по дяволите, този факт го засягаше? Той никога не бе претендирал, че е дар Божи за жените, но не беше и чак толкова лош. Къпеше се редовно, бръснеше се всяка сутрин, всеки ден си сменяше чорапите и бельото, а това не бе малко като се има предвид, че разполага само с печка, чайник и един малък леген. Дали тя осъзнаваше, че той е тук само за да подобри начина ѝ на живот? По дяволите, не! Изобщо не ѝ пукаше! Тя гледаше на него отвисоко, като на нещо ненужно, което е намерила на брега. А как само се усмихваше!

Достойнството му не бе наранявано, откакто Алис му писа, че си е наела адвокат за развода и очаква неговото съдействие по делото. Киган си знаеше цената. Първо, бе дяволски добър пилот. Летеше от шестнадесетгодишна възраст. Беше участвал в акции по време на войната в Залива и бе награждаван десетки пъти. Когато беше на двадесет, го наричаха „луда глава“. На тридесет — „ас“. На четиридесет и две рефлексите и сърдечносъдовата му система бяха малко под неговия личен връх, но доста по-добри от тези на повечето мъже, два пъти по-млади от него.

Защо тогава се интересуваше от одобрението на някакъв Робинзон Крузо в женски облик?

Това, от което се нуждаеше, бе нова цел в живота.

Нещо, което да занимава мислите му, преди да реши да я остави на съдбата ѝ. Междувременно би могъл да провери комина и да разбере дали няма по-добър начин от този да изведеш кюнците на печката през прозореца без стъкла. Дали това изобщо ѝ бе хрумвало?

Слънцето грееше. А у дома навярно бе навалял сняг. Децата сигурно караха ски и правеха снежни човеци. Кен се тревожеше за сроковете в строителството, а Бейб — за бронхита на Бенджи. Еди, както обикновено, бе загрижена за добруването на бедняците в

квартала. Би отмъкнала и последното одеяло от къщи, ако някой не я държеше под око.

На Кронок температурата в два и половина следобед бе ниска и продължаваше да пада. Киган махна ризата си и като помисли малко, свали и панталона. Дори да се изцапаше, далеч по-лесно беше да изпереш само бельото си.

Легна по гръб с глава, пъхната в масивната камина. В този момент чу шума от мотора на нейната моторница. Вече бе проверил четирите комина и точно този можеше да се окаже най-здравият. Вмъкна се още по-навътре и присви очи, за да се предпази от падащите боклуци. Няколко минути по-късно вече бе сигурен, че с този комин всичко е наред. Отначало го бе прегледал от покрива надолу на светлината на фенерче, а сега му оставаше само...

— Киган, какво, за Бога, мислиш, че правиш?

По дяволите! Във въодушевлението си бе забравил, че не е в подходящо облекло. Моди се втрени невярваща в изцапаната фигура, просната пред камината, която се намиреше в най-голямата стая.

— Внимавай! — предупреди тя, но мислите ѝ бяха заети с друго.

О, небеса! Този мъж имаше тяло на... На мъж! Моди не можеше да си спомни от кога не бе осъзнавала собственото си отчаяно положение. Лишенията си. Това никога преди не я беше притеснявало, може би защото се скъсваше от работа, за да издържа семейството си. Не, че не бе страдала от самотата, но в случая тя не страдаше от самотата, а от истинска, дива, необузdana страст!

— Значи вече се върна?

— Да... Би ли имал нещо против да ми кажеш какво правиш?

— Опитвам се да намеря изход за тръбите на печката ти. Онзи твой прозорец не отговаря на противопожарните изисквания.

Омазан от глава до пети, той седна до огнището. Беше само по слипове и фланелка. И въпреки че бе мръсен, изглеждаше невероятно мъжествен и секси.

— Ако все още не си забелязал, полковник, правилата на цивилизацията не се спазват по тези места. На Кронок няма инспектори по противопожарна охрана. Сигурно защото изобщо няма пожарна команда. А ако имаше, аз щях да отговарям за това.

Тя нарочно го гледаше в очите, твърдо решена да не смъква поглед по-надолу от адамовата му ябълка, но това не помагаше.

Периферното ѝ зрение бе силно развито...

— Купи ли кюнци?

— Да.

— Чудесно. Имам добри новини за теб. С този комин всичко е наред. Здрав е като в деня, в който е бил построен, и очевидно след последното чистене не е използван, така че...

— Ако не греша, последното почистване е било някъде около 1958 година.

— ... така че ако преместим печката в тази стая, ще можем... Ще можем да... Хм...

Моди чакаше обяснението му колко прекрасно би било камината да се намира в едното крило на къщата, а стаята, в която живееше — в другото. Той очевидно така се бе увлякъл да изследва постройката, че бе забравил колко се е отдалечил от стаите, в които тя живееше.

— Да-а — проточи той. — Права си — сигурно не му бе леко да признае, че греша.

— Гладен ли си? — попита тя меко. — Сигурно би искал най-напред да се измиеш.

Киган погледна надолу към някога белите си долни гащи. Изчерви се до уши и изсипа наум няколко проклетия по свой адрес.

— Извинявай. Предполагам, че просто се поувлякох.

Моди се престори, че разглежда с интерес дърворезбите от черешово дърво по стените и потъмнелия от водата дъбов паркет. Последният ураган бе разрушил част от покрива и сега при всеки дъжд водата свободно нахлуваше в това крило на къщата.

— Можеш да си сгрееш малко вода, а аз през това време ще разтоваря тръбите...

— Аз ще свърша тази работа — възрази той намусено и с едно енергично движение се изправи на крака.

Тя отстъпи назад, рязко се обърна и изскочи от стаята. Киган се чудеше какви ли мисли минават под облака светлокестеняви коси. Едва ли бе притеснена от факта, че го е заварила само по бельо. По плажовете сигурно беше виждала мъже, облечени много по-оскъдно от него. Нали е отраснала тук? Реши, че тя не се е развълнувала и от вида на дългите му крака, макар че това би му доставило удоволствие, и я последва. По пътя видя енота, който се навърташе наоколо с надеждата да получи нещо за хапване. Сутринта му бе подхвърлил няколко хапки,

но той не му обърна внимание. Странно, но Киган се бе почувствал пренебрегнат. Точно преди да стигне входната врата, той се сети за другата изненада, която ѝ бе приготвил. Надяваше се да я зарадва повече от предишната.

Не беше педант, но само видът на тиганите ѝ го подлудяваше. Никой, дори сладките малки дами с южняшки акцент, зелени очи и кожа с цвят на слонова кост, не биваше да занемаряват съдовете си по този начин.

Бе прекарал почти цялата сутрин в почистването им, като използваше пясък, прах за пране и тел, за да ги изжули до блясък. Усмиваше се в очакване на реакцията ѝ, когато отвори вратата.

— Моди! — повика я той нежно.

Никакъв отговор. Той си взе чисто бельо и се запъти към банята, като едвам успяваше да потисне доволната си усмивка.

Може би тя все още не ги бе забелязала. Хвърли поглед през отворената врата на кухнята. Тя седеше до масата и държеше в ръцете си средния тиган. Гледаше го сякаш, ами... Сякаш...

— Моди? Нещо не е наред ли? — усмивката му се стопи, а стомахът се сви на топка. — Моди? — по дяволите! Тя плачеше. Киган хвърли чистите си дрехи на една табуретка и неуверено пристъпи към нея. — Хей, миличка, не съм направил кой знае какво, честна дума! Те просто плачеха за малко почистване. Нали? А и нямаше какво друго да правя, така че...

Господи! Тя изглеждаше така, сякаш светът се бе срутил. Никой ли преди не бе правил нещо мило за нея? Рич направи още няколко крачки с протегнати към нея ръце, но после инстинктът му, кален в битки, му подсказа, че нещо не е наред.

— Но ти май не си... хм... съвсем щастлива?

— О, не... Просто това е... Аз... — тя преглътна, после избърса сълзите си и му се усмихна. Една сълза се отрони и търколи по страната ѝ.

Неочаквано трогнат, Киган се озова до нея с един скок и я притегли в обятията си.

— Хайде, хайде, миличка, не съм искал да те разплача. О, горката... — устните му бяха заровени в косата ѝ, а усещането от допира до дребното ѝ тяло предизвикваше у него реакции, които не бяха подходящи за момента. — Виж, няма нужда да ми благодариш,

просто исках да направя нещо за теб, защото оценявам колко много правиш ти за мен, особено с отношението си. Искам да кажа, че сигурно не е лесно да се погаждаш с един напълно непознат мъж, който ти се е стоварил като гръм от ясно небе. Не съм искал...

— Рич, ти не...

— ... да оставам тук дълго време, не съм искал да ти бъда в тежест, но...

— ... разбираш ли? Не плача, защото...

— Зная, сладурано, няма нужда да ми го казваш. Това бе най-малкото, което можех да направя. Има неща, които една самотна жена просто няма време да оправи, а тези твои тигани бяха в такова състояние...

— ... защото ти съсипа тиганите ми!

— ... че имаха нужда от здраво... — Киган млъкна и замръзна. Настъпилата тишина бе направо оглушителна. После Рич се съвзе и успя да промълви: — Би ли повторила, ако обичаш?

Моди се чудеше какво да направи. Той бе мръсен, а тя — чиста. Той я държеше в прегръдките си и единственото нещо, което тя желаше да направи в момента, бе да обхване с ръце кръста му, да зарови лице в гърдите му и това да продължи през следващите няколко години. Той се беше опитал да направи нещо мило за нея. Не бе негова вината, че единственият резултат беше нейното разбито сърце. Когато на една жена са й трябвали години, за да обгори тигана както трябва, за да не й се налага дори да го изплакне, а някой го съсипе за една сутрин... Но когато този някой е мъж, който е наясно само с летенето и техническите новости, които тя сигурно не би могла и да произнесе както трябва, и когато този някой е направил това от добро сърце, от желание да бъде мил...

— О, Господи! — промърмори тя и сълзи размазаха полепналия прах по гърдите му.

Моди плака дълго. Много по-дълго, отколкото заслужаваха три тигана, помисли Киган. Навярно твърде дълго бе сдържала сълзите си, които явно само чакаха повод, за да рукнат. А щом й бе дал този повод, значи усилията му не са били напрасни, нали? Защото от време на време човек има нужда и да си поплаче. И той самият беше плакал, когато не знаеше дали някога отново ще види светлината на слънцето и семейството си.

— Ще ти купя нов тиган — обеща той. — Ще ти купя дузина тигани! — целуна я нежно по челото. — Поплачи си, съкровище, имаш нужда от това — прошепна той и усети как и в неговите очи напират сълзи.

Но по-скоро би ги избол, отколкото да се разплаче или дори да направи това, което от толкова дълго желаше. А то бе да я заведе в спалнята и да я люби цяла нощ, без и двамата да се замислят за бъдещето...

ШЕСТА ГЛАВА

Глупавата му проява с комина сама по себе си бе достатъчно лоша, но епизодът с тиганите направо го довърши. Киган не можеше да си спомни дали някога се е чувствал по този начин — като пълен глупак. Не и когато така му се искаше да се представи добре в очите на някоя жена.

Навярно причината бе в това, че се намираше на чужда територия. Неговата територия през последните двадесетина години беше летящият самолет. Проблемът не бе само в комина, не и в това, че за една сутрин съсипа скъпоценните й тигани, оставени в наследство от леля Еди-коя-си и доведени до съвършенство след дълги години употреба. Проблемът беше друг, но все още не можеше да го определи. Със сигурност двамата се погаждаха добре. И въпреки че бе ниска, Моди бе идеално сложена и изглеждаше прекрасно. Всъщност, бе много по-секси в изтърканите си джинси и изцапаната с боя риза, отколкото някои жени във вечерни тоалети от сатинирана коприна и дантела. Проблемът явно беше, че непреклонната госпожица Уинтърс въздействаше не само на либидото му и това го тревожеше.

Вече беше минала цяла седмица откакто Киган дойде на острова. Тъй като винаги анализираше нещата, той стигна до извода, че някой или нещо го е омагьосало. Дори в нечий очи островът да изглеждаше живописен — а той си бе едно забравено от Бога място, Кронок не бе Камелот. Около четиридесет акра пясък, мочурища и гори с подобаващо количество животинки, в това число и насекоми. До този момент бе открил един стар енот, три полски мишки, няколко дузини врани, два-три пеликана и стотици гларуси с най-различни размери. Бяха построени пет вили, един кей и така наречения хангар за лодки с размери на две малки тоалетни, където се пазеше една ръчна количка и лодка с весла.

И „*Ловът на Киган*“. Или по-точно „*Съборетината на Киган*“.

Единственото добро, което можеше да се каже за Кронок, беше, че няма транспортни проблеми. Някой художник би го харесал.

Писател или композитор би оценил изолираността и тишината. Но Рич не беше човек на изкуството, а закоравял реалист, продукт на повече от двадесет години строга дисциплина и нямаше намерение да прекарва залеза на живота си в борба с генератори, ръчни помпи, печки с дърва и ръждясали кюнци. Това не бе и най-примитивното място, в което бе прекарвал дните си. Дупката, в която го държаха като пленник, беше още по-ужасна, но от това, което бе видял до момента, островът я конкурираше. Тук човек никога не можеше да се стопли — дори когато грееше слънце, заради влагата и вятъра, който духаше от морето. Освен това на Киган му липсваха новините, вживяването в международните кризи и последните политически скандали. В радиус от сто мили нямаше нито един вестник, да не говорим за радио!

Погледна ръчния си часовник с хронометър, който струваше цяло състояние, и очите му се разшириха от изненада. Намръщи се, разклати го и го приближи към очите си. Беше спрял! И то преди тринадесет часа и половина, а той дори не бе забелязал!

Поклати глава в недоумение. Механично взе една стрида и започна да я чисти, като опитваше да се примири с факта, че и без неговото участие животът продължава да тече. Да-а, нямаше го напрежението от появата на говорителя на Пентагона на телевизионния екран, кръвното му налягане бе по-ниско, не усещаше и старото схващане във врата. А колкото до гърба, той изобщо не се обаждаше.

Чудесно, госпожице Моди, помисли той смаяно и усмивка смекчи изсечените черти на лицето му. Протегна краката си напред, облегна се на стола и се наслади на слънчевите лъчи, които стопляха стаята. Невероятно, но факт — бе открил своето място в микрокосмоса, въпреки че не бе осъзнавал нуждата си от него. Беше открил нещо, което не намери по целия свят — нито в шумната къща на родителите си, нито в екстравагантния, боядисан в бяло, апартамент на бившата си съпруга, нито в най-добрите квартири за офицерския състав, на която и да е военна база.

Киган сложи изчистената стрида в купата до лявата му ръка. Моди ги бе наловила същата сутрин, а той бе настоял да ги изчисти, тъй като малките ѝ ръчички бяха целите в белези. Ръцете на Моди...

Киган познаваше много жени, които си изкарваха хляба — пилоти, механици, дори един от най-добрите снайперисти в авиацията

бе истинска жена — от главата до лакираните в яркочервено нокти на краката. Защо тогава мазолестите ръце на Моди му въздействаха по този начин? Що се отнася до големината им, те бяха напълно съразмерни с тялото ѝ и добре оформени. В тях нямаше нищо меко, но докосването на тези ръце до лицето му го изстрелваше в орбита по-бързо, отколкото ласките на нежните длани на много други жени. Дори само мисълта за пробягващите по тялото му пръсти го караше да...

Потта по лицето му прогони обзелия го ентусиазъм. Магия? По дяволите! Стига с тези рицарски представи за Камелот! Добре де, жената имаше хубави ръце и обичаше да жестикулира, докато говори. Така правеше един негов приятел — Хю Хамилтън, с когото често играеха покер, а беше обичайно и за всеки втори политик. Но ръцете на Моди бяха нещо различно...

Когато се сети за жената, която никога не повишаваше тон, устните му се извиха в усмивка. Ръцете бяха истински барометър на настроението ѝ, независимо дали го осъзнаваше, или не. Жестовете ѝ по-скоро бяха несъзнателни, подозираше той, защото му напомняха плавните движения на самолет по пистата за излитане или пърхането на две прекрасни пеперуди. Защото приличаха и на...

— Готови ли са за яхнията?

От изненада той за малко да изпусне купата с изчистените стриди, но Моди я хвана.

— Хей, още не съм изчистил всичките. Само три. Трябват ми още пет минути.

Беше изминал половин час и Моди примираше от глад. Бе взела на заем два обгорели тигана от мащехата си Джанин, която предпочиташе тефлона, и царевичната питка в единия от тях вече беше почти готова.

— Само пет минути... — повтори тя. Надяваше се, че ще му остане поне един здрав пръст. Отварянето на черупките е лесна работа, когато човек знаеше къде точно да пъхне острието на ножа. Един новак би ги чистил цяла вечност и въпреки това остатъци от черупки можеха да развалят яхнията. Моди се въздържа от забележки и се подготви да преглътне някоя и друга черупка.

Час и двадесет минути по-късно те най-сетне седнаха да се хранят. На масата имаше изстинала царевична питка, салатата, която бе

изгубила свежестта си, и яхния, в която остатъците от мидените черупки щяха да скърцат между зъбите.

— Къде е млякото?

— Има малко в хладилника. Мислех, че искаш кафе.

— Ами... Каква е тази рядка сива течност? — той посочи с лъжицата си.

— Тази рядка сива течност, както я наричаш, е яхнията от стриди.

— Можеше да ми кажеш, че млякото ни е на привършване. Щях да отида до Хатерас и да купя.

— Млякото ни не е на привършване. Има още почти един литър. Искаш ли масло?

— Това нещо тук е бяло — Рич огледа с недоверие царевичната питка. — И яйца ли нямаме?

Моди спокойно посегна към маслото.

— Когато за последен път проверих, имаше седем.

— Тогава защо не сложи поне едно в питката?

— Сложих. Точно колкото трябва — тя продължи да се храни и остави Киган да си мърмори. Току-що разбра, че той е прекалено взискателен за човек, прекарал половината си живот по офицерски столове.

— Няма и домати — Киган човъркаше една от напоените с мазнина стриди.

Моди с въздишка остави лъжицата си.

— Виж, не се намираме в Нова Англия, ако случайно си забравил. Не сме и в Манхатън. Тук в яхнията от стриди има само стриди и сок от тях. Заливаме ги единствено с разтопено масло и ги посипваме с черен пипер. И ако не ти харесва, не яж. Можеш да си сипеш в яхнията мляко, да надробиш попара или да я дадеш на Реджина. Избирай сам.

Тя продължи да се храни, а Рич си спомни едновременно и майка си, и баба си, които често му повтаряха, че да критикуваш ястията, когато си на гости, е признак на лошо възпитание. След известно време трябваше да признае, че е вкусно. Никога не бе опитвал царевични питки, защото семейството му предпочиташе пшеничен хляб.

— Реджина ли? — повтори той няколко минути по-късно и наруши продължителната тишина.

Моди му обясни коя е Реджина и добави:

— Пазя остатъците от храната за нея. Напоследък не я бива много за лов.

Киган сви рамене и си отрязва още едно парче от царевичната питка.

Когато на другия ден следобед Киган надникна през вратата и обяви, че отива до Хатерас за нови покупки, Моди рисуваше.

— Има отлив.

— Е, и?

— Образуват се плитчини — тя позлати с жълт кадмий крилото на един гларус и отстъпи назад, за да прецени ефекта. Необяснимо как пейзажът се получи значително по-ведър от замисленото.

— Добре, ще ги избягвам. Имаш ли нужда от нещо?

— Може би е по-добре да ти помогна — промърмори тя, заета със златистия оттенък на един облак.

Киган постави ръце на кръста си и я изгледа ядосано.

— Нима смяташ, че съм толкова тъп, че ще се натреса на някоя плитчина? За твоє сведение, госпожице Уинтърс, случвало ми се е да бъда и навигатор на...

— Извинявай, ако съм те обидила, но в момента съзнанието ми е заето с нещо друго — промърмори тя и продължи да рисува.

— Чао! — тросна се той и буквално изхвъркна навън.

Тя се зачуди дали и като дете е бил същият. Представи си как казва на майка си, още като пеленаче: „Нима съм оставил у теб впечатлението, че не мога сам да сменя пелената си, маменце? Ако искаш да знаеш, преди още да се родя съм започнал да се обличам сам!“

И Ан-Мари бе самостоятелна от най-ранна възраст, но Моди никога не се беше сблъсквала с такива като Рич Киган. Сигурно имаше някаква връзка с гърба му. На един силен мъж никак не му е лесно да признае, че има слабо място. Санфорд например, имаше куп недостатъци, които тя откри твърде късно, но така или иначе, той не призна нито един. Навярно именно съзнанието за тях направи от него

толкова... подъл човек. Господ да е на помощ на пациентите му, ако дори за миг се усъмнят, че не е самият Дядо Боже, помисли Моди с презрителна усмивка.

Десет минути по-късно тя остави четката си в буркана с вода, напръска палитрата и я прибра в найлоновата торбичка. На този влажен климат боите се запазваха лесно.

Изчака половин час, преди да тръгне към кея. Ако Рич се е справил с плитчините, никога нямаше да разбере, че тя го е проверила. А ако не е успял...

С посинели от студ крака и зачервено от гняв лице Киган се опитваше да отблъсне лодката си, но течението беше срещу него. Проклетата вода се оттичаше по-бързо, отколкото той можеше да бута! Бе изгубил ценно време в опити да се върне на заден ход с мотора и бе оставил като крайна възможност събуването на обувките и чорапите, навиването на крачолите на панталона и газенето в студената вода.

Вятърът връщаше проклятията обратно към него и той не е чу кога лодката на Моди спря преди плитчината.

— Да ти хвърля ли въже? — извика тя.

— Не, госпожице, по-скоро ми трябва малко вода!

— Съжалявам. Тъкмо я свърших. Мислех, че наетата ти лодка те е подвела.

Той се усмихна насила.

— Не е вярно. Изчака да се натреса на плитчина и сега пристигаш тук, за да ми кажеш назидателно: „Нали те предупреждавах!“ Добре, забавлявай се! Заслужила си го.

Докато говореше, нагази в дълбоката вода и хвана носа на нейния скиф. Бе толкова близо, че виждаше златните отблясъци в зелените ѝ ириси и огрелите от слънцето върхове на тъмните мигли. Той наведе глава и избълва още едно проклятие, но се усети и каза:

— Хей, извинявай, малко прекалих.

— Понякога посоката на вятъра създава проблеми съвсем близо до брега. Течението е толкова бързо, че ти се завива свят.

— Или докато се опитваш да се измъкнеш от него, попадаш на плитчина — измърмори Рич сухо, а тя се усмихна.

Той все още се опитваше да анализира чудотворното въздействие на нейната усмивка, когато Модри рече съвсем сериозно:

— Ти замръзваш! Рич, качвай се тук и... Не, чакай... Дай ми първо обувките и чорапите си, после заедно ще се опитаме да измъкнем лодката.

Съвместните им усилия дадоха резултат и в изблик на желание да запази мъжкото му достойнство Модри му посочи с ръка да поеме управлението на нейната лодка. Киган поклати глава.

— Бих искал да съм сигурен, че ще стигнем брега в близко бъдеще. Много благодаря за жеста.

Нейните изразителни ръце му подсказаха, че е съгласна, и двамата се усмигнаха един на друг в пълно разбирателство.

Докато стигнаха кея, Киган вече го разтрисаше, а по пътя за къщата той проклинаше на всяка крачка, защото мускулите по цялото му тяло се бяха схванали от студа и гърбът му взе да се обажда.

По дяволите, той имаше планове за този гръб! Може би не за тази нощ, може би дори не и за утре вечер, но поне веднъж, преди да си отиде от тази забравена от Бога дупка, а ако имаше късмет, не само веднъж... Някъде дълбоко в себе си бе сигурен, че ще има за какво да си спомня. Няколко спомена за незабравими дни и още незабравими нощи, прекарани с една спокойна и независима жена с лице и нрав на светица и тяло, което можеше да съблазни и светец, нямаше да му навредят.

По дяволите високите и ефектни блондинки!

Някъде след полунощ зъбите на Киган тракаха от студ. Свит на кравай, за да се стопли поне малко, той копнееше за дебелите вълнени чорапи, които бяха в чантата му в другия край на стаята. Беше си легнал, подкрепен с една медицинска доза бренди и с втора — по-солидна, в случай, че първата не подейства. Модри му бе предложила да си легне с дрехите.

— Благодаря, но никога не спя с нещо, което ме стяга — не му стигаше, че спи на запалена лампа, ами трябваше да изпадне дотам, че да облече и пижама!

— Добре, обуи поне чорапи и си сложи тази нощна шапка — тя му бе подала безформена розова шапка с помпон. — Подарък от пралеля Етелдра за завършването ми.

И двамата се бяха разсмели. После Киган си легна само по слипове, с боси крака и, естествено — без шапката, като се възпротиви на опитите ѝ да му хвърли още едно одеяло.

Тя отново се бе засмяла и той си помисли, че може би се е изчервила, но не беше сигурен. Малко по-рано, преди Рич да се вмъкне в леглото, и двамата бяха пили кафе с бренди. Моди се бе извинила за слабо разпалената печка с обяснението, че при тези обстоятелства не бива да си играе с огъня. Киган ѝ влезе в положението, дори го оцени като наличие на здрав разум и въпреки че не му се лягаше с кокошките, предпочете да го стори, вместо да се преструва, че чете, когато всъщност изпитваше желание да се намърда в леглото ѝ.

Вече бяха минали осем часа, а до сутринта имаше още много време. Беше му студено, не му се спеше и бе възбуден до краен предел. Ужасна комбинация, невъзможна, но където бе замесена Моди Уинтърс, нямаше нищо невъзможно. Тази жена сигурно бе вещица, а ръцете ѝ — скрити вълшебни пръчици!

Да-а-а, точно така. „И на теб ти се иска да се обвържеш с такова чудо? Човече, вече би трябвало да си избягал оттук през глава, а не да се правиш на спасител“, помисли той.

Газената лампа отдавна бе угаснала и в стаята цареше пълен мрак. След около четвърт час Киган реши, че като не може да има жената, поне би могъл да си стопли краката. Увит от глава до пети в одеялото, той прекоси стаята почти на половина, когато ненадейно ритна нещо студено и твърдо. Проклинайки, той сграбчи премазания си палец и зачака покривът да се срути върху него. Вместо това обаче нещо се търкулна по пода и вратата изскърца.

— Рич, ти ли си?

— Не, миличка, това е проклетата Малечка Палечка!

— Я да видя! — тя запали една лампа и той чу шума от стария генератор. Преди да успее да я спре, Моди бе на колене в краката му — съблазнителна позиция, но при други обстоятелства. — Трябваше да помисля за това... — докосна пръстите на краката му и зацъка от съчувствие. — Съжалявам, трябваше да преместя лампата. Опасно е да се движиш на тъмно в непозната обстановка.

Това бе и оправданието му, когато я помоли да остави лампата запалена.

— Чакай, ще донеса нещо, което може да помогне — топлите й малки ръце се склучиха около глезена му. — Знаеш ли, че краката ти са ледени?

Киган затвори очи и призова цялото си самообладание. Когато тя се върна с памук и някакво шишенце в ръце, той седеше на края на леглото доста загрят, особено на някои места.

— Това е само терпентин, всички художници го използват. А пралеля Етелдра винаги го е препоръчвала за рани. Няма да ти навреди.

Не терпентинът обаче му причини болка, а докосването на нейните ръце по голия му крак.

— Имаш ли представа какво ми причиняваш? — промърмори той. Господи, ако тя не виждаше какво му става, тогава нейната драгоценна Ан-Мари сигурно е била поръчана по каталог! Слиповете му не бяха кой знае какво прикритие.

— Имаш предвид това, че не съм преместила лампата ли? Вече се извиних.

Киган се наведе и я повдигна така, че тя се озова между бедрата му.

— Не, госпожице, не за това, че лампата е изгаснала, не за това, че ме заплашваше с револвер, не и за това, че ми бе подготвила капан с тръбите на печката...

— Ричмънд... — започна тя, а ръцете й затрепериха.

Той обаче я прекъсна:

— Не ми обяснявай, че нямаш представа за какво говоря, защото няма да ти повярвам.

— Рич, чуй ме... Късно е и п-п-понякога нощем човек си п-п-представя някои неща, и...

— Представяш ли си какво ще се случи, ако те целуна отново? Защото аз си представям.

— Ще настинеш! Нямаш много дрехи по себе си — гласът й трепереше и Киган бе готов да се обзаложи, че това не е от студ.

— Повече от достатъчно са, повярвай ми. Отпусни се — дрезгаво каза той. — Няма да направя нищо, което ти не пожелаеш — в мекия му кадифен глас прозвуча обещание и още докато изричаше думите, той я притегли към себе си. Беше седнал, а тя стоеше права. Поради височината на кушетката лицето му бе точно там, където

можеше да вдъхне топлия аромат на гърдите ѝ и той се поддаде на изкушението да целуне вдлъбнатината между тях, подаваща се през прореза на нощницата.

Моди отметна глава назад в пристъп на болезнено желание. Диво, безбрежно, сладостно желание! От години не бе изпитвала подобно нещо — всъщност никога. Никога толкова силно, никога с този необуздан копнеж да забрави предпазливостта и да следва инстинктите си, дори това да разбие сърцето ѝ.

— Искам да те целуна, Моди — прошепна Киган.

И тя му поднесе устните си със съзнанието, че може би прави втората голяма грешка в живота си. Наведе лицето си към него в мига, в който той повдигна своето, а после Рич я взе в обятията си.

Той поглъщаше устните ѝ, а тя — жадна за милувки, желаше да опита още от силата му, от вкуса, от чистия мъжествен аромат на тялото.

Утре, каза тя, ще изброявам причините, поради които не би трябвало да се обвързвам с прелетна птица като Рич Киган, но тази нощ няма да мисля изобщо...

СЕДМА ГЛАВА

Киган дишаше тежко. Ноздрите му потрепваха, сякаш не му стигаше да я усеща с ръцете и с тялото си. Течения и вълни далеч побурни от онези, които същия ден бяха изхвърлили лодката му на плитчината, се завихряха около тях.

— Това е лудост! — промълви тя. — Та аз изобщо не харесвам мускулести военни с архаично отношение към жените.

Той засмука меката част на ухото ѝ и каза нежно:

— Да, м-м-м... Лудост е. Дребни жени с наполеонов комплекс, по принцип, не ме възбуждат — плъзна език по ухото ѝ и тя изстена.

— Рич, нервна съм — прошепна Моди с устни на шията му и това го накара да настръхне.

— Аз също — призна той със закачлива усмивка и настойчивост в погледа.

— Мъжете не... — започна тя.

— Мъжете го правят. Желая те, Моди.

Докато ръцете му си играеха с изненадващо едрите ѝ гърди, устата му жадно се впиваше в нейната. С върха на езика си той я накара да разтвори зъбите си и го плъзна вътре.

Кушетката бе твърда и тясна. Киган ясно съзнаваше, че нейното широко и удобно легло е на не повече от тридесетина стъпки, но изобщо не му мина през ума да се местят. Не защото това щеше да бъде прекалено пресметнат ход, а защото разбираше, че няма да може да измине разстоянието.

— Студено ли ти е? — промърмори той в ухото ѝ.

Тя трепереше от глава до пети, но не от студ, с удоволствие установи той. Би могъл да отиде и по-далеч, много по-далеч, ако тя му позволеше...

Рич прокара ръце през косата ѝ с аромат на детелини, после дланите му се спуснаха по гърба към тънката талия и още по-надолу, към извивката на ханша. Като едвам се владееше, той я притисна към себе си.

— Ще ни бъде хубаво, съкровище — закле се той. — Обещавам ти, че няма да съжالياш.

— Рич, не избързваме ли? Страхувам се, че...

— Недей, Моди. Никога няма да те нараня. Аз...

После затвори очи и довърши мисълта си наум. Докато тя лежеше топла и доверчива върху него, а твърдата му мъжественост бе точно срещу онова особено място между бедрата ѝ, Киган се нарече с всички ужасни думи, за които се сещаше на няколко арабски диалекта. Бе я довел толкова далеч, бе довел и двамата до крайния предел, а не притежаваше средство, за да утолят жаждата си безопасно. Имаше чувството, че и тя го няма под ръка.

Нощницата ѝ се бе вдигнала на кръста и той призова цялото си самообладание, за да я дръпне надолу към краката ѝ. Моди вдигна глава от гърдите му и го попита:

— Студено ли ти е?

— Едва ли! — той се засмя нервно. — Миличка, нека те попитам нещо много лично. Може ли?

— Налага ли се?

— Да, заради самата теб.

— Ако е за... Ами, не употребявам. Всъщност от много дълго време не съм... Не ми се е налагало...

Идеше му да изкрещи. Ръцете му я прегърнаха и той зарови лице в косата ѝ.

— Зная, съкровище, повярвай ми, иска ми се да бях помислил за това по-рано, но щом започнах това, трябва сам да се справя.

— Не се сетих. Ти дори не ме познаваш, защо тогава...

Странно, но него не го терзаеха нейните съмнения. Той мислеше единствено за безопасността ѝ, смяташе, че тя не би приветствала евентуално забременяване.

— Тихо, любов моя — промълви той и постави пръст на устните ѝ.

С лек стон тя ги разтвори и го засмука нежно и това за малко не го подлуди. Когато си възвърна способността да говори, той каза:

— Проблемът е в това, че не съм подготвен за такъв случай, всъщност... ъ-ъ-ъ... Нямах намерение да оставам тук повече от няколко часа.

Освен това за мъж, който е бил затворник, а после опериран, зашиван и тъпкан с разни лекарства, сексът не е нещо от първостепенно значение. Беше загубил навика да носи презервативи.

И двамата дишаха тежко. Гърбът на Моди замръзваше, а частите, които се допираха до тялото на Рич бяха като нажежени.

— Предполагам, че и двамата бяхме... изненадани — прошепна тя с треперещ глас и рязко отдръпна пръстите си, които все още си играеха с косата му. Киган ги хвана и ги притегли към устните си. Нежно и внимателно той я обърна и протегна крака си през бедрата ѝ, за да я задържи.

— Любима, съжалявам, че ще разбия илюзиите ти, но в мига, в който те видях, започнах да си мисля как ще те вкарам в леглото. Всъщност това ми хрумна, още преди да видя револвера ти.

Последва продължителна тишина. После Моди се засмя.

— Каза ми, че не съм твой тип.

— Излъгах.

— Щом ще си говорим честно и аз ще ти призная нещо. Аз... Ти... — пое дълбоко дъх и продължи: — Искам да кажа, че за седем години съм излизала с мъже само два пъти и това се случи преди шест. Досега не съм срещнала някой, който да си заслужава неудобствата.

— Неудобствата ли?

— Ами идеята да легнеш с някой при първата среща в случай, че не искаш да се обвързваш, не е много добра. Срещи на големия остров означават връщане с лодка по тъмно, а това ме плаши. Така че... — тя сви рамене и той отново усети предимствата на дребните, добре оформени жени. — Разбираш какво имам предвид.

— Това ли е всичко? Край на изповедта ли? Мила, бях се настроил за нещо доста по-пикантно...

Този път Моди се засмя от сърце. Някакъв ненадеен пристъп на нежност обзе Киган. Искаше му се да я гушне, да приюти тялото ѝ и да се отпуснат за един дълъг зимен сън. Но започваше да подозира, че дългият зимен сън няма да му стигне и това изцяло променяше ситуацията.

— Не, имах предвид, че... Не зная как да го кажа по-приемливо... Бях любопитна... Всъщност си мислех какво ли... — едната ѝ ръка трепна нерешително. — Ами аз...

— Ти се чудеше какво ли ще е, ако се любиш с мен — довърши той вместо нея, когато му се стори, че тя по-скоро би умряла, отколкото да го изрече.

— Нещо... такава. Всъщност, да. Не мога да ти обясня защо. Вече никога не си мисля за тези неща. Или много рядко. Толкова съм заета с работата си, рисуването и свързването на двата края, че не ми остава много време за... фантазии.

— Мисля, че печелиш.

— Така ли? И какво?

— Голямата награда за откровение — Киган я притисна към себе си, после неохотно отдръпна крака си, като ѝ предостави свободата да избяга, защото вече знаеше колко много означава тя за нея.

Моди не помръдна и добрите му намерения се разклатиха сериозно. Имаше начини. Повече, отколкото тя си бе представяла и в най-смелите си фантазии. С горчива усмивка той си спомни за седмиците, през които бе запазил здравия си разум единствено като мислеше за горещи душеве, чисти легла, добра храна и страхотен секс или като рецитираше на глас всичко, което знаеше наизуст...

Но случващото се сега бе напълно реално. В този момент Киган искаше да се люби с тази жена. Искаше го сега, и то повече от каквото и да било през живота си.

— Модди, помисли за... това. Утре отивам до Хатерас за още някои покупки, а сега имам и друга причина да отида. Така че утре след вечеря ще продължим дискусията от там, където я прекъснахме. Става ли?

С широко отворени очи тя се отдръпна от него и ако не я бе хванал, щеше да падне на пода. — Не е нужно да си правиш труда да купуваш... Знаеш какво. Всъщност мисля, че е крайно време да си заминеш.

— Няма начин — чу се да казва той. — Никога не оставям работата си недовършена, а тази тук е...

— Аз не съм работа!

— Не, не си — съгласи се той, полагайки усилия да изключи някои системи на тялото си и да включи други, на първо време — разума. — Говоря за къщата. Имам някои идеи, които ще ти кажа утре, може би ще ти бъде интересно.

— Мисля, че имаш халюцинации — сопна се тя. — Смесицата от бренди и терпентин явно не ти понася.

— Ти си лекарят.

— Точно така. И новите ми предписания са: няколко часа сън, незабавно последвани от преместване в по-северен климат.

Киган се засмя и я пусна, като се чудеше дали тя има представа за усилията, които положи, за да се въздържи от желанието да накара малките ѝ ръчички да се плъзнат надолу, към мястото на тялото му, което имаше най-голяма нужда от внимание. Да ѝ покаже каква голяма наслада биха могли да си доставят, без да поемат какъвто и да било риск. Защо не го беше направил? Можеха да се забавляват без съжаления и усложнения...

Дълго след като тя си бе отишла, Киган се взираше в тъмнината, скръстил ръце под главата си. Мислеше за съдбата и за неочакваните обрати в живота на човек.

Моди пък се сви на кълбо с длани под бузата — поза, която образуваше бръчки. Бе си обещала да спи по гръб, което според мащехата ѝ Джанин сваляло десет години от лицето, докато навършиш шейсет. Но при всяко усещане за безпомощност тя се връщаше към старите лоши навици. Безпомощността при нея винаги бе свързана с мъж. Странно, защото Санфорд Уинтърс и Ричмънд Киган бяха съвсем различни.

Когато напусна Санфорд бременна, уплашена, наранена и без пукната пара, баща ѝ, наскоро овдовял, отвори сърцето и вратите на дома си за нея. Едва бе успяла да го удържи да не преследва негодника, който се беше отнесъл зле с дъщеря му.

Баща ѝ Модлин я обичаше и тя нито за миг не се усъмни в това. Той обожаваше и Ан-Мари. Когато няколко години по-късно той срещна Джанин и се влюби в нея, Модли знаеше, че може да остане при него, но също така разбираше, че това ще бъде нечестно към новата жена на баща ѝ и за една седмица бе променила живота си така, че всички да са доволни.

Не, на Модли не ѝ трябваше никой. Бе издържала себе си и дъщеря си и можеше да продължи така цял живот. Имаше покрив над главата си, пари в банката и семейство. Не ѝ трябваша кой знае какви тоалети, за да впечатлява или съблазнява мъже.

Навремето Джанин ѝ бе казала: „Има четири причини, поради които една жена има нужда от мъж — секс, приятелство, възпроизвеждане и финансова обезпеченост. Омъжвам се за баща ти, поради две от тях и това е всичко.“

Финансово Модри бе обезпечена добре. Беше изпълнила и дълга си към обществото и остана доволна от резултата — имаше прекрасна дъщеря. Що се отнася до приятелството, стигаше ѝ и компанията на Ан-Мари, с която бяха по-близки от повечето майки и дъщери.

След като Ан-Мари завърши училище, Модри смяташе да се преместят на големия остров и да си потърси работа там, за да живеят заедно. Пестеше за този проект. Междувременно, ако ѝ станеше скучно, можеше да общува с приятелите и семейството си. Да, каза си тя в просъница, притежавам всичко, от което се нуждае една жена. Чу проскърцването на пружината в другата стая, усмихна се и легна по гръб.

Киган отвори очи. Чувстваше се нервен и неудовлетворен. Част от проблема се появи след оттеглянето му от авиацията и беше в това, че щом един мъж е бил активен през целия си живот, не може да се задоволи със спокоен и мързелив живот след четиридесетата си година. По дяволите! Той тъкмо навлизаше в разцвета на силите си! Седна и придърпа колене към себе си. Не, проблемът не беше, че кариерата му на военен пилот е приключила. Това, което тази сутрин го влудяваше и тормозеше, може би беше нервността от натрупаната и незадоволена сексуална енергия. Но енергията си е енергия и тя би могла да бъде насочена както към съзидание, така и към разрушаване...

Киган изучаваше причудливите извивки по тавана и размишляваше. Имаше нужда да бъде в едно легло с Модри и... Добре, това бе ясно, но да го превърне в самоцел не беше в стила му. Трябваше да направи нещо!

Небето изсветля, той погледна часовника си и скочи от леглото. С облекчение установи, че гърбът му не се обажда, за разлика от здравия разум. В момента обаче не бе настроен за абстракции, имаше нужда от непосредствена цел, и то веднага! Би могъл да продължи с

разтоварването на дървения материал или да използва лодката на Моди, за да отиде до Хатерас.

След четиридесет минути той вече бе събрал една огромна купчина изгнили пънове и боклуци, които измъкна от бараката с помощта на въже. Един час по-късно вятърът се усили и разпали буйни пламъци.

Моди си пое дълбоко въздух, скочи и изпищя:

— Рич! Излизай! Бързо излизай от къщата! — тя нахлузи само ботушите си и влетя в съседната стая. — Пожар! Киган, събуди се!

Него го нямаше! Господи, къде ли беше отишъл? Дали, затрупан някъде в тази развалина, не наблюдаваше безпомощно как пламъците пропъльзват все по-близо и по-близо до него? Сърцето ѝ биеше до пръсване. Тя изскочи от къщата и я заобиколи, следвайки миризмата на огъня и зловещия звук на пожара, хванала с две ръце краищата на нощницата си, за да не се спъне.

Ето го! Бе жив! Гол до кръста, той се опитваше да изгаси един пламтящ бор с ризата си. Сърцето ѝ се успокои и тя вдъхна димящия въздух.

— Рич, върни се! Да не си полудял? — изпищя тя. После бързо заобиколи огъня и се мушна в бараката на генератора, където беше противопожарната ѝ екипировка. — Ти си откачил напълно! — викаше тя, като измъкваше една шейна с пожарогасител, кофа, лопата, брадва и гребло.

Киган се озова до нея само след миг. Опита се да измъкне шейната от ръцете ѝ, но тя го блъсна.

— Действай! Бързо! Махни се от пътя ми! По дяволите, нищо такова не ми се е случвало, преди да нахлуеш в живота ми! Ще ме оставиш ли на мира? Трябва да изгася пожара!

Киган спокойно взе пожарогасителя от шейната, провери налягането му и се отправи към пламтящия бор.

— Започвай да разчистваш. Аз ще взема лопатата веднага щом намокря това дърво. Ако пламъците обхванат върха, ще загазим здраво.

— Киган, дай ми това нещо! Ти не знаеш какво правиш!

Но той бе наясно как се работи с пожарогасител и Моди сграбчи греблото и започна да разчиства, без да обръща внимание на огъня в

средата на купчината отпадъци. След като пяната на пожарогасителя свърши, Киган започна да хвърля с лопатата пясък върху основните пламъци. Вятърът променяше посоката си и създаваше проблеми. Слънцето проби иззад сивите облаци. След като за трети път се спъна в нощницата си, Моди скъса волана и го хвърли. Ако не се страхуваше, че ще настъпи жив въглен, щеше да захвърли и ботушите. Гледаха се напрегнато, без да разменят и дума. По-късно, без Моди да разбере как стана, пожарът бе потушен и от него остана само димът, който се виеше към небето.

— Добре ли си? — попита Киган и се приближи към нея. Гърдите му бяха изцапани със сажди.

— Как, за Бога, започна всичко това?

— Заради проклетата ми глупост.

Тя нямаше предвид пожара. Беше наясно как се е случило. Ако Рич се бе потрудил да я попита, би му казала, че отпадъците се изгарят, преди да завали. Но, естествено, на него изобщо не му бе хрумвало да се довери на опита ѝ и просто беше започнал да действа.

— Изтощена съм до крайност.

— Не се учудвам — отвърна той.

Но това, което притесняваше Моди повече от пожара, бе реакцията ѝ, когато го усети. От години не беше загубвала самоконтрол и не можеше да повярва, че е пиццала и се е суетила. Почти изпадна в истерия!

— Извинявай — прошепна тя, когато Киган обхвана с една ръка раменете ѝ.

Седнаха на един пън, който той бе измъкнал, за да изгори, но беше променил решението си. По тежестта му разбра, че е изгнил само на повърхността и ако се изчисти кората, от него би могло да се издяла нещо здраво и красиво.

— Аз съм този, който дължи извинение. Трябваше да се посъветвам с шефа, преди да поема инициативата.

— А защо не го направи? — попита Моди с лека усмивка.

— Шефът все още си похъркваше, сърце не ми даде да го събудя.

— Съжалявам, ако хъркането ми те е събудило.

— Ти мъркаш като коте — той я притисна към себе си.

— Сигурно. Рич, обикновено не хвърча насам-натам, загубила ума и дума и не вдигам врява до Бога. Не знам какво ми стана...

— Позволено ти е. Представих се като първокласен глупак и ти съвсем правилно ме нахока. Между другото, противопожарната ти екипировка дойде като по поръчка.

— Благодаря. Доброволците на Хатерас ми помогнаха да я комплектувам. Ползвам я за първи път.

— Трябва да заредим пожарогасителя.

— Но първо нека хвърлим още пясък върху кладата ти.

— Да-а. Кладата ми...

За миг Киган си помисли, че въображението му си прави лоши шегички с него, защото само преди минута му се стори, че тя иска да се хвърли в прегръдките му. Естествена реакция при тези обстоятелства, каза си той. Това не означаваше нищо. Бе виждал как напълно непознати се прегръщат и целуват след преживени бедствия. По-късно те обикновено се чувстваха доста неудобно...

Моди стана и хвана лопатата, но той ѝ я отне. Спомни си, че първата ѝ мисъл, след като се бе събудила, беше за Рич, а не за нея самата. Дори сега, когато имаше пълно право да му се сърди, бе радостна, че е жив и здрав. Каза си, че би реагирала по този начин за всеки, но едва ли щеше да изпита неопикуемия ужас, че е пострадал. Имаше разлика и точно тази разлика я плашеше, а бе твърде честна, за да я отрече...

Един час по-късно Моди откри Киган в банята, където той се опитваше да превърже дясната си длан.

— О, за Бога, какво има?

— Нищо.

— Дай да погледна, Ричмънд.

— Престани да се отнасяш с мен като с дете, Моди.

— Тогава престани да се държиш като дете, полковник.

— Дете ли?! Госпожице, за ваше сведение, вече повече от четиридесет години никой не ме е наричал дете!

— Заради лошия ти нрав ли?

— Ти ли говориш за лош нрав? — подразни я Киган, но ѝ позволи да вземе ръката му в своята.

— О, Рич, защо не ми каза!

— Не си струва дори да го споменаваме.

— Имам добро антисептично средство, но трябва да внимаваш да не се инфектира. Може би най-добре е да го види лекар.

— Ще се справя сам — той отдръпна ръката си. Защо откакто бе зърнал тази жена, се правеше на глупак? Той, офицерът от ВВС!

— Честно казано, Рич, имаш нужда от бавачка! — промълви Моди и посегна към ръката му.

— Остави, няма нищо. Ще се оправя! — каза той през стиснати не от болка зъби, а защото наистина се проявяваше като пълен идиот.

Дали това беше следствие от обстановката? Или пък просто Моди Уинтърс искаше да му натрие носа?

ОСМА ГЛАВА

— Ако кандидатствате за работа, госпожице Уинтърс, нямате късмет. Не търся нова съпруга.

Моди все още държеше ръката на Киган. Погледна го с негодувание.

— Ако аз... Ти не... Съпруга ли?

— Но ако си съгласна на нещо неофициално, ще ти съдействам изцяло.

— Страхотно! Аз пък ще ти окажа пълно съдействие да изчезнеш от острова и от полезрението ми! Това достатъчно неофициално ли е за теб? — с един замах на свободната си ръка Моди отвори вратичката на шкафа и взе лекарството. — Просто нямаш представа как се изкушавам да оставя цялата ти ръка да изгние и да ти я ампутират — едва изговори тя. — Без съмнение ти си най-големият... Най-големият...

— Герой?

— Твърдоглавец, който съм имала нещастieto да срещна!

— О-о-о, благодаря ти.

Тя изстиска от тубичката малко прозрачен мехлем и я хвърли настрани.

— Ако държиш да бъдеш саркастичен, можеш дяволски добре и сам да се погрижиш за глупавата си ръка! Имам си по-интересни занимания! — всяка дума бе придружена с рязко кръгообразно движение на палеца ѝ по зачервената му длан.

Моди направо кипеше от гняв! Не можеше да си спомни кога за последен път е била така влудяващо ядосана. Или толкова жива, прошепна подсъзнанието ѝ.

Със стиснати клепачи Киган се държеше и се молеше тялото му да не го издаде и ако това все пак стане, тя да не забележи. „Мисли си за студени душеве, човече! Не за меки уютни легла, топли податливи тела и дълги фантастични нощи, изпълнени с неземна наслада“, нареди си Рич.

Той отвори очи и погледна сведената ѝ глава. Тя го правеше нарочно! Сигурно беше нарочно, защото никоя жена, била тя и светица, не би могла да бъде толкова наивна!

— Имаш ли поне представа какво причинява на един мъж това? — изръмжа той през стиснати зъби.

— Надявам се, че адски те боли! — изстреля тя с дрезгав гласа, а пръстите ѝ продължиха да мажат дланта му.

Киган дишаше на пресекулки. Направо умираше! Някои негови части бяха студени като лед, други — горещи като жар, която се разпалваше с всеки изминат миг.

— Достатъчно! — тросна се той и измъкна дланта си.

Тя вдигна глава. На една от бузите ѝ имаше сажди и със здравата си ръка Рич посегна, за да ги избърше. Кожата ѝ беше влажна, копринена, порозовяла от вълнение.

— Рамото ти — промърмори тя, но никой от тях не погледна към обгореното място.

Киган преглътна тежко.

— Дреболия. А ти? Има ли места, които имат нужда от внимание?

Моди веднага би могла да му изброи няколко, но бе сигурна, че той няма предвид тях. Или пък имаше предвид точно тях? Каза си, че се държи необичайно, но си го обясни с общото нещастие. Това беше. Защото тя никога не повишаваше глас и ако някой имаше лош нрав, това бе само Киган. След като бяха потушили пожара, той бе спокоен и студен като лед, макар че вероятно изпитваше болка. Него все още го боли, напомни си Моди, а тя се държи като вещица. Този мъж току-що бе спасил дома ѝ от опожаряване, а може би и целия остров. Е, вярно, че той бе този, който ги постави в опасност, но в момента това нямаше значение.

Ръката му все още бе на бузата ѝ. Тя затвори очи и въздъхна.

— Пак викам, нали? Извинявай.

Той я прегърна и я потупа леко по гърба със здравата си ръка. Ако с този жест искаше да я успокои, бе на грешен път. В Моди се надигна... нещо. Ехото на преживяното може би. Или спомена за това, което за малко не се случи между тях миналата вечер...

Би трябвало да се отдръпне, но вместо това се наклони напред и положи глава на гърдите му. Огромна грешка, защото изведнъж се

замая от топлината на тялото му, от тежките удари на сърцето, от влажната кожа.

— Моди?

— Не искам... По-добре да...

— Моди, това е лудост! След всичко, което току-що се случи, след миналата нощ... Но в този миг те желая толкова силно, че чак ме боли — изкуственият му смях завърши със стон. — Така че, ако искаш да повикаш още малко, сега е моментът.

Но на нея обаче не ѝ се викаше. Искаше ѝ се да плъзне ръце надолу по тялото му, да разкопчее колана и да отвори ципа на съсипаните му панталони. А после...

— Моди? — притисна я с болната си ръка, а с другата повдигна брадичката ѝ. — Говори командирът на самолета — каза дрезгаво. — Всички, които искат да напуснат борда, да слязат веднага.

Моди затвори очи и разтвори устни. Тя нямаше да напусне. Където и да отидеше Киган, щеше да го последва, защото изведнъж разбра, че няма друг избор.

— Мисля, че сега е моментът да вземем един хубав топъл душ заедно — каза той през смях.

— Ще ти напомпам една кофа студена вода. Това е най-доброто, което мога да ти предложа.

— Как да ти кажа, студената вода в момента не ме интересува.

Вместо в банята, незнайно как, той се озова в леглото ѝ. Моди затопли един чайник вода на печката, взе леген и мокра сапунена гъба и изми лицето и шията му. Топлият ѝ дъх го накара рязко да си поеме въздух.

— Обърни се по корем! — заповяда тя.

— Не съм сигурен, че е възможно.

Все пак го направи и Моди изми широкия му гръб. Пръстите ѝ се плъзнаха надолу и започнаха да се промъкват под колана.

Киган прокле тихо и се обърна по гръб.

— Да си чувала нещо за предел на самоконтрола?

Моди разбра какво има предвид той, но в момента това не я интересуваше. Тя внимателно започна да гали гърдите му, като постепенно насочи ръцете си по-надолу. Със затворени очи Рич ту стенеше, ту проклинаше.

Тя само се усмихваше, а спокойствието ѝ бе напълно възстановено. Тъкмо посегна към токата, когато неговата здрава длан хвана ръцете ѝ. Киган отвори очи.

— Всички системи са готови за действие. Това, което ще последва, може би ще бъде най-кратката проява, отбелязана в бордовия дневник.

— Не разбирам.

— Така ли? Тогава просто ми повярвай.

Той стана, взе гъбата от ръцете ѝ, пусна я в легена и излезе от стаята. Модри го съзерцаваше напрегнато. Искеше ѝ се да е гол. Гол в леглото ѝ. Въображението ѝ рисуваше картини, които само до преди няколко дни щяха да изглеждат като кошмари.

След няколко минути той се върна с чиста и топла вода в легена. Със същата гъба изми челото и лицето ѝ и нехайно продължи надолу. Деколтетото на скъсаната ѝ нощница бе подгизнало. Втвърдените зърна на гърдите ѝ докосваха материята при всеки удар на сърцето.

— Винаги съм изпитвал желание да разкъсам някоя нощница върху тялото на красива жена — призна Киган.

Модри го озари с усмивка, която бе странна смесица от тъга и закачливост.

— Съжалявам. Сигурно ниски жени с наполеонов комплекс не те вълнуват, но ако имаш нужда от нощница, на която да се упражняваш, заповядай. Така или иначе, в тази не е останал много живот.

С лек стон Киган се наведе над нея, погали косата ѝ и приближи устни към нейните.

— Ти ме влудяваш. Ако лунната светлина, очертаваща върховете на кулите на дърен замък, е красива, ако блясъкът на слънцето по мързеливата водна повърхност на огромна река е красив, ако... — устните му докоснаха нейните.

— ... или ако един обгорял тиган с царевична питка е красив? — предложи тя в отчаян опит да отложи мига на потапяне в неизвестното. Изведнъж се уплаши. Трябваше ѝ време за размисъл, но вече бе твърде късно. Когато Киган зарови лицето си някъде между шията и рамото, тя затвори очи и го притисна към себе си.

— Дали ще ти е студено? — попита той след малко. — Не съм сигурен, че ще рискувам да запалю нов огън, освен ако не е в печката — добави той с несигурен смях.

— Може да си направим уютно гнезденце от тези одеяла.

— Твърде ограничаващо е. Трябва ми място за операцията — каза той и посегна към масата, за да вземе ножицата.

Моди го изгледа несигурно.

— Рич? За какъв вид операция става дума?

Той се засмя.

— Не е това, което си мислиш. Скъпа, колкото и романтично да звучи, да разкъсаш една нощница е доста трудна задача и ще имам нужда от малко помощ.

— Бих могла да я съблека!

— Не разваляй магията... И предварително се извинявам, ако те разочаровам, но никога не съм го правил, въпреки че съм искал. Ще задоволиш ли прищявката ми?

Докато Киган внимателно разрязваше материята, Моди наблюдаваше съсредоточеното изражение на лицето му и отблясъците на слънцето по тъмнорусата му коса. Погледът ѝ жадно се плъзгаше по тялото му. Подозираше, че той отлага решителния момент, за да ѝ даде възможност да се откаже. За един огромен, агресивен, избухлив мъж, той бе изненадващо внимателен и тя нямаше да се откаже за нищо на света!

Звукът от разрязаната материя проряза тишината на стаята. Мразовитият въздух пробяга по голото ѝ тяло, преди Рич да го покрие със своето и да придърпа завивките към тях.

— Не е честно — каза тя. — Аз не успях да отрежа нищо по теб.

— И през ум да не ти минава!

Двамата се разсмяха и за миг Моди си помисли колко прекрасна е смесицата от смях и възбуда. Усети как Рич се напрегна и разбра, че е докоснала наранената му ръка.

— Извинявай — прошепна тя.

— Няма нищо. Ако някога съм искал да имам две здрави ръце, това е именно сега.

Сърцето ѝ заби лудо. След тези негови думи изчезна и последното ѝ колебание. Рич изобщо не можеше да се сравнява със Санфорд Уинтърс. Киган бе добър и нежен.

— Нека ти помогна — промълви тя, ръцете ѝ пропълзяха под завивките и най-сетне разкопчаха сребрилата тока на кожата му колан. — Някои неща биха затруднили еднорък мъж.

— Предполагам, че бих могъл да се справя и без ръце.

— Да не би да се опитваш да бъдеш палав?

— Щеше ли да разбереш, ако опитвах?

— Едва ли съм чак толкова неопитна.

— Не, но си живяла далеч от света. Колко време вече?

— Достатъчно дълго, за да зная, че ако не ти помогна, никога няма да се отървем от панталоните ти.

— Ти ли ме обвиняваш в палавост? — веждите му се повдигнаха комично.

С палав кикот Моди протегна ръце, за да го намести върху себе си.

— Някой казвал ли ви е някога, полковник Киган, че сте изключително добър човек?

— Повярвай ми, съкровище, последното нещо, което един мъж иска да чуе в такъв момент, е, че е добър човек. Затова направи ми тази услуга...

Той сведе устни към нейните, склони глава и я целуна жадно и дълбоко, а здравата му ръка смъкна остатъците от разрязаната ѝ нощница. Обхвана с длан гърдите ѝ, усети чувствителността на втвърдените им върхове, а в отговор на ласката тялото ѝ се изви към него.

Краката им се преплетоха и тя изрита панталона и слиповете му. Когато успя да ги изтика в края на леглото, Киган бе на предела на възбудата.

— Последен шанс — прошепна той някъде между гърдите ѝ.

— Моля те! — изстена Моди и той усети как бедрата ѝ се разтварят, за да поемат тръпнещото му желание.

С мощен тласък той потъна в нея, изпълни я, спря за миг, но вече бе твърде късно. Тя започна да трепери и той повтори движението си няколко пъти.

— Господи, съжалявам, любима!

— Не можах да изчакам — задъхано изрече тя. — Никога не ми се е случвало. Не знам защо аз... О, Рич!

Когато дойде на себе си, не се почувства странно, въпреки че никога не бе спала в обятията на мъж. За разлика от Киган, Санфорд бе

груб. Моди опита да се измъкне, но прегръдката му се затегна.

— Искаш да се обадиш по телефона ли? — попита той сънливо.

— Не. Да. Просто не съм свикнала да...

— Нито пък аз, но лесно бих могъл да свикна.

— Добре де... — тя стана от леглото и бързо се шмугна към банята, като съзнаваше, че очите на Рич проследяват движенията на голото ѝ тяло. Любенето посред бял ден създава известни неудобства, особено ако преди това са разрязали нощницата ти, помисли Моди укорително, и особено ако фигурата ти е дребна и закръглена на определени места.

Дори и да искаше, не би могла да не се върне в спалнята, защото дрехите ѝ бяха там. Когато се върна, той я очакваше. Причакваше я като голям, сънлив и секси котарак. Тя почти усети мъркането в гласа му, когато я помоли да хвърли един поглед на ръката му.

— Нека първо се облека.

— После.

— Рич, ще отнеме само една минута — държеше хавлиената кърпа пред гърдите си, а гърбът ѝ замръзваше.

— Ела под завивките, там е топло и ще си играем на чичо доктор.

— Да не мислиш, че ще ти повярвам? — тя се приближи към леглото и той я сграбчи за китката. Дръпна я и след миг тя отново усещаше аромата на тялото му. Беше опиянена от този мъж! — Какво падение! — запротестира Моди не съвсем убедително.

— Кое? Да спиш с надзирател ли? Щом това е приемливо за лейди Чатърли, приемливо е и за мен. Не съм сноб.

— Имах предвид да спиш с дрехите си — пошегува се Моди. — Какво стана с мъжа, който мърмореше, че няма възможност да си колоса ризата?

— Ти беше тази, която не позволи да се отдели от тялото ти, за да съблека фланелата. Когато в Рим... — той млъкна и се наведе, за да целуне връхчето на носа ѝ. — Но... Хей, всъщност аз разкъсах пашкула, тоест разязах нощницата ти, и от него излетя красива пеперуда. Ти си красива. Моди, не позволявай на никой мъж да ти каже обратното.

Тъкмо се канеше да се замисли по-сериозно над думите му, когато това, което той правеше с ушите ѝ я накара да престане да

мисли изобщо. Миг след това устата му се озова върху гърдите ѝ, а пръстите му изследваха меките влажни вдлъбнатини по тялото.

Доста по-късно Модри се надигна и седна в леглото. Протегна се, примигна няколко пъти и се загледа в непознатите сенки, които слънцето хвърляше из стаята. Идваше на себе си бавно, но изведнъж споменът за случилото се нахлу в съзнанието ѝ: Киган, пожарът, ръката му и... всичко останало. После и онова, което се бе случило отново.

— О, Господи! — промърмори тя и отново се отпусна в леглото, а главата ѝ потъна във възглавницата.

Киган си бе отишъл... Може би все още се намираще на острова, но го нямаше в леглото ѝ, а Модри не искаше да го преследва. Гордостта ѝ пречеше да признае дори пред себе си, че се е влюбила в един мъж, който с лека ръка бе съсипал всичките ѝ тигани, мъж, с когото не се разбираше и пет минути, освен ако не се любеха...

В същото време Рич привързваше лодката си към кея на Хатерас. Имаше нужда да помисли, а това му се отдаваше най-добре, когато бе в движение. Обичаше и високите скорости, и миризмата на гориво — наследство от дългите години летене. Сега нещо му липсваше в живота. Но не летенето. Сигурно би могъл отново да се върне към него, ала не и в армията. Беше нещо друго, което започваше да го тормози. Здравият разум му подсказваше, че притежава много повече от другите хора: семейство, добро здраве, пари. За пореден път бе доказал, че все още е способен да задоволи една жена, да не споменаваме, че беше задоволил и себе си дори по-пълно, отколкото си представяше в най-дръзките фантазии.

Какво тогава, по дяволите, го тормозеше? Модри ли?

Не. Тя наистина бе страхотна жена, толкова страхотна, че щеше да съжалява, когато я остави. Отдавна не бе срещал жена, която не може да напусне, без изобщо да се замисли. Имаше избор. Все още се владееше. Ако я оставеше, тя пак щеше да спечели, защото той така или иначе щеше да ремонтира основно онази дупка, в която тя живееше. Поне нямаше да се страхува от падане на покрива.

Така че проблемът не бе в Моди. Като си изясни това, Киган прекоси пясъчната ивица и се отправи към телефона, който бе забелязал преди няколко дни.

— Ало, Кен, здравей. Има ли нови кризи, които изискват личната ми намеса?

Незабавно последва отрицателен отговор и това го развесели. Бе наясно, че семейството му нарочно го е изпратило на юг, за да не им се бърка повече в личния живот.

— Да. Добре — каза Рич като най-сетне успя да прекъсне тирадата на брат си за простудите на децата, бременната му секретарка, местните политически новини и всичко останало. — Виж, тук всичко е наред. Проблеми със собствеността няма, но мисля, че бих могъл да остана още една-две седмици да видя дали... хм... Дали има нещо, което все още може да се спаси.

Последва ново многословно излияние.

— По дяволите, няма никакви проблеми! Не, не желая да се набъркват адвокати. Не, нито пък агенти по недвижими имоти. Да, добре. Виж, ще се справя, разбра ли? А-ха. Точно така. Името ѝ е Уинтърс, госпожа Уинтърс. Да, да, сигурно... Виж, тя не създава проблеми. Така. Кен, трябва да вървя. Вятърът тук е толкова силен, че направо ме пронизва. Предай поздравите ми на цялото семейство и кажи на Еди, че ще се прибере навреме, за да оправим градината, както ѝ обещах.

На връщане към пристанището Киган караше бавно, оглеждайки улицата с надеждата да види будка за вестници. Може би проблемът бе точно в това — липсата на новини за събитията по света. Той се засмя и се заслуша в една кьнтри балада за празни стаи и дълги самотни нощи, а после потърси радиостанция с новини.

Самота... Думата ехтеше в съзнанието му, когато прекоси пътя към фара и навлезе в селце с дървени къщи, което се казваше Бакстън.

Думата „самота“ рядко се среща другаде, освен в песните и стиховете. Дали Моди бе самотна? Как ли би го посрещнала — с отворени обятия или с револвер в ръка?

Хрумна му, че преди да задълбочат отношенията си, не би било зле да установят някои правила. Горчивият опит от разбития му брак го бе научил, че така рискът от разочарование става минимален.

По дяволите, ако искаше пак да се задоми, по-добре да потърси Алис и да я придума да опитат отново. Поне нямаше опасност това да накърни самочувствието му. Но се бе оказало, че единственото, което Алис искаше от него, беше непоклатима и щедра финансова обезпеченост, а това не му костваше кой знае колко. Докато една жена като Моди, размишляваше Киган, щеше да иска пълно себеотдаване. Да се предаде изцяло. За нищо на света не би се подложил на такова мъчение втори път! Стигаше му това, че дълго време бе военнопленник. А бракът не беше нищо друго, освен ново пленничество...

Значи, първото нещо, което щеше да направи, когато се прибере, реши той, като паркираше пред супермаркета и изваждаше списъка на покупките, бе да въведе няколко основни правила. Ако жената беше толкова интелигентна, колкото той предполагаше, тя щеше да се съгласи. Моди също беше преживяла достатъчно нещастия и ако искаше да опита късмета си с нова трайна връзка, нямаше да се изолира на този остров.

Сигурно щяха да се разберат, помисли Киган със задоволство. Никакво обвързване. С останалото щяха да се справят, когато му дойде времето. Без да прибързват...

ДЕВЕТА ГЛАВА

Решенията на Киган бяха подложени на сериозно изпитание, когато видя, че Моди го чака на кея.

— Здравей. Сети ли се да вземеш малко бекон? Ако не си, ще извадим малко осолена риба за закуската утре.

Бекон ли? Осолена риба? Имаше нещо уязвимо в усмивката ѝ, което говореше за несигурност, и подложи на изпитание още няколко от твърдите му решения. Реши да бъде конкретен:

— Ти знаеше, че ще се върна. Бях оставил целия си багаж като гаранция.

— О, но аз не...

— Моди, не ми обяснявай — и сякаш не бяха нищо повече от съседи, той започна да разтоварва пакетите на кея. — Купил съм много неща. Два килограма от любимото ти кафе, дузина бутилки минерална вода, котлети, картофи, лимонов крем за десерт и бутилка вино. А, да, и малко зеленчуци за салата.

През всичките тези години Киган често бе попадал в ситуации „на другата сутрин“ — и преди, и след брака си. Не можеше да си спомни обаче някога да се е чувствал толкова неудобно, несигурно и зле. Сякаш беше останал без план за полета, имаше авария в системата за управление и нямаше парашут.

— Може би трябваше да оставя бележка — каза той, въпреки че много добре знаеше защо не го направи.

Той все още не бе готов да говорят. Почувства се странно още като се събуди и я видя да лежи до него, дълбоко заспала. Рич остана в леглото дълго време, като си мислеше какво щеше да стане, ако не бе дошъл да види къщата. Или ако след като беше видял, че островът съществува, си бе тръгнал, без да се опита да вземе каквото и да било. А какво — ако никога не бе видял тази дребна нежна жена със зелени очи, широка сладка уста и малки мазолести длани?

— Вземи тези два пакета, не са тежки — каза той и ѝ подаде пакетите с хляб и пресни зеленчуци.

Чак след като всички покупки бяха подредени, Модри успя да събере достатъчно смелост, за да подаде на Киган пинсети, игла и шишенце камфоров спирт.

— Рич, чувствам се ужасно. Ще те притесня, но имам един, хм, проблем.

През цялото време, докато подреждаха, тя усещаше как кърлежът с всяка изминала секунда се впира все по-дълбоко в плътта ѝ.

Киган съблече коженото си яке и го хвърли на облегалката на един стол.

— Ще направя каквото трябва, само кажи.

— Всъщност бях тръгнала към татко и Джанин, когато ти се върна. Щях да я помоля да свърши тази работа, но ако нямаш нищо против...

— Ето каква била причината за посрещането. А аз си мислех, че си нетърпелива да ме видиш отново — в думите му се долавяше закачка, но нещо в очите му я накара да съжали, че изобщо е споменала името на Джанин. Той погледна инструментите в ръцете ѝ.

— Влязла ти е треска, така ли?

— По-лошо. Кърлеж.

— През януари?!

Тя гледеше нещастно в някаква точка над лявото му рамо. Ако не беше споменал за изминалата нощ, нямаше да се притеснява чак толкова.

— Той е на... дупето ми — съкрушено промълви тя. — Опитвах с огледала, но не мога да го стигна. Ако нямаш нищо против, би ли... го извадил? — тя разкопча панталона си, обърна се и се наведе над кухненската маса.

— Това са то независимите жени — промърмори той под нос.

Рич внимателно свали джинсите и бикините до коленете, а на нея ѝ идеше да потъне в земята от срам. Би дала мило и драго, само да не бе облеганата на кухненска маса и някакъв непознат, който бе наясно с всички тайни по тридесет и осем годишното ѝ тяло, да измъква кърлеж от задните ѝ части.

— Кога трябва да използвам спирта? След като изгоня малкия дявол от рая ли?

— Не! Ще го изгониш тъкмо със спирта!

— Да го удавя, така ли?

— Наричай го както искаш! Само внимавай да не го скъсаш и главата му да остане в кожата. Но най-много бих искала да си затвориш устата! Просто го направи и забрави.

— Слушам, госпожо! Презимето ми е Дълг. Ням съм като гроб.

Моди можеше да се закълне, че в гласа му се долавя ирония, но дори да ѝ даваха цялото богатство на света, освободено от данъци, нямаше да се обърне и да го погледне. Господи, мразеше насекомите повече от всичко друго, а кърлежите повече от всички насекоми, дори повече от осите. Повече и от хлебарките! Усети миризмата на камфора и лекия допир на шишенцето до кожата ѝ и се зачуди къде ли гледа Рич в този момент. Ако беше джентълмен, щеше да гледа през прозореца...

— Мисля, че току-що го видях да се измъква. Готова ли си за втората атака?

— Атакувай! — каза тя през стиснати зъби. Това му отне малко повече време, но най-накрая Киган отстъпи назад и триумфално размаха пинсетата.

— Един на нула за добричките.

Моди яростно сграбчи бикините и панталона си и бързо ги вдигна. Докато се закопчаваше, хвърли поглед през рамо.

— Убеден ли си, че главата не е останала вътре?

— Заповедите ви бяха да не оставям никакви уличаващи доказателства.

— Значи си сигурен. Не бих могла да понеса мисълта, че имам впити в тялото ми части от буболечка — тя потрепери и промърмори притеснено благодарността си, а Киган хвърли кърлежа в печката.

Закачката в очите се смени с нещо много по-нежно.

— В действителност е Харисън — каза той.

— Кой е Харисън? — Моди закопча колана си.

— Презимето ми. Излъгах, когато ти казах, че е Дълг. Харисън се казва кръстникът на майка ми. Той притежаваше верига бижутерски магазини в Мейн и на Роуд Айланд, а мама се надяваше, че той ще ме спомене в завещанието си. Но Харисън остави всичко на любовниците си. Подели го между пет от тях. Семейството му вдигна врява до Бога, но не успяха да оспорят завещанието. Той бе твърде...

— Рич, не вярвам на нито една твоя дума, но ти благодаря за опита да отвлечеш мисълта ми от моето... неудобство. Можеше и да ми се присмееш.

— Аз съм офицер и джентълмен до край. Кодекс на честта, раздел 27, алинея 3, точка 5 гласи: „Един офицер и джентълмен никога не се присмива на дама, чиято опашка е хваната в капан.“ Точките от първа до седма обхващат всички варианти. Точка трета, например, третира интересния вариант с жартуер, заклеен в ескалатор.

Моди избухна в смях. Смя се, докато очите ѝ се напълниха със сълзи и спря чак когато Киган се заслуша и я попита:

— Очакваш ли някого?

— Не, никой специално, поне не до последната седмица на март. Тогава „Доукс Нест“ има наематели за целия месец.

— Чакай тук, ще проверя.

Но тя го последва. Когато разпозна пристигащия Джери, се затича по пътеката. Той идваше тук, само ако трябваше да предаде съобщение лично.

— Баща ми... — прошепна тя и изплашените ѝ очи се вдигнаха към Киган. — Той има проблеми със сърцето.

Рич я прегърна през кръста, докато чакаха лодката да приближи кея.

— Не се тревожи предварително. Аз ще се оправя — каза тихо. — Какво става? — извика няколко минути по-късно и протегна здравата си ръка, за да хване въжетото.

— Обади се по телефона. Опитах да се свържа по радиото. Моди, но сигурно не си го била включила...

Сърцето ѝ подскочи и се спря в гърлото. Киган я притисна още по-силно към себе си, сякаш физическото му присъствие можеше да промени съдбата.

— Не става дума за татко? — прошепна тя.

— Не. И той, и Джанин са добре. Като изключим лекия грип, който Модлин кара в момента. Става дума за Ан-Мари. Катастрофирала е.

Моди отстъпи назад. Не можеше да повярва. Стисна здраво дясната ръка на Киган.

— О, Господи, моля те, недей!

— Тя е добре. Момчето, което се обади от Норфолк, каза, че е в болница, но...

По-късно на Киган му хрумна, че за жена, която претендира за здрав разум, Модри Уинтърс се изложи. Пет минути по-късно тя вече имаше готов план. Щеше да се качи на лодката на Джери, да се придвижи на автостоп до Бакстън, да вземе пикапа на баща си и да отиде до Норфолк.

— Отиди и си опакой някои неща. Сигурно ще искаш да останеш няколко дни — успя най-сетне да се обади Киган.

— Киган, нямам време да...

— Прави каквото ти казах. Модри. Не разсъждаваш трезво. При цялото ми уважение към пикапа на баща ти, предпочитам да използваме моята кола. Ти не си в състояние да шофираш.

— Но...

— Аз ще оправя нещата тук, докато се приготвиш.

— Но аз...

— Модри, губиш ценно време!

— По дяволите, нямаш право да се бъркаш в моите работи и да сипеш заповеди като...

— Искаш ли да дойдеш с мен, или ще си стоиш тук и ще се караме кой на какво има право?

Не, да вървят по дяволите и инагът, и гордостта! Тя наистина имаше нужда от него да я закара, иначе можеше да катастрофира или да я арестуват за превишена скорост.

Четиридесет и пет минути по-късно те се отправиха на север. Тиха музика изпълваше топлатата кола. Сграбчил с две ръце кормилото, той й хвърли кос поглед. Модри гледаше мрачно напред, ръцете бяха стиснати в юмруци и лежаха в скута й. Единственото й дете! Едва ли Киган щеше да й бъде от голяма полза, но поне би могъл да бъде до нея.

Когато спряха до спретнатата бяла къща, за да се обадят на баща й, Киган разбра от кого Модри бе наследила свършената си кожа. Въпреки че не бе висок, Модлин Бърнс създаваше такова впечатление. Държеше се с достойнство и независимо от зачервените очи и сухата кашлица, излезе навън и огледа Киган от глава до пети с тъмните си очи. Модри се бе свързала достатъчно и успя да успокои баща си.

— Тя е добре, татко. Не е искала да тревожи теб, затова се е обадила на Джери.

— Малкото ми момиченце! — повтори възрастният мъж няколко пъти. — Малкото ми мило момиченце!

— Ще ти се обадя веднага, щом я видя. А сега, за Бога, прибирай се вътре — каза Моди, като видя нервните знаци, които правеше мащехата ѝ — накарай Модлин да се погрижи за себе си, моля те, Джанин.

Джанин подаде един лист на Моди.

— Ако ти остане време да пазаруваш, ето някои неща, от които наистина имам нужда, Моди. Откакто Модлин се разболя от грип, не съм ходила до града и пропуснах всички разпродажби.

Моди се вторачи в листа с недоумение. Киган го взе и го напъха в дамската ѝ чанта. Беше взела чантата си, благодарение на него. Той приготви багажа ѝ — избра рокля, пуловер, още един чифт джинси и няколко ризи. Ако беше оставил на нея, тя щеше да си вземе само нощница и четка за зъби.

— Разкажи ми за Ан-Мари — помоли я той, след като напуснаха Бакстън.

— Тя е най-скъпоценното нещо в живота ми — каза Моди тихо.

— А защо Ан-Мари, а не Мари-Ан?

— Моля? О, аз... — тя въздъхна и Киган нежно я погали. — Баба ми беше Мари-Ан. Нейната баба — Ан-Мари. През няколко поколения името изскача в рода ни по единия или по другия начин. Междувременно имаме и по няколко Моди и Аделини. Това ли е максималната скорост?

— Дори сме превишили ограничението с десетина километра. Как изглежда тя?

— Красива. Симпатична. Добра. Прекрасна. И е най-добрата ми приятелка. Винаги сме били много близки.

— Това обективна преценка ли е?

Моди се усмихна и Киган се почувства така, сякаш току-що бе извършил истински подвиг.

— Добре. Искаш ли да чуеш истината? Тя е най-прекрасното малко момиче, за което една майка би могла да мечтае. И тя правеше бели понякога. Когато беше на четири и половина години в продължение на цяла седмица ѝ миех устата всеки ден със сапун, защото използваше неприлични думи. Накрая обаче стигнах до извода, че харесва вкуса на сапуна.

Киган се засмя.

— Тя е красива... О, това май вече го казах. Обичаше да спи с малката дървена лодка, която татко ѝ направи, вместо с кукли или плюшено мече. Обича музика и шоколад и обожава дядо си. Надявах се да стане учителка, мисля, че все още би могла. Винаги е искала да пътешества. Зная, че е егоистично, но се боя от мига, в който ще порасне и ще поеме по своя път...

— Но не си ѝ го казвала, нали? — тя кимна и Киган продължи:
— И когато му дойде времето, ще я оставиш да си отиде, нали?

С крайчеца на очите си той видя странната усмивка, която разведри лицето ѝ.

— Рич, как реагира майка ти, когато постъпи във ВВС?

— Каза, че винаги забравям да си пия витамините и ще умра от простуда, защото никога не се сещам да обличам пуловер под палтото си.

— По този начин е искала да ти каже колко те обича, нали? И колко ще ѝ липсваш, защото майките искат да са необходими.

— Всеки иска да е нужен — каза той тихо.

Няколко километра мълчаха. За нея тишината бе добре дошла. Моди разбра колко истина се съдържаеше в тези думи и че сгрещи, като позволи на Рич да я закара. Сега тя наистина имаше нужда от него. Ако бе взела пикапа на баща си или колата на Джанин, щеше да бъде напълно независима. Години наред се гордееше със своята независимост, която обаче не ѝ донесе сигурност. А уединението, което навремето търсеше, се бе превърнало в самота и изолираност...

— Давам долар да чуя за какво мислиш — предложи Киган.

Моди въздъхна и се загледа навън през прозореца в мътните води — прекосяваха моста над устието на Орегон.

— Мислех си за независимостта, за сигурността и уединението.

Той кимна.

— И аз съм опитвал да живея в уединение. Повярвай ми, не е чак толкова хубаво, колкото казват.

— Бил си в болница заради гърба си, нали?

Докато стигнаха Боди Айланд, Киган ѝ разказа неща, които не бе споделял дори с братята си за времето, когато не знаеше дали ще доживее до следващия изгрев...

— Как се случи това? — попита тя.

— Бързо. Твърде бързо, за да мога да предприема каквото и да било. Оказах се на неподходящо място в неподходящо време. Попаднах на един иракски конвой.

— Но те спасиха. Сега си тук и си жив.

— Хайде да не говорим за дните ми като военнопленник. Искаш ли кафе?

Тя кимна. После поиска да спрат, за да се обади в болницата. Още преди да излезе от колата, тя измъкна една банкнота от джоба си и бързо влезе в мотела, за да я развали на дребни монети. През това време Киган избра номера на болницата с фонокартата си. В случай, че новините бяха лоши, трябваше да бъде нещо като посредник. Когато тя се върна, я посрещна с добри вести.

— Успях да се свържа с отделението, в което е Ан-Мари. Страхотни новини!

— По дяволите, Рич, исках сама да ги чуя!

— О, Господи, мила, съжалявам! Не се сетих за това. Мислех, че мога да се обадя, с което ще спестим малко време.

Моди гледаше купчината двадесет и петцентови монети в шепата си.

— Трябваше да ме изчакаш, за да мога да поговоря с лекарите — объркано каза тя.

— Да, все си пъхам носа, където не трябва.

— Добре, какво ти казаха? Говори ли с Ан-Мари?

Беше напрегната и Киган едва устоя на желанието да я сграбчи в прегръдките си и да я защитава от целия свят. Тя бе дяволски крехка и уязвима, а така упорито се опитваше да не го показва! С престорен фалцет той изимитира:

— Пациентката Ан Уинтърс се чувства добре, като се има предвид преживяното и ще остане под лекарско наблюдение за известно време.

— Каза ли им, че сме на път за болницата?

— Да, обясних на сестрата, че се обаждам от името на майката на госпожица Уинтърс и най-късно след два часа сме там.

Най-сетне той я придърпа към себе си и Моди прошепна:

— Какво щях да правя без теб? — но не искаше да мисли за това в момента...

Двамата забързаха към асансьорите. Моди си повтаряше номера на стаята като папагал, а Киган ѝ помагаше да се промъкнат през тълпата в коридора, за да стигнат до целта.

— Точно след стаята за преобличане вляво. Ти върви, миличка, а аз ще те чакам тук, в коридора. Ако ти потрябвам за нещо, повикай ме.

Моди намери сили само да кимне. По-късно щеше да се тревожи за всички неща, за които нямаше време да мисли сега. Вдигна глава, за да му благодари, а той бързо я целуна по бузата.

— Бог да те благослови! — прошепна тя и се затича към стаята.

Първото нещо, което забеляза, бе насиненото око. Второто — гипсираната дясна ръка. Третото — един кльощав младеж с очила, надвесен над Ан-Мари, който рязко се отдръпна.

Лекар?! С тениска с надпис „Подробности...“ и стрелка надолу? Той пламна така, че рамките на очилата му сякаш щяха да се разтопят. Младежът се опитваше да прикрие факта, че в мига, преди тя да влезе, бе целувал дъщеря ѝ. Уау!

— Мамче! О, мамо, не биваше да... Казах на Джери да не...

— Какво се е случило? — Моди трескаво огледа дъщеря си за други поражения. — Горкото ти лице... И ръката ти! Добре ли си? Не, разбира се, че не си! Какво се случи? Разкажи ми всичко! Не ми спестявай нищо, защото после ще разпитам лекарите!

— Мамо, това е Леонард Стивънс. Ние сме сгодени.

— О, Господи! — Моди се тръшна в креслото, което младежът услужливо ѝ подаде точно навреме.

Коленете ѝ сигурно се подкосиха, защото не бе хапвала цял ден. А може би, защото само преди три седмици, по време на Коледната ваканция, Ан-Мари все още бе нейното мъничко момиче — детето, което пиеше какао, носеше пантофки със зайчета и си навиваше кичур коса около пръста, когато се замисляше за нещо...

— Мамо, наистина съм добре. Ръката ми е счупена на две места, а според Лео и окото ми си го бива.

— Никога не съм казвал това, само...

— Като след класическо кроше — пошегува се Ан-Мари и се усмихна едва-едва, защото подпухналите устни я боляха.

— Добре де, ще го видиш със собствените си очи — обади се младежът. — Не се опитвам да крия истината от теб.

А истината е, помисли Моди със смесени чувства, че тук е добре дошла толкова, колкото подранил сняг.

— Мамо, нямаше нужда да идваш. Обадохме се само защото Лео реши, че би искала да знаеш. По всяка вероятност утре ще ме изпишат и пуснат вкъщи.

— Вкъщи?! — повтори Моди.

— Лео иска да остана известно време при майка му. Те живеят близо до колежа и той ще ме кара с кола всеки ден. Госпожа Стивънс каза, че няма нищо против.

Моди се облегна назад и почувства, че ѝ се завива свят. Нещата набираха скорост, а всъщност не би трябвало да се променят изобщо. Това беше нейната Ан-Мари, а не на Лео и — разбира се, не на някаква непозната жена, която живеела близо до колежа и казала, че няма нищо против!

— Моди? — Киган се появи на прага.

Три глави се обърнаха към вратата. На Моди ѝ се искаше да се затича и да се скрие в прегръдките му, докато всичко не се върне по местата си. Вместо това обаче му се усмихна и го покани да влезе.

— Рич, това е дъщеря ми. Ан-Мари, и приятелят ѝ Лео Стивънс.

— Годеникът — поправи я Ан-Мари, а Киган повдигна вежди.

— Деца... — Моди знаеше, че по-късно Ан-Мари ще я убие за това обръщение. — Това е полковник Киган. Той ми предложи да ме докара, когато ми съобщиха за случилото се.

Тя видя любопитните искрици в очите на дъщеря си, но не добави нищо. А и какво би могла да каже? Че полковник Киган е мъжът, с когото случайно живее от няколко дни, мъжът, с когото се бе любила три пъти миналата нощ? Мъжът, който за една нощ ѝ разкри повече за самата нея, отколкото бе научила за себе си през целия си живот като девственица, съпруга и разведена жена?

— Приятно ми е да се запозная с вас, госпожице Уинтърс — Киган се усмихна и Моди видя как любопитството в очите на дъщеря ѝ се смени с нещо друго. — Стивънс, за мен е удоволствие да се запознаем. Моите поздравления и благопожелания. Как се случи това? — обезоръжи всички с усмивка и поясни: — Имам предвид катастрофата, а не годежа.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Ама че „детенце“, помисли си Киган, докато подаваше ключовете от колата на момчето. После въведе Моди във фоайето на хотела. „Детенцето“ на Моди бе високо около метър и седемдесет и вероятно тежеше колкото майка си. Той поклати глава и се усмихна. Бе си представял мъниче с блестящи очи, което при малко късмет би могло поне отчасти да наподобява прекрасната външност на майка си, да не говорим за характера. Вместо това бе посрещнат от чернокоса амазонка с малко посмачкан фасон, но изпълнена с достойнство и чувство за независимост.

— Не бих казал, че дъщеря ти е дете, скъпа — каза той, когато доближиха черния мраморен плот. Преди Моди да успее да си отвори устата, Киган я сръза: — Аз ще се оправя с администратора.

— Благодаря ти, но се чувствам напълно способна да си резервирам стая.

— Направи ми тази услуга, моля те. Денят бе достатъчно дълъг и ръката ме боли ужасно — казваше чиста истина, но той не искаше да прехвърля вината върху нея, защото след всичко, което ѝ се бе струпало, това щеше да бъде удар под пояса. — Една двойна стая на седмия етаж или по-ниско. С баня.

— Две отделни стаи, на които и да е етаж — възрази Моди и му хвърли убийствен поглед. — Аз ще платя моята.

— Външните аварийни стълби стигат само до седмия етаж.

— Тогава престани да си играеш с огъня!

— Тя просто е уморена — обясни той на възрастния администратор, който търпеливо кимаше с глава. Без съмнение не му се случваше за първи път.

Накрая се споразумяха за двоен апартамент и Киган я поведе към асансьора, като държеше в здравата си ръка и двете чанти. Моди едвам се държеше на крака.

Той помисли: „Цел от първостепенно значение: храна. От второстепенно: приятно отпускаща вана. И към двете хубаво вино, за

да има резултат. После — неангажиращ разговор.“ Точно така. По-късно щеше да се опита да подреди проблемите, които улавяше вътрешния му радар.

Киган остави двете чанти пред двойното легло. Моди взе своята и се отправи към втората стая. Той я последва.

— Почакай малко, ако обичаш. Може да ми потрѣбваш — каза той, като сочеше наранената си ръка.

— О! Господи! Бях забравила! Защо не ми напомни, докато бяхме в болницата? Можехме да се консултираме с някого. Ела в банята, може би има... Съблечи си палтото. Едва ли си се сетил да вземеш...

Бе му отнело цяла седмица, докато научи, че когато Моди е емоционално объркана, а това се случваше често, тя не довършваше горе-долу всяко пето изречение. Харесваше му усещането, че я познава толкова добре. Дори много добре.

— Моди...

— Ето, ти бе зад волана с тази болна ръка през целия ден, а аз дори...

— Моди!

Както ровеше в купчината шампоани, четки и балсами за еднократна употреба с надеждата да намери нещо антисептично, тя се обърна и го погледна през рамо. Рич съзря бледото ѝ лице, отпуснатите краища на устните и изтощението в очите.

— Хайде, миличка, недей. Ще отскоча до аптеката отсреща, ако ми обещаеш, че ще се потопиш в горещата вана и няма да излизаш.

Тя опита да му възрази, но той постави пръст върху устните ѝ. Размисли и го замени с устните си. Целуна я бавно. И двамата бяха уморени, Моди имаше и тревоги, а цели четиринадесет часа не бяха слагали нищо в уста.

„Нямаме нито гориво, нито енергия“, помисли полковникът от ВВС.

— Виж какво, нека първо си поръчаме вечеря, а после ти ще се потопиш във ваната, а аз ще отида до аптеката. След като се нахраним, ще телефонираме на „момиченцето“ ти в болницата за лека нощ.

Отпуснатата в прегръдките му, Моди премигна и отстъпи от позициите си.

— Наистина трябва да хапнем.

— Абсолютно си права — подразни я той и бе възнаграден от весели пламъчета в очите ѝ. — Така че, раздвижи се, скъпа, и докато се разделяш с дрехите си, ми кажи как предпочиташ пържолата.

— Провери, моля те, дали предлагат... пастет, например.

— Препечена ли искаш пържолата или алангле? Пастет ще ядеш на закуска. В момента ти трябва нещо по-хранително.

— Не ми се яде месо.

— Добре. Тогава ще поръчам една алангле и една добре изпечена. И двете с малко тлъстина. Устройва ли те?

— Въобразяваш си, че винаги знаеш кое е най-доброто...

— Невинаги. Ако някога сгреша, пръв ще си призная, обещавам ти.

— Ще ми се да го чуя поне веднъж — тя уморено сви рамене. — Рич, какво мислиш за нея? Нали е прекрасна? Отличничка е и посещава допълнителни часове по разните „-софии“ и „-логии“, по които е луда.

— Изглежда обожава не само учебните предмети...

Моди се отпусна във фотьойла и събу обувките си.

— Да... Утре възнамерявам да поговоря с нея за това. Тя все още е дете.

— Ти на колко беше, когато я роди?

— Това няма нищо общо!

— О, има! — той се усмихна. — Някак си очаквах, че „детето“ ще прилича повече на теб. Явно е копие на таткото.

— Няма нищо общо със Санфорд, освен може би ръста и цвета на косата. Ан-Мари е сладка, търпелива и мила. И с прекрасно чувство за хумор още от дете.

Това му каза доста неща за „бившия“. От банята Рич се обади по телефона и поръча две пържоли с гарнитура, пържени картофи, салата и бутилка от най-доброто червено вино.

— Ако си приключил, бих искала да поръчам нещо и за себе си. Ще искам...

— Току-що поръчах и за двама ни.

— ... печено пиле с ориз и задушени зеленчуци. Сладолед, кафе и кокосов пай, ако имат.

— Ще прегледам десертите, след като изядем пържолите. В противен случай паят ще изстине, а сладоледът ще се разтопи.

— Това означава две идвания и два бакшиша. По дяволите, Киган, аз...

— Аз черпя. Ще ми се да те поглезя.

— Киган, не ми пука как се държиш с подчинените си, но аз не съм твоя подчинена! Затова ми дай телефона!

— Те практически са летци. Ваната се пълни бързо, така че...

— Не ме интересува. Дори да са качулати гълъби! Ти...

— В банята има доста място, така че бих могъл да ти насапунисам гърба.

Моди изръмжа нещо, заобиколи го и тръшна вратата на банята. Ако не бе изтощена до смърт, вече щеше да е на рецепцията и да си взема стая в другия край на хотела. А ако беше възможно — от другата страна на планетата!

Обожаваше топли и благоуханни вани, а за последен път бе използвала очуканото чугунено корито в бащиния си дом преди две години.

Киган прекоси стаята и дръпна пердетата. Загледа се в светлините на града. Дали не прекали? Умишлено поддържаше напрежението, защото ако не изпитваше гняв, Моди щеше да се гмурне в леглото и да потъне в сън, без да се нахрани и нямаше да си почине както трябва.

Той искаше да ѝ даде... По дяволите, не знаеше какво искаше да ѝ даде. Но се обзалагаше, че е повече, отколкото тя желае да приеме. Трудно щеше да заобиколи дяволската ѝ гордост.

Пиле с ориз! Нима бе забравила, че е споделяла с него колко мрази пилешко? Сигурно не обичаше и ориз. Колкото до пая, щеше да се погрижи да го има, дори ако трябва да отиде до Таити за кокосови орехи и сам да забърка тестото.

— Отивам до аптеката. Трябва ли ти нещо, преди да тръгна? — извика той през затворената врата.

— Не, благодаря — изглеждаше невинна като агънце, което означаваше, че вътрешно кипи от гняв.

— Сигурна ли си? Пудра? Чипс? Жартиери? — не му се искаше тя да се отпусне и да заспи във водата, преди да се е върнал.

— Иди, моля те на война или на тренировъчен полет и ме остави на мира, по дяволите!

Широко усмихнат Киган взе дрехите за пране, отдаде чест и излезе от стаята.

Пържолите бяха прегорени, картофите — мазни, а салатата — като че ли от вчера, но и двамата бяха твърде гладни, за да протестираат. Моди си взе кифличка и я намаза с масло.

— Пилето сигурно щеше да е по-вкусно.

— Не си ли спомняш, че не обичаш пиле?

— Какво те кара да мислиш, че... — тя поклати глава. — Ставаш невъзможен, когато решиш нещо да бъде по твоему.

Киган наля вино. Бяха седнали на масата, макар че той би предпочел да се хранят в леглото.

— Всички ми го казват. Странно, но не го правя нарочно.

— Сигурно. Разкажи ми за семейството си. Рич. Как приемат участието ти в световните военни кризи?

— Опитват да се отърват от мен — каза той просто. — Между другото, именно затова се оказах на прага ти. След като бях изготвил подробен план за всекидневните им задължения, те излъчиха говорител, който да ми предложи пътуване на юг по здравословни причини. Надявам се, че наистина бяха загрижени за моето здраве, а не за тяхното — той се засмя, макар и малко тъжно.

След миг Моди го попита:

— Говориш сериозно, нали?

— Не, пошегувах се.

— Говориш сериозно. Рич, ти си им брат, а на братята е позволено да си пъхат носа навсякъде.

— Малката ми сестричка е само година по-голяма от Ан-Мари. Тя...

— Тя има нужда от теб.

— Тя следва антропология и е омъжена за студент по антропология. Двамата и още дузина техни колеги прекарват ваканциите в ровене на дупки с лъжици. Толкова са погълнати един от друг и от работата си, че дори не забелязаха кога се върнах от войната.

— О, не, това е невъзможно!

— Е, малко преувеличих. Това, което искам да кажа, е, че хората порастват и живеят свой живот. Така останалите им връзки се

променят. Забележи, че казвам променят, а не прекъсват. Определено! Това се нарича развитие и ако имаме късмет, всички го изживяваме.

— Но ти...

— Хей, не си създавай погрешна представа. Все още съм баткото. И ще си остана такъв, както и Ан-Мари ще си остане твоя дъщеря. Но децата не искат от нас да ги храним с лъжичка и да носим чадър над главите им. Те вече са пораснали. Заети са с изграждането на собствени семейства.

— Ан-Мари е още дете, но, Рич, ти...

Киган се пресегна през масата и обра с палец няколко трохи от устните ѝ.

— Не ми обяснявай, скъпа. Всичко по реда си. Това е естественият ход на нещата.

За своя собствена изненада Моди откри, че не я вълнува толкова новата страст на дъщеря ѝ, колкото отношението на роднините на Рич към него самия. Би могла да им припомни някои неща за истинската същност на Рич Киган. Та той беше цяло съкровище — грижовен мъж, мил и добър човек, е, да — с малко изнервящ характер... Но само защото мислеше доброто на всички. Като например, да я докара до болницата с обгорената си ръка. Да я измъкне от стаята на Ан-Мари, преди да е казала нещо, за което по-късно щеше да съжалява, нещо за така наречения годеник. Господи!

— Рич, на колко години се ожени? — попита тя внезапно.

Киган се задави с кафето си.

— Какво?! Ами, на двадесет и седем или двадесет и осем. Достатъчно голям, за да бъде по-далновиден.

— Какво се случи?

— Миличка, нали не искаш да се отегчаваш с истории от моето минало? Това вече го обсъдихме. Ако мислех, че ще е от полза, бих ти казал всичко, което искаш да знаеш, но връзката с Алис е минало свършено.

— Казват, че ако не си вземеш поука от миналото, ще повториш същите грешки...

Киган бавно пое дъх.

— Е. добре! Алис живееше в Станфорд. Запозна ни една от сестрите ми. Висока слаба брюнетка, Алис е една от най-красивите жени, които съм познавал. Интелигентна е. И мързелива. И двамата

обичахме летенето, спортните коли и се... Ъ-ъ-ъ... Имахме общи интереси. Поне така изглеждаше.

Моди се сви. Нима си бе въобразявала, че Рич може да се ожени за някоя нищо и никаква женичка, отглеждаща стари еноти?

— И какво стана?

— Нищо особено. Оженихме се, когато бях в отпуска от базата Дейвис-Монтан. Бях отвъд океана, когато на Алис ѝ предложиха работа като говорителка в тусконската телевизия. Естествено, на нея не ѝ се искаше да изпуска предложението. Така че, за да се видим, пътувахме, а между пътуванията, както се оказа в последствие, тя си играела на чичо доктор, с когото ѝ паднело. С течение на времето разбрахме, че вече не ни вълнуват едни и същи неща и когато тя поиска развод, аз не възразих.

Моди разбъркваше третата лъжичка захар в кафето си. Разбъркваше и разбъркваше, докато Рич не се пресегна през масата и не взе лъжичката от ръката ѝ. И двамата се усмигнаха. Между тях прескочи искра, но се опитаха да не я забележат.

— А какво ще кажеш за твоя бивш съпруг? — попита той, след като тя отпи от кафето.

— Казва се Санфорд. Миналата година разбрах, че е станал началник-отделение „Пластична хирургия“ — тя се усмигна отново и този път очите ѝ грейнаха. — Не се изненадах от избора му.

— Да няма нощни повиквания?

— Това също. Но най-вече, защото така добре му се удаваше да моделира хората според собствените си виждания, а после да ги променя при всяка прищявка. Или поне да се опитва.

— Защо се омъжи за него?

— Той ме помоли. Бях така впечатлена от външния му вид, маниери, изобщо — от всичко, но най-вече от това, че не бях срещала представителен мъж като него. Санфорд пък си мислел, че съм богата притежателка на земи на Кронок, където би могъл да развие туристически бизнес.

— Ами! Кронок!? — Киган се засмя.

— И Хатерас. Всичко това стана, преди да го обявят за защитена зона.

— Приятна заблуда.

— Която нямаше нищо общо с действителността.

— Но моят пралядо все пак е построил къщата!

— При доста ограничаващи условия.

Киган бутна стола си назад и протегна ръка към нея.

— Искаш ли да обиколим квартала?

— Единственото, което искам, е да се обадя в болницата и после да спя непробудно осем часа. Ако нямаш нищо против, предпочитам само да сънувам здравословното ходене.

Докато Моди се обаждаше по телефона, Киган разчисти масата, остави таблата в коридора. После разопакова багажа ѝ и окачи някои дрехи в огромния гардероб. Неговите в момента се перяха и гладеха и щяха да бъдат в стаята заедно със закуската.

— Ан-Мари каза, че ще я изпишат утре сутрин след визитацията — съобщи Моди, когато остави слушалката.

— Чудесно!

— Това е горе-долу същото, което чух от самата нея.

Киган я наблюдаваше внимателно. Измитата ѝ коса висеше на кичури около умореното лице. Извади от несесера четката за коса и промърмори, прокарвайки я през дългата до раменете коса с цвят на есенни листа:

— Ако не искаш утре косата ти да е на заплетени кичури, наведи се малко. На времето разресвах най-малката ми сестра и после ѝ сплитях плитки. Майка не ни пускаше вън от къщи, ако не отговаряхме на изискванията ѝ за външен вид.

Моди си го представи като момче, прекалено едро за възрастта си, твърде сериозно, нагърбило се с отговорността за цялото семейство. Как би искала да му е сестра! Всъщност — не! Нищо подобно!

— Имаш ли план за утре? — попита я той.

— Още нямам план за тази нощ — каза тя и изведнъж пламна цялата. — Не съм го измислила и ти не си го чул.

Рич се засмя и продължи да я разресва. Моди не искаше да спи сама. Но как би могла да се обвърже с него още повече? Преди двадесет и четири часа тя все още не бе съвсем наясно с чувствата си. Сега обаче беше. Болката от мисълта, че би могла да го изгуби, бе по-силна дори от факта, че дъщеря ѝ се е обвързала с един хлапак с жълто около устата и тениска с глупави надписи. Сякаш прочел мислите ѝ, Киган каза:

— Скъпа, денят бе изморителен и за двама ни. Можем да си легнем заедно, но нямам сили за нищо по-вълнуващо.

Моди скри разочарованието си зад прекалено лъчезарна усмивка, а той добави:

— Ще ти призная, че след напрегнати дни обикновено се връщат кошмарите от пленничеството ми. Едно топло тяло до мен би ми напомняло, че съм сред живи хора.

Тя бе забравила! Само вземаше, а той бе този, който даваше от себе си. Преди по-малко от седмица Киган все още носеше физическия спомен за войната, но един Бог знае какви бяха емоционалните последствия от преживяното. А тя го товареше със своите грижи!

— Идеята ми харесва — съгласи се тя. Сигурно страстното пламъче, появило се в очите му за миг, ѝ се бе привидяло. Рич бе уморен, тя — също. Та нали сам ѝ го каза? Моди видя как той остави четката за коса върху нощното шкафче и загаси лампата. Стаята се осветяваше от коридора през прозореца на вратата. Хрумна ѝ, че той никога не спи в пълна тъмнина. Беше ѝ обяснил, че запалената светлина му е необходима, за да не се спъне. Напълно логично, но сега Моди подозираше, че причината е друга. Може би тя имаше какво да му предложи. Макар и за кратко време.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Топлина... Протегна ръка в тъмното и откри топлина вместо студената гладка повърхност на неизползвана възглавница. Моди се събуди с неопикуемото чувство, че цяла нощ са я прегръщали и обичали, въпреки че Киган бе заспал в мига, в който главата му докосна възглавницата.

— Готова ли си за десерта? — промърмори той и дъхът му погали ухото ѝ.

— Сега ли? — светлината от прозореца хвърляше отблясъци по килима на пода. Чудеше се колко ли е часът.

— Мога да изпратя цял отряд бойскаути да търсят кокосовия ти пай или...

— Или? — сърцето ѝ подскочи в гърдите. Последното нещо, от което имаше нужда сега, бе да увеличи с още един скъпоценната малка купчина спомени. И без това вече ѝ се бяха събрали доста.

— Ти избираш — каза той, а ръцете му вече създаваха нови спомени, които щяха да я тормозят твърде дълго в неясното и пусто бъдеще.

— О, Киган, не ми причинявай това! — простена Моди и се обърна в прегръдките му, но вече бе твърде късно. И двамата го знаеха. Защо тогава ѝ бе предоставил правото на избор? Той никога не питаше, просто действаше. Ето че близна онова чувствително място между шията и рамото и я подлуди. Бе го открил онази нощ... Или преди няколко нощи? Моди губеше представа за времето. Дали бе съществувал период в живота ѝ, в който Киган да не е в центъра?

— О, моля те! — изстена тя, когато устата му се придвижи към върховете на гърдите ѝ. Проряза я тръпка, която стигна чак до слабините. Тя се притисна към гърдите му, а пръстите ѝ се впиха в стегнатите мускули по гърба му. Днес, утре или вдругиден той щеше да си тръгне, без да се обърне, щеше да я остави на жалкото ѝ самотно съществуване...

Безсилна да му устои, Моди затвори очи и се предаде на неизбежното. Киган я любеше с нежност, която направо късаше сърцето ѝ. Любеше всяка частица от тялото ѝ. Нямахме представа колко дълго останаха в онова огромно пухкаво легло. Знаеше само, че когато той се озова върху нея, тялото ѝ се беше превърнало в болезнено пулсираща и тръпнеща от желание плът.

Този път той се бе погрижил за сигурността, но нищо не би могло да предпази сърцето ѝ. То вече не ѝ принадлежеше. Рич погали лицето ѝ с треперещи пръсти и се вгледа в нея с очи, сини като ясно октомврийско небе. После облада тялото ѝ...

След час, ден или седмица той щеше да си отиде, си каза Моди, но обсебена от любовта, се отдаде на момента. Тя стенеше, докато той бавно проникваше в нея.

Рич плъзна ръце под ханша ѝ я притегли към себе си.

— Не се движи — задъхано каза той, заровил лице в гърдите ѝ. Ръцете му се забиха болезнено в бедрата ѝ, за да я спрат, когато на нея ѝ се искаше да се отдаде на дивото желание да се извива под него.

— Рич, моля те, аз...

— О, Моди, не знаеш колко много аз...

Тя се отпусна в прегръдките му и задържа дъха си, докато той търсеше устните ѝ. Само това малко движение бе достатъчно да задвижи огромната лавина от чувства и без да обръщат внимание на опасността, те се изкачиха към върха и се хвърлиха задъхано в чувствена забрава.

Цяла вечност по-късно телефонът на нощното шкафче дискретно иззвъня. Киган се извърна и вдигна слушалката.

— Пази гърба си — предупреди Моди, докато опитваше да се освободи от омотаните около краката ѝ чаршафи.

— Сигурно е службата за събуждане — промърмори Киган. — Отпусни се и дремни, докато си вземам душ и се бръсна — той каза в телефонната слушалка номера на стаята, заслуша се за миг, кимна и после подаде телефона на Моди. — Съжалявам, дъщеря ти е. Искане да говори с теб.

Моди затвори очи и въздъхна.

— О, Господи, как ще ѝ обясня... Здравей, миличка. Добре ли си? Сигурна ли си?

Последва дълга пауза, през която Киган долавяше тънкия глас от другата страна на линията.

— Девет и половина ли?! — възкликна Моди. — Колко е часът сега? Но, миличка, исках да...

Киган я слушаше как тя на няколко пъти опита да се възпротиви на това, което казваше дъщеря ѝ. Не ѝ бе оказал голяма услуга, като вдигна телефона. Не трябваше да се набърква във всичко. А може би трябваше.

— Стой там, където си, чуваш ли ме? Ще бъдем там след... Рич, за колко време ще стигнем до болницата? Не, не сме закусвали още, но закуската ще почака. Ан-Мари, не искам да тръгваш, преди да дойда при теб! Дори не познавам хората, при които искаш да останеш!

Преди дъщеря ѝ да успее да възрази, тя затвори, а Киган се зачуди как изобщо е бил толкова наивен, че да смята Моди за студена, спокойна и уравновесена жена. Неговата Моди. Неговата ли?! Да, неговата.

Това бе най-малкото, което би могъл да каже в тази ситуация. А обикновено го биваше да обяснява надълго и нашироко.

Без да сложат и залък в уста, набързо изкъпани и облечени, те вече бяха на половината път до болницата, когато Моди се сети:

— О, не! — възкликна тя.

Киган спря зад един камион. Искаше му се да я притегли в обятията си и да ѝ каже да не се притеснява — малкото ѝ момиченце вече бе пораснало, а Моди трябваше да се справя със собствения си живот. Но ако отвореше дума за това, никога нямаше да стигнат навреме.

— Не се тормози, Моди. Още два светофара и сме там.

— Как можа да ми позволиш да изглеждам такъв идиот в очите на дъщеря си? — попита тя.

— Би ли могла да ми обясниш по-точно?

— Знаеш какво имам предвид!

— Е, добре де. Вдигнах слушалката, чудо голямо. Ан-Мари знае, че съм те докарал дотук.

— Да, но аз ѝ казах, че все още не сме закусвали, което е все едно да ѝ призная, че...

— Че все още не сме закусвали. Не се стряскай, Моди. Ан-Мари ми се видя доста разумно момиче.

— Точно от това се страхувам!

Киган зави и паркира пред болницата. Обърна се и каза:

— Чуй ме, Моди Уинтърс, ще влезем вътре заедно и ще оставиш дъщеря ти сама да си направи изводи. Ако е със своя кавалер, още по-добре.

— Как може да си...

— Твоето „детенце“ вече е голямо и колкото по-скоро приемеш този факт, толкова по-скоро ще се наслаждаваш на новите отношения помежду ви.

— Не искам нови отношения!

— Зная, миличка, всички предпочитаме да задържим нещата, които изпълват живота ни, но е невъзможно.

Моди изглеждаше угрижена.

— Какво ли ще кажеш за моя начин на живот, Рич?

— Ще поговорим за твоя начин на живот по-късно. Трябва да ти кажа нещо, което открих, докато лежах върху онази врата и се чудех кога ли покривът ще се срути върху главата ми.

— Покривът в тази част на къщата е абсолютно здрав. Иначе никога не бих...

— Добре. Както ти казах, ще говорим за това по-късно. Между другото, в Кодекса на Киган алинея 2, точка 1 е казано, че животът е движеща се мишена. Или я уцелваш, или губиш.

— Киган, дъщеря ми чака да бъде изписана от болницата! Или ми кажи съкратената версия, или не казвай дума повече!

— Добре, ето ти кратката версия. Независимо дали ти харесва, или не, децата са твърдо решени да започнат свой живот. Майките могат да избират — или да станат част от техния живот, или не. Единственото нещо, което не можем да направим, е да задържим всичко така, както е било. Това е Философията на Киган, страница 158-ма на том втори, в който се третира отношенията в семейството — устните му се разтегнаха в усмивка. Тя го гледаше недоумяващо и видимо започваше да се ядосва. Киган допълни: — Сега предлагам да открием дъщеря ти и всички приятели, които имат връзка с нея и да ги заведем на закуска. Можеш да намажеш с масло препечената й

филийка. Така ще се почувстваш по-добре. Може би ще ти позволи да го направиш, но това ще бъде за последен път...

Почти през целия път на връщане Модри мълча. Навън валеше, но в колата бе уютно и слушаха кънтри музика.

— Това, което каза на Ан Мари, истина ли е? — попита Модри.

Бяха оставили семейство Стивънс и Ан-Мари на паркинга пред болницата. На тръгване той бе споменал нещо за плановете си да възстанови къщата, но умът му в момента не бе ангажиран точно с тези намерения, защото през последните двадесет и четири часа беше разбрал, че не си представя бъдещето без нея. Без тази дребна, уравновесена, страстна, решителна жена, чиято сила и красота нямаха равни.

— Както казах — промърмори той, — зависи.

— Но защо? Ти не си предприемач, а и цялото ти семейство е в Кънектикът. Тогава защо?

Той внимателно обмисляше отговора си. Най-важното щеше да й каже поне след седмица. Или след ден? Сега тя изглеждаше твърде уязвима и Киган не искаше да я товари допълнително. Но, по дяволите, той имаше нужда от нея! Това би трябвало да й е достатъчно, въпреки че не беше същото. Той никога не би могъл да замести дъщеря й и това бе последното, което искаше. Но нима в живота й нямаше място за мъж, който я обича страстно, който отчаяно има нужда от нея, който би искал да й поднесе света на тепсия? Или поне да изгради здрав покрив над главата й...

Закусиха в едно кафене до болницата. Киган бе поел инициативата в свои ръце. Беше разговарял с приятеля на Ан-Мари, за да открие намеренията и плановете му за бъдещето, докато Модри разменяше учтивости с госпожа Стивънс. Ан-Мари собственоръчно бе намазала филийката си с масло.

На втората чаша кафе разговорите се промениха. Госпожа Стивънс бе отишла да напудри носа си, а Киган говореше с Ан-Мари, докато хлапакът безуспешно се опитваше да заинтригува Модри с възможностите, които се откриват пред един току-що завършил колежа геолог, притежател на акции от мини някъде в Юта.

Горката Моди! Тя се бе опитала да бъде приветлива, но ръцете ѝ, тези барометри на настроението, не бяха помръднали от скута ѝ. Не хапна и залък. Изкуствената ѝ усмивка направо разбиваше сърцето на Рич. Най-много от всичко на света му се искаше да я заведе обратно на острова, където би могъл да я убеди, че не е сама и че една връзка с него не е чак толкова лоша перспектива.

Но първо трябваше да убеди себе си.

Киган знаеше, че ще бъде глупаво да ѝ говори след всичко, което бе преживяла през последните двадесет и четири часа. Трябваше да положи усилия, за да я убеди в разумността на евентуалната връзка с един мъж, който не може да предложи нищо повече от откачените си идеи за развитието на острова, един мъж, чийто гръб е бил шит и прекрояван неколkokратно; мъж, налагащ мнението си и обсебващ живота на другите, както казваха сестрите му, които въпреки това го обичаха.

Добрите намерения нямаха нищо общо. В този момент бе по-разумно да се придържа към практическата страна на нещата и да остави чувствата за по-късно.

— Що се отнася до къщата — каза той, — проверих я доста внимателно. В добра форма е. Смятам да махнем двете странични крила, да изградим отново централната задна част, да добавим една прилична кухня и още две-три спални и разбира се, да изградим съвременна канализация, а после...

— Извинявай, но кой ще се грижи за империята, която смяташ да създадеш?

— Смятам, че, ъ-ъ-ъ, можем да обсъдим подробностите по-късно. В момента просто се интересувам от мнението ти.

— Изобщо не е така. Както винаги, ти ще направиш това, което искаш, нали?

— Не, невинаги — каза той след известно време.

Киган спря до супермаркета и когато Моди понечи да излезе, той поклати глава.

— Остани тук. Можеш да дремнеш, докато аз напазарувам за следващите няколко дни.

За първи път Моди се подчини, и то защото бе уморена. Искаше ѝ се да затвори очи. Но съзнанието ѝ нашепваше: „Та той толкова прилича на Санфорд! Щом в алчните му ръце попадне жена с малко

недвижимата собственост, той решава, че след като я обнови, ще направи състояние.“

Но Киган изобщо не приличаше на Санфорд. Тя се бе опарила веднъж и мислеше, че си е взела поука, но дали една жена можеше да се поучи от опита си, що се отнася до сърдечните работи?

Нима, когато обичаш, винаги губиш?

Ноцта бе вече настъпила, когато те се качиха в лодката и се отправиха към острова.

— Твърде изолирана си на този остров.

— Това се нарича лично пространство и усамотение. Някои хора го предпочитат.

— А какво правиш, когато всички вили са пълни с наематели?

— Едва понасям съществуването си.

— Така ли понасяш и моето присъствие?!

Тя видимо се напегна, а той се загледа в мрака към малката ѝ фигура на носа на лодката. В колата тя изглеждаше твърде бледа, с изключение на връхчето на носа, което пък беше прекалено розово. Тринадесетгодишната му племенничка винаги изглеждаше така, когато се опитваше да сдържи сълзите си.

Господи, как е възможно да усещаш нечия болка, радост, смях, надежди и страхове така, както той усещаше тези на Модис? Никога през живота си не бе чувствал друг човек толкова близък. Чувстваше се като неопитен юноша, вместо като мъж с един брак зад гърба си и повече жени, отколкото би могъл да си спомни.

— А какво ще кажеш, ако след около две седмици наема всичките пет вили за един месец?

— И петте ли?! — извика Модис.

Той умело заобикаляше плитчините, както се бе научил от нея. Въпреки това и двамата бяха подгизнали от пръските и дребния дъждец. Моментът не бе подходящ да се захваща с тази тема. Защо не изчака, докато се приберат?

— Добре де, може би само три от тях. Мисля си, че Кен и семейството му, а може би и семейството на Денис и Мери или на Сара и Бил, биха пожелали да почиват тук. Пък и смятам, че част от екипа на Кен биха могли да дойдат...

— Рич, би ли се концентрирал върху това, което правиш в момента, за да ни закараш вкъщи, преди да се удавим? Ще поговорим

за мухата, която ти е влязла в главата, след като се стоплим. Никога не ми е било толкова студено!

— Слушам! — Киган свали коженото си яке и го наметна върху свитите рамене на Моди, без да обръща внимание на протестите ѝ. Въпреки че не бе най-галантният ухажор в света, поне би могъл да я предпази от замръзване.

Тя започна да се отпуска чак когато занесоха покупките в къщата и запалиха огъня. Под ръководството на Моди той бе разпалил печката. За човек, който навремето смяташе, че знае всички отговори, бе научил много от една жена.

Киган направи кафе, а Моди извади брeндитo. Заедно приготвиха богати сандвичи и придърпаха столовете си по-близо до топлината.

— Изненадващо е колко бързо човек може да се пристрасти към този начин на живот — каза той след малко.

Моди пиеше кафето си с удоволствие.

— М-м-м — промърмори тя, а погледът ѝ се плъзна по дългите му мускулести крака, протегнати към огъня.

— Разбира се, малко жени биха се задоволили да живеят на такова място.

— М-м-м... — тя топлеше ръцете си в горещата чаша и си казваше да не се заслушва в думите му, да не им придава смисъл, да не се надява напразно...

— Както казах по пътя насам, възнамерявам да започнем с малки промени, а по-големите да дойдат после. Но без крайности. Без неща, които не биха се харесали на Реджина.

„Не се притеснявай, Моди, каза си тя, той говори за практични неща, а не за романтика!“

— Мога да полагам грижи за колкото вили искаш, ако ми кажеш точните дати и срокове — каза Моди спокойно. — Семейството ти може и да не хареса Кронок. Някои хора предпочитат водни пързалки, бинго зали и цивилизовани плажове.

— Те ще се влюбят в острова. Само да го видят през лятото!

— И ти самият не си го виждал през лятото — отбеляза тя сухо, докато се възхищаваше на отблясъците, които огънят хвърляше по лицето и косата му. Той не беше красавец в общоприетия смисъл на думата. Не бе... идеален. Господ да ѝ е на помощ, но тя го обичаше още повече заради недостатъците му. — Киган, би ли ми казал за

какво, по дяволите, става дума? Говориш за цели тълпи на този остров, а февруари е един от най-неприятните студени и бурни месеци тук! Освен това вече съм изпомпала водата, сложила съм антифриз и...

— Чудя се дали би искала да се омъжиш за мен?

— ... изчистила съм...

— Добре, може би просто ще поразмислиш и ще ми отговориш по-късно, когато си починеш.

— Какво каза преди малко?!

— Няма да са тълпи, а само строителите на Кен. Поне част от тях. И някои роднини. Когато се обадох от болницата тази сутрин, Кен ми каза, че ще изпрати специалисти. Смятам, че на семейството ще му хареса, защото...

— Да.

— ... всичко това е част от наследството на Киганови. Бенджи, един от племенниците ми, има проблеми с белите дробове. Предполага се, че ще се оправи, но както го гледат, не зная. Всъщност... — той примигна от изненада. — „Да“ ли каза?

Тя кимна.

— Не съм сигурна как точно да го формулирам. „Да, сър?“ Или: „Да, полковник?“ А какво ще кажеш за: „Да, любими?“

Зениците му се разшириха. Той бавно се изправи и се обърна към нея.

— Моди? Дали току-що каза това, което си мисля, че чух?

— Ами... Не съм сигурна дали съм разбрала правилно въпроса ти. Всичко бе толкова объркано... Нали ставаше дума за чистене и строители... Останах с впечатлението, че ме попита дали искам да се омъжа за теб, но ще съм първата, която ще признае грешката си, ако не съм те разбрала правилно.

Преди Моди да направи каквото и да било, Киган коленичи пред нея. Очите ѝ се напълниха със сълзи при вида на този суров воин, застанал на колене, но когато се опита да протестира, Киган се засмя и каза:

— Повярвай ми, така е много по-безопасно, отколкото ако се наведа. Сигурна ли си, че си наясно в каква авантюра се впускаш?

— Не, но съм готова да те изслушам, ако искаш да ме осветлиш по въпроса.

— Откъде да започна?

Тя нямаше намерение да му подсказва. Той трябваше сам да изрече думите. Ръцете му бяха подпрени върху бедрата ѝ, а лицето му — точно срещу нейното. Очите му потъмняха от страст, а нейният поглед бе подозрително влажен.

— Зависи от теб — каза тя с дрезгав глас.

— Можем да започнем с факта, че един бивш ас и настоящ инвалид няма кой знае колко общо с млада и красива жена, която притежава цял остров.

Той изглеждаше нервен. Сърцето ѝ се преизпълни с нежност. Самоувереният офицер, мъжът, свикнал да командва хора и машини, сега се потеше и заекваше.

— От друга страна — каза тя нежно, — надзирателка на средна възраст няма много общо с един офицер и джентълмен, видял през живота си всичко, което си заслужава да се види и направил всичко, което си струва да се направи.

— Отхвърля се като незначително. А любовта? — дръзна да попита той.

Моди едва устоя на желанието си да го погали.

— Има и такова нещо — прошепна тя и зачака. Не смееше да се надява.

— Аз, ъ-ъ-ъ, също. Теб. Много. Ужасно много. Аз... О, по дяволите, това не звучи така, както исках!

— А как би искал?

Той сигурно бе наясно с чувствата ѝ. Нима и Рич бе толкова неуверен в себе си, колкото нея?

— Поне да можех да говоря по-членоразделно! Моди, Всевишният знае, че не съм кой знае каква партия за брак, но не бих могъл да понеса мисълта, че не ме обичаш поне мъничко. Обичаш ли ме? Или е твърде рано и ти трябва време?

Под напора на обзелите я чувства Моди затвори очи.

— О, да... Много... — започна тя с несигурен глас. — Толкова, че се страхувам да не се пръсна от всички луди желания, които ме обземат. Не зная как се случува, но съм сигурна, че ти си най-прекрасното нещо в живота ми.

Киган зарови лице в скута ѝ. После се изправи и я притегли към себе си.

— Имаме да осъществяваме толкова много планове, млада госпожо. Ще те омотая с метри червена панделка, за да не можеш да ми избягаш през следващите поне петдесет години!

— Чудесно! — възкликна тя, преизпълнена с щастие. На лицето ѝ грейше усмивка. Вдигна поглед към огромния, несъвършен и... Всъщност — към нейния рицар. — Оставям плановете на теб, защото си майстор да ги съставяш. Утре можеш да започнеш със списъците, но мисля, че сега е по-добре да си починем.

Киган не успя да скрие триумфиращата си усмивка. Вдигна Модя на ръце.

— Внимавай! Гърбът ти! Да не си посмял да го повредиш точно сега!

— Не се тревожи, мила, имам планове за този гръб. Какво ще кажеш да започнем медения месец, преди да пристигнат всичките ни роднини?

— Точно това ми харесва във вас, полковник. Винаги по същество. В моето легло или в твоето? — подразни го Модя и го целуна.

Сякаш след цяла вечност Киган изрече:

— А не може ли в „нашето“ легло?

Издание:

Дикси Браунинг. Гласът на сърцето

ИК „Арлекин-България“ ЕООД, София, 1994

Редактор: Ани Димитрова

ISBN: 954-11-0193-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.